

2

QUE NO SE'NS OBLIDE EL PLAER.
ERÒTICA INDIVIDUAL I RELACIONAL

Els nostres cossos, els nostres drets

2. QUE NO SE'NS OBLIDE EL PLAER ERÒTICA INDIVIDUAL I RELACIONAL

Índex de continguts

DESCRIPCIÓ

2.1. EROTISME I PLAER

Objectius

Resposta sexual humana. Informació per al professorat

La sexualitat "natural". Informació per al professorat

2.1.1. Els sentits 2EBC

2.1.2. Les zones erògenes EBC

2.1.3. L'erotisme ens iguala BC

2.1.4. No et preocupes, són pits d'home EBC

2.1.5. Èxtasi a tot volum 2EBC

2.1.6. Fantasies sexuals de les dones 2EBC

2.1.7. Fantasies sexuals dels hòmens 2EBC

2.1.8. Fantasies sexuals adolescents 2EBC

2.1.9. Gaudir 2EBC

2.1.10. El mite de l'orgasme vaginal 2EBC

2.1.11. 14 cm 2EBC

2.1.12. Els grecs i el plaer 2EBC

2.1.13. Plaer i orientació sexual 2EBC

2.1.14. La mutilació del plaer EBC

2.1.15. #clitpower contra la MGF BC

2.1.16. La cirurgia més íntima 2EBC

2.2. AUTOEROTISME

Objectius

2.2.1. La masturbació en parella 2EBC

2.2.2. Autoconeixement E

2.2.3. Masturbació femenina 2EBC

2.2.4. Pessigolles EBC

2.2.5. La histèria i els vibradors 2EBC

2.2.6. Sóc les seues mans BC

2.3. LA SEDUCCIÓ

Objectius

2.3.1. Què és la seducció per a tu? 2EBC

2.3.2. Ser conscient del que em sedueix 2EBC

2.3.3. Història d'una seducció EBC

2.3.4. La seducció entre els Wodaabe EBC

2.3.5. Desig, atracció, seducció... 2EBC

2.3.6. Seduir o assetjar? 2EBC

2.3.7. Tan guapa i a soles? EBC

2.3.8. Els nous clients de la prostitució BC

2.4. CONDUCTES SEXUALS I MANAMENTS SOCIALS DE MASCULINITAT I FEMINITAT.

Objectius

Canvis socials i sexualitat. Informació per al professorat

Canvis en les dones. Informació per al professorat

Preparats/ades per al sexe. Informació per al professorat

"Elles són més complicades". Informació per al professorat

El grup. Informació per al professorat

El model sexual hegemònic. Informació per al professorat i per a l'alumnat

2.4.1. Llaurar el bancalet 2EBC

2.4.2. Genitalitat i globalitat 2EBC

2.4.3. No me he enterado 2E

2.4.4. La primera vegada i el coitocentrisme 2EBC

2.4.5. La primera vegada i les expectatives de pel·lícula 2EBC

2.4.6. Els pares i la primera vegada EBC

2.4.7. La primera vegada de Bego EBC

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.8. Les tres ces de la sexualitat 2EBC

2.4.9. Sexualitat adolescent 2EBC

2.4.10. Ells sempre volen, elles sempre poden 2EBC

2.4.11. El bes 2EBC

2.4.12. El petting E

2.4.13. Verge EBC

2.4.14. Una cana a l'aire 2EBC

2.4.15. Com anem d'autoestima? 2EBC

2.4.16. Mida i plaer E

2.4.17. Plaer per a tothom 2EBC

2.4.18. Els hòmens de veritat... EBC

2.4.19. Amater 2EBC

2.4.20. Actiu-passiu 2EBC

2.4.21. "Si la bese, em dones cent corones?" EBC

2.5. SEXUALITAT EN LA INFANTESA

Objectius

La sexualitat en la infantesa. Informació per al professorat

Treballant contra els estereotips en la infantesa. Informació per al professorat

2.5.1. Pessigolles EBC

2.5.2. Snipp, Snoop i Klittra E

2.5.3. Jugar a metges EBC

2.5.4. Verge EBC

2.5.5. Què faries si... EBC

2.5.6. Sexualitat infantil EBC

2.6. SEXUALITAT EN LA VELLESA

Objectius

2.6.1. Sexualitat i vellesa LGBT EBC

2.6.2. Sexe més enllà dels 50 2EBC

2.6.3. La primera vegada de Bego EBC

2.6.4. Leocàdia i la sexualitat 2EBC

2.7 DIVERSITAT FUNCIONAL I SEXUALITAT

Objectius

El capacitisme i la teoria Crip. Informació per al professorat

Diversitat funcional i sexualitat. Informació per al professorat

2.7.1. "A quién le importa" 2EBC

2.7.2. Parelles i diversitat intel·lectual 2EBC

2.7.3. Qui és perfecte? Uns maniquins alternatius EBC

2.7.4. Educació sexual per a tothom EBC

2.7.5. No estem en la llista de convidats! EBC

2.7.6. Down, enamorament i sexualitat E

2.7.7. Diversitat funcional i sexualitat 2EBC

2.7.8. Per què el meu germà pot i jo no? EBC

2.7.9. Postporno i diversitat funcional BC

2.7.10. Revolució Asperger BC

Els nostres cossos, els nostres drets

QUE NO SE'NS OBLIDE EL PLAER ERÒTICA INDIVIDUAL I RELACIONAL

DESCRIPCIÓ

En general, l'educació sexual no té en compte el plaer, sinó sols els riscos associats a les relacions sexuals. Aquest segon bloc evidencia –i traspasa– aquest tipus d'enfocament biologicosanitari, centrat en la prevenció de les ITS i els embarassos. A través de set apartats, aquest bloc 2 pretén posar el plaer en un lloc prominent dins de l'educació sexual, òbviament sense oblidar la prevenció de riscos.

En el primer apartat, **Erotisme i plaer**, es parla dels sentits, les zones erògenes, les fantasies sexuals, el mite de l'orgasme vaginal –contraposat al clitòric–, etc. S'assenyala, entre altres coses, que l'erotisme s'oposa al que Montse Calvo anomena la *sexualitat atlètica*, perquè aquesta és imitació (i no apetència), és exigència (i no preferència) i és tècnica (i no diversió). Emular la *sexualitat atlètica* ens porta a la preocupació de no ser "normals", ja que ens fa bandejar els nostres sentiments i la nostra sensibilitat, i quan no ens escoltem i ens guiem per models externs és difícil que aparega el plaer.

En l'apartat 2.2, **Autoerotisme** es posa en evidència l'encara existent tabú de la masturbació femenina, i es destaca la importància de l'autoconeixement i de l'autoerotisme per a una salut sexual integral.

L'objectiu de l'apartat 2.3, **La seducció**, és animar-nos a saber què ens atrau/erotitza i què no, així com les maneres que tenim de seduir o què i com ens sedueixen.

Aquesta part 2.4 del bloc, **Conductes sexuals i manaments de masculinitat i feminitat** explora la nostra manera de viure el plaer i les expectatives socials que hi associem. Així, es toquen aspectes com la pressió del grup, com afecten els rols de gènere en la vivència de les relacions afectivosexuals, i el model sexual hegemònic, en què la jerarquitització de les pràctiques sexuals fa que al capdamunt comunament trobem entronitzat el coit.

En l'apartat 2.5, **Sexualitat a la infantesa**, s'hi reivindica que la sexualitat existeix des que naixem i que, en conseqüència, durant la infantesa s'ha de reconèixer aquesta realitat i s'ha d'educar adequadament sense repressions ni ocultacions innecessàries, ja que aquesta vessant de l'ésser humà forma part del descobriment i l'aprenentatge del propi cos.

L'apartat 2.6, **Sexualitat a la vellesa**, trenca tabús educant sobre la sexualitat en aquest estadi de la vida. Es mostra com les relacions afectivosexuals es poden viure tot al llarg de la vida, si així es desitja.

Finalment, en l'apartat 2.7, **Diversitat funcional i sexualitat** ens hi endinsem en una de les retallades del model sexual hegemònic, i és que les persones amb diversitat funcional no són o no han de ser sexuals per diverses raons: perquè no són atractives; perquè no convé que es reproduïsquen; perquè potser les seues particularitats impedeixen que tinguin relacions sexuals normotípiques, etc. Les activitats que

s'hi proposen reconeixen l'autonomia i els drets sexuals de totes les persones.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1. EROTISME I PLAER

Objectius. Erotisme i plaer

- Entendre l'enorme riquesa i diversitat de l'erotisme humà.
- Qüestionar el model sexual hegemònic. Reivindicar una vivència de la sexualitat més enllà dels models establerts com a normatius.
- Qüestionar els esquemes de gènere dicotòmics (homosexual o heterosexual) pel que fa a la vivència de la sexualitat.
- Qüestionar la norma heterocentrista.
- Entendre les limitacions dels models de resposta sexual humana tradicionals, a més del seu biaix sexista, i conèixer acostaments a la sexualitat que responguen a la diversitat humana.

Els nostres cossos, els nostres drets

Resposta sexual humana

Informació per al professorat

Un dels debats més importants en sexologia és el relacionat amb la medicalització de la sexualitat, fenomen que va començar a finals del segle passat però que continua viu avui dia. En aquesta controvèrsia hi tenen molta veu els models teòrics de la Resposta Sexual Humana que varen ser proposats per Masters i Johnson primer i per Helen Kaplan, després, i en els quals es va fonamentar la classificació dels problemes sexuals de la Associació de Psiquiatria Nord-americana i el seu manual de referència DSM. Tal com hem comentat en altres parts d'aquest treball, una de les crítiques més importants a la medicalització deriva del fet que la formulació de noves categories diagnòstiques (disfuncions sexuals) han estat finançades per la indústria farmacèutica, sobre la qual recau el dubte de si està interessada en la salut sexual de la població o en la comercialització massiva de medicaments i procediments mèdics a costa del patiment de les persones.

Les investigacions de William Masters i Virginia Johnson van ser molt importants en la dècada dels seixanta, ja que contribuïren al coneixement de la fisiologia sexual humana i al desenvolupament de la teràpia sexual. Aquests autors proposaren un model de Resposta Sexual Humana (RSH) formada per quatre fases successives: excitació, fase estacionària, orgasme i resolució. Aquest model serviria per a definir com és i com ha de ser la sexualitat "saludable": ens excitem, tenim una erecció (hòmens al penis i dones al clítoris, tot i que en el model clàssic només es considera

l'erecció masculina), la vagina es lubrica (dones), orgasmem i ens relaxem.

A finals dels 70, Helen Kaplan va modificar el model incloent-hi el desig, i la RSH va passar a estar formada per tres fases: desig, excitació i orgasme. El model trifàsic de Kaplan, que és com se'l va anomenar, va servir de fonament per a la classificació de disfuncions sexuals en el DSM de la Associació de Psiquiatria Nord-americana (APA). Els problemes sexuals estarien dividits en tres grups: **parafílies** (exhibicionisme, voyeurisme, fetitxisme...), **trastorns de la identitat de gènere** (transsexualitat) i **disfuncions sexuals**. Aquestes últimes es divideixen, seguint el model de Kaplan, en: trastorns del **desig** (desig sexual hipoactiu, aversió sexual...), trastorns de l'**excitació** (disfunció erèctil masculina, abans 'impotència'; disfunció sexual femenina, abans, 'frigidesa'...), trastorns de l'**orgasme** (anorgàsmia, ejaculació precoç...) i trastorns del **dolor** (vaginisme, dispareúnia...).

Aquest model classificatori ha estat sent qüestionat des de diferents fronts. L'activisme trans fa temps que lluita per la despatologització de la transsexualitat. Sexòlegs com Moser i Kleimplatz han proposat la desaparició de les parafílies de les classificacions psiquiàtriques, ja que consideren que el concepte de parafília és ambigu, no descriu un trastorn mental específic i confon variants inusuals de la conducta sexual amb psicopatologies, amb la qual cosa les discrimina a qui les practica. Per al sexòleg Heli Alzate el criteri sexològic de *normalitat* estableix

que una conducta sexual, per molt estranya o repugnant que parega, només pot ser considerada anormal, inadequada o patològica si és intrínsecament nociva per a la integritat somàtica o psíquica de l'individu o d'altres persones. Per a Alzate, no hi ha malalties sexuals sinó persones amb problemes sexuals originats principalment en el condicionament cultural erotofòbic, en la socialització sexual de les dones per a la cura dels altres i l'oblit d'elles mateixes, en el permanent conflicte entre el desig sexual individual i l'erotofòbia social, etc.

Les limitacions del model de RSH han estat també àmpliament criticats ja que imposen una falsa uniformitat biològica que no es correspon amb la diversitat humana. Per exemple, una persona amb poc de desig pot excitar-se i tenir un orgasme, i una altra amb molt de desig, pot no excitar-se ni tenir orgasmes. També des del moviment feminista s'han assenyalat les limitacions dels models de RSH, que no tenen en compte com les desigualtats de gènere configuren una sexualitat femenina diferent en molts aspectes a la masculina. A més, el fet de focalitzar l'atenció en els aspectes físics suposa ometre altres elements clau en l'experiència sexual com són els factors relacionals, la subjectivitat i el context socioeconòmic i cultural. Sexòlegs com Leonore Tiefer i Heli Alzate han criticat el model de RSH per reduir els problemes sexuals a problemes fisiològics, per ignorar les desigualtats d'ètnia, d'orientació sexual, de classe social, de gènere, etc., i pel seu origen en un model mèdic més interessat

Els nostres cossos, els nostres drets

a patologitzar la sexualitat humana que a explicar-ne la complexitat. Tiefer explica que el model dels sexòlegs nord-americans no funciona per a tot el món, no funciona en totes les circumstàncies i no funciona en la majoria de les dones. Tal com assenyala Júlia Ojuel, per a moltes dones, la satisfacció buscada amb la pràctica del sexe pot ser tant d'índole sexual –amb orgasme/s o sense ell/s–, com d'índole no sexual: benestar emocional, proximitat amb la parella, complicitat, intimitat... Això no evita que, sobretot en dones joves, el model de Superdona les pressione perquè acompleixquen amb les exigències d'uns patrons molt sexualitzats –a més de sexistes– que les porten a haver de ser vaginalment multiorgàsmiques. No cal dir que és una fal·làcia la diferenciació de dos tipus d'orgasmes: el vaginal, considerat adult i complet, i el clitoridi, considerat infantil. La realitat és que només hi ha un tipus d'orgasme, el clitoridi, tot i que les maneres d'arribar-hi són diverses (estimulació manual, bucal, fregament, penetració...).

Així, front als models clàssics (com el de Masters i Johnson o Kaplan) que descriuen la RSH com etapes successives, avui dia es prefereixen els models circulars que destaquen la influència recíproca de les fases i la no linealitat (Rosemary Basson, JoAnn Loulan...).

La sexòloga Joann Loulan ha proposat un model no lineal amb sis elements: la disposició, el desig, l'excitació, la congestió (*engorgement*), l'orgasme i el plaer. Aquests elements no han d'ocórrer en cap ordre en particular, sinó que es pot passar d'una etapa a una altra, i no s'ha de

passar per totes necessàriament. La disposició és un aspecte cognitiu que significa que prens la decisió de tindre sexe, ho desitges o no; és a dir, pots decidir que vols tindre una relació sexual encara que en aqueix moment no en tingues ganes. El desig de voler activament sexe pot arribar després de tindre disposició, abans de tindre-la, o no arribar. L'excitació és la forma en què ens sentim emocionalment, i pot estar correlacionada o no amb la congestió genital, ja que d'una banda hi ha els canvis fisiològics i de l'altra l'excitació subjectiva (que sovint depèn de la interpretació de l'estímul) i condiciona si decidim intensificar l'estimulació

sexual o no.ⁱⁱ La congestió és l'etapa de major excitació sexual (lubrificació, erecció...).

L'orgasme és l'etapa d'alliberament de la congestió pelviana, i com totes les altres etapes, pot ocórrer o no, i el fet que no s'experimente no converteix l'encontre sexual en anormal. L'element final, el plaer, es barreja amb tots els altres, ja que inclou sentiments tant físics com emocionals, i pot obtenir-se en qualsevol de les etapes. El que importa no és l'orgasme sinó com se senten les persones sobre l'experiència global.

Font de la imatgeⁱ

i RESTO, Emilio. "Enfoque y terapia de los trastornos del deseo sexual femenino"

ii Als homes, sol pujar-los l'autoestima i el desig veure's una erecció mantinguda; però en les dones, tenir el clitoris dur i congestionat no sempre es correspon amb el desig.

En un estudi dut a terme per la psicòloga Ellen Laan a Amsterdam, la majoria de les dones exposades a pel·lícules eròtiques o pornogràfiques diuen no sentir-se excitades, quan en realitat els seus genitals mostren els senyals de l'excitació (congestió, lubricació...). En el taller del programa OH MY GOIG - EL PLAER SEXUAL - E03 complet, un adolescent heterosexual explicava que va tindre una erecció quan un company li va tocar suaument el braç a classe.

Els nostres cossos, els nostres drets

La sexualitat “natural”

Informació per al professorat

TOT I SER CERT QUE UNA DE LES FUNCIONS DE LA SEXUALITAT ÉS LA REPRODUCCIÓ, PER A LA QUAL LA PENETRACIÓ VAGINAL ÉS LA MANERA “NATURAL” D'ARRIBAR-HI, NO HO ÉS MENYS QUE EL ZEL FA MILERS D'ANYS QUE VA DESAPARÈIXER DE LA RAÇA HUMANA, I ÉS LA CULTURA LA QUE MARCA EL QUE SÓN LES PRÀCTIQUES SEXUALS NATURALS. COM QUE HEM HERETAT, I ENCARA NO HA DESAPAREGUT, UNA CULTURA PATRIARCAL I MASCLISTA, LA PRÀCTICA CONSIDERADA L'ESTRELLA DE LA PEL·LÍCULA ÉS LA PENETRACIÓ. AIXÍ, SI ENS DEIXEM “FLUIR”, EL QUE SE SUPOSA QUE PASSARÀ ÉS QUE EN QUALSEVOL RELACIÓ SEXUAL CONSIDERADA “NORMAL” EL XIC INTRODUIRÀ EL PENIS DINS DE LA VAGINA DE LA XICA DESPRÉS D'UNS “PRELIMINARS”.

La idea que la sexualitat és una força natural i instintiva, que ens recorda la nostra necessitat de reproduir-nos, està a les antípodes de la consideració de la sexualitat com a construcció social. Totes les cultures, tant si són permissives o restrictives, regulen la vida eròtica dels seus membres, establint restriccions i prescripcions quant al *qui* –amb qui és adequat o no tenir relacions sexuals– i quant al *com* –quines pràctiques són considerades apropiades o inapropiades, morals o immorals, saludables o pervertides (Weeks, 98).ⁱ La sexualitat parteix de les condicions i possibilitats del nostre cos però és un invent històric, afirmen Amuchástegui i Rodríguez. El cos i els plaers es construeixen i el model de sexualitat volcànica, sotmesa a la dictadura dels genitals, justifica la desigualtat, la discriminació sexual i la violència.

[...] *la sexualidad es la parte más culturizada de los humanos en el sentido de que el cuerpo por*

*sí mismo, como organismo biológico y fisiológico, no significa nada. Es la cultura la que le otorga significado y a partir de él organiza estructuras sociales como por ejemplo la del género. Como podemos constatar, no queda nada de naturaleza en esa definición. Para Foucault y el construccionismo, la sexualidad como naturaleza no existe. Más bien es una invención histórica. Los diversos placeres, las prácticas y las fantasías han existido siempre, así como los cuerpos y sus posibilidades, pero no poseen significados intrínsecos, y su agrupación bajo el concepto de “sexualidad”, como si fuera un sistema biológico análogo al sistema digestivo o respiratorio, es una invención histórica de la burguesía europea en los siglos XVIII y XIX.*ⁱⁱ

En educació sexual, i amb la joventut de hui en dia, seguir directrius restrictives i proclamar l'abstinència, intentar postergar les relacions coitals perquè no facen el que s'espera que faran o sancionar els desitjos antinormatius no dona molts bons resultats. Ocultar la sexualitat infantil sota el cobertor, tampoc.

Deia Foucault que la sexualitat no ha estat reprimida sinó sobrenomenada amb la intenció de convertir-la en un dispositiu de poder que se situa a l'interior mateix dels individus, i vigila els desitjos i les pràctiques. Les persones en general, i les dones en particular, hem heretat una història en la qual a dures penes som subjectes de la nostra sexualitat. Ens diuen què és el sexe des de fora i no ens deixen ni ens animen a mirar dins. A la naturalització de la

sexualitat, s'ha afegit l'essencialisme del gènere i el de la identitat, de manera que a una persona, per tenir un cos d'home o de dona, ja se li atribueix un determinat tipus de sexualitat; i per tenir una identitat per exemple homosexual, se li atorguen també unes característiques aparentment derivades de la seua “essència natural”.

Canviar aquesta situació no és tasca fàcil i ensenyar el nostre alumnat a reflexionar, criticar i construir camins sexuals propis, tampoc. Una bona manera de començar és que nosaltres, formadors i formadores, mirem dins i fem una revisió sobre la pròpia vida sexual, veient la manera com ens construïm com a subjectes. Aquesta mirada ens portarà, entre altres coses, a situar en el mateix plànol les diverses sexualitats, i no solament aquella que ha convertit el penis en un far que és l'única llum que il·lumina “l'obscur” món de la sexualitat.

Acompanyats i acompanyades pels estudiosos o les estudioses que han qüestionat l'essencialisme: l'antropologia social, Freud, Foucault, els feminismes, els moviments LGTBI... hem de mirar amb ulls crítics per què la nostra cultura no

accepta la sexualitat infantil, la de les persones grans, la de les persones amb diversitat funcional, etc. Hem de desmuntar com a única funció de la sexualitat l'heterosexualitat reproductiva i hem de desvetllar la multiplicitat d'estratègies de poder que operen a xicoteta i a gran escala perquè els cossos i els plaers es conformen d'una determinada manera.

ⁱ WEEKS, Feffry (1998): “La invención de la sexualidad”.

ⁱⁱ AMUCHÁSTEGUI, Ana i RODRÍGUEZ, Yuriria (2009): “La sexualidad: ¿invención histórica?”, dins *Educación sexual en la escuela y género en educación*. SEP i DGESPE, México.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.1. Els sentits 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Erotisme](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu el text "Els sentits", de Vicent Bataller.

Redacteu la descripció dels sentits que falten: el gust i l'olfacte.

Text. Els sentits

BATALLER, Vicent (2016). *De la sexualidad a las sexualidades*. Sexólogos sin fronteras. Diputació de València. Ajuntament de Gandia.

ELS SENTITS

Els nostres sentits són tot un món... Un món de disseny evolutiu preciós amb els quals percebem la realitat que ens envolta, i a nosaltres mateixes/os, i ens bressolem en els nostres desitjos i fantasies. Tenim almenys cinc sentits, i contínuament intenten parlar-nos i dir-nos coses; llàstima que a voltes els arraconem a la rutina més avorrida! Tot i així, aquestos segueixen ací, disposats a sorprendre'ns quan ens ho permetem.

SENTIT AUDITIU

La sexualitat té els seus propis ritmes i melodies, la seua pròpia poesia. Les persones som capaces d'evocar situacions passades –o imaginar-les– en sentir de nou o per primera vegada una veu, una música, un murmuri, un sospir, i fins i tot quan assaborim un silenci.

Aprofitem-ho per a crear aquest desitjat ambient càlid que ens transporta, que ens

estimula i possibilita desenvolupar al màxim tot el nostre erotisme.

SENTIT VISUAL

La sexualitat té les seues pròpies vistes panoràmiques. Els nostres ulls poden captar colors, formes, distàncies, proximitats, relleus... Estan preparats per a això. El sentit visual és tan important en la vida eròtica! Es diu que una imatge val més que mil paraules i és que: t'has adonat de la quantitat de matisos i "paisatges" que podem sentir/expressar amb una mirada?: seducció, tendresa, desig, innocència, complicitat, joc, alegria, confiança, excitació, pau, profunditat, misteri... Mirar a l'altre/a com si contemplàrem un paisatge global és tan bonic! A qui no li agrada també ser mirat/da així?

Per això, quan des de la pornografia se'ns ofereix una visió tan reduccionista i trossejada de l'erotisme, focalitzada només en certes zones corporals (coit vaginal, coit anal, doble penetració, cunnilingus...), no resulta quasi com un menyspreu per a la capacitat visual globalitzadora que tots i totes posseïm?

SENTIT TÀCTIL

Tocar és un dels camins d'estimulació eròtica humana. Des del començament de la nostra vida aprenem del contacte, del ser tocats/es, del tocar... Aprenem a reconèixer el nostre cos en sentir el nostre límit exterior, la nostra pell. És tan important per al desenvolupament saludable de l'ésser humà sentir-se acariciat, ja des del seu bressol!

Quan parlem del tacte, no solament ens referim al sentit mitjançant el palmell de la mà. Tenim capacitat de tacte i de contacte en tota l'extensió de la pell. Tot el cos és potencialment

eròtic, no existeixen les "zones erògenes". Realment cada persona és la que interpreta les sensacions tàctils d'acord amb el seu aprenentatge anterior, els seus condicionaments culturals, les seues exigències mentals. Una zona, per exemple, tradicionalment oblidada i reprimida és l'anús. No obstant això, pot jugar un paper important en la sexualitat, ja que està ricament innervat per a ser seient de plaents sensacions. El cul està infravalorat culturalment, però els seus orgasmes, tant en xiques, com en xics, són fantàstics.

Tot el nostre cos, doncs, pot sensibilitzar-se per a percebre vivament el tacte, el contacte, la calor, la pressió, la suavitat, la frescor, la finor, la rudesia... tot un món de percepció. Ara bé, l'estil de contacte que per a una persona pot ser excitant en un moment, per a una altra pot no ser-ho. Cadascun/una experimentem les nostres pròpies vivències de les relacions sexuals. Així que, per descomptat, procurarem el màxim respecte i consideració cap a l'altra persona, ja que els seus gustos i desitjos, en realitat, només li pertanyen a ella. (Davant d'una negativa, NO insistisques, pots acabar cometent un abús i/o delictes sexuals).

SENTIT DEL GUST

SENTIT DE L'OLFACTE

[Nota per al professorat: si considerem que és massa complexa la redacció dels sentits per a l'alumnat d'ESO, els podem demanar primer que anoten situacions plaents relacionades amb el gust i l'olfacte, i posteriorment ho poden redactar.]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.2. Les zones erògenes EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Erotisme

#Plaer

Desenvolupament

Per grups de 4 persones, dibuixeu en una cartolina les siluetes de dos cossos, que poden ser: normotípicament masculí o femení, intersex, trans (operat o no), amb diversitat funcional, etc.

Després, assenyalau-hi les zones erògenes i escriviu també les pràctiques sexuals que es poden fer amb aquestes zones.

Seleccioneu les tres zones i les tres pràctiques que, al vostre parer, són més plaents.

Una vegada fet, expliqueu a la resta de grups els vostres dibuixos i les vostres tries.

En acabant, torneu al grup i imagineu que sou una part erògena del cos (l'anus, les mans, la boca, els pits, el clitoris, la vulva, el penis, etc.). Cada grup en tria una (millor si són diferents).

Escriviu un text, darrere de la cartolina, explicant (i/o presumint) de ser tan importants per al plaer. Després, compartiu els relats amb la resta de la classe.

[Per a Batxillerat i cicles, podem completar l'activitat amb les següents qüestions:]

Qüestions

1. Per què heu assenyalat aquestes zones? Heu comprovat que aquestes zones us proporcionen plaer?

2. Què fa que aquestes zones que heu marcat siguin plaents, la biologia o la cultura (educació)?
3. Penseu que hi pot haver altres zones (i altres pràctiques) que no hàgeu experimentat i que siguin plaents? Us atreviríeu a provar-les?
4. Mireu i comenteu el vídeo on **entrevisten a Eva**, una xica amb diversitat funcional que ha descobert el plaer d'altres parts del seu cos.
5. Llegiu i comenteu l'article "L'erotisme masculí ocult", de la sexòloga nord-americana Shere Hite, publicat el 2002 en *El País Semanal*.

Text. L'erotisme masculí ocult

Shere Hite. *EPS*

Una de les parts de l'erotisme masculí de la qual es parla menys és del plaer que l'home obté quan l'estimulen analment. Segons les meues investigacions, la quarta part dels homes inclou alguna vegada la penetració anal en la seua masturbació, i una altra quarta part emprava alguna vegada l'estimulació anal externa. Com diu un home: "De vegades introduïsc un o dos dits de la mà esquerra en el recte i els menege dins mentre m'acarone el penis amb la mà dreta. Menege els dits cap a la part de davant del cos, perquè és on sent més plaer. L'orgasme, brutal i intens, se centra en la part del meu cos on es mouen els dits i tinc molt poca sensació en el penis. He intentat usar solament l'estimulació anal, però sembla que no puc arribar a l'orgasme sense tocar-me també el penis".

Pocs homes es deixen penetrar per una dona durant el sexe. La penetració i l'estimulació anal són un aspecte important al qual la literatura de la investigació sexual quasi no presta atenció. I en canvi, és una possibilitat que tenen els homes de tenir una experiència totalment distinta. Com descriu el següent home: "Mai havia entès vertaderament com era possible que una dona deixara que l'home la penetrara fins que em penetraren a mi. Em va agradar la sensació. És una experiència i una sensació que la majoria d'homes no tenen mai. Ser penetrat és molt distint a penetrar. I ara comprenc que també serveix per als aspectes no sexuals de la vida. Deixar que algú entre en la teua vida, en el teu cor, en els teus membres i desitjos, és una qualitat que les dones tenen molt més desenvolupada. La meua por a deixar entrar és com una por a l'amor".

Tot i que es considera que la penetració anal és una activitat homosexual on l'anus és un mer substitut de la vagina, la veritat és que rebre l'estimulació anal o la penetració d'un dit és molt important per a molts homes. La majoria dels que ho han provat, tant homosexuals com heterossexuals, diuen que els ha agradat i que els ha provocat gran plaer i satisfacció. El tret principal que descriuen és una sensació externa de passió emocional, seguida d'un sentiment de pau i satisfacció.

Per què els agrada als homes, des del punt de vista fisiològic, que els penetren i els estimulen l'anus? Hi ha dues possibles raons. Una, que la sensació de ser penetrat és gratificant. De fet, molts homes descriuen el plaer de la penetració amb paraules paregudes a les que empen

Els nostres cossos, els nostres drets

les dones en parlar de la penetració vaginal: se senten plens, complets i emocionalment satisfets. Penetrar i ser penetrat poden ser unes formes d'expressió emocional molt importants entre una persona i una altra. Una segona raó és que la pròstata dels homes està situada a l'interior de l'orifici anal (aproximadament a tres centímetres), i l'estimulació d'aquesta glàndula [amb moltes terminacions nervioses] pot provocar l'orgasme. /.../

Alguns homes frueixen quan una dona els penetra amb el dit: "Quan la meua xica em fa una fel·lació o està damunt de mi durant el coit, em posa el dit dins, i fa moviments giratoris. Em torna boig. Mai pensí que li ho contaria a ningú." Altres homes ho descriuen així: "El coit anal és més satisfactori des del punt de vista físic o emocional? Segurament emocional, encara que em resulta estrany dir-ho. Perquè quan l'acte ha culminat, el que més recorde i més temps assaborisc és la unió, la tendresa i el llenguatge que s'ha establert entre la meua parella i jo". "És la sensació que l'altra persona està dins de mi; solament deixe entrar gent que m'estima. És com si algú posara físicament el seu amor dins de mi". "És un acte que implica al meu cos i que permet a molt pocs. És la meua forma de mostrar confiança total i unitat amb l'amant, i una ocasió de fruitar la sensació de passivitat total i el que la societat anomena *feminitat*. El que em fa sentir-me complet és aquesta sensació de virilitat i de feminitat combinada."

Segons les meues investigacions, la majoria dels homes no volen que els penetren, ni físicament ni emocional; tanmateix, sí que volen. Igual que en l'amor i el matrimoni, els homes creuen que seran més feliços si dominen la relació, si la controlen, en lloc d'arriscar-se a tenir una relació més equitativa, de donar i rebre. /.../ Quants es permeten intentar-ho?

[Nota per al professorat: sol passar que l'alumnat no esmenta el clítoris com a part plaent, i de vegades confon la vulva amb la vagina. Si és així, expliquem que l'òrgan amb més terminacions sensorials és el clítoris, i no la vagina, i expliquem la diferència entre vulva i vagina.]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.3. L'erotisme ens iguala BC

Nivells: Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Erotisme

#Plaer

Desenvolupament

Llegiu i comenteu, per parelles, el text "Erotisme o funció eròtica", del Blog Boyacense. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Text. Erotisme o funció eròtica

Plaer-sexualitat

Els éssers humans, a diferència dels altres éssers vius, funcionem en dos nivells diferents. Un de bàsic, comú a tots els éssers vius, que s'ocupa de les possibilitats de supervivència (des del punt de vista evolutiu es parla d'una finalitat adaptativa) i un nivell nou, solament humà, que permet gaudir de l'existència (s'anomena finalitat plaent, perquè no millora les possibilitats de supervivència sinó que s'ocupa de la possibilitat de gaudi vital).

Com a conseqüència de l'anterior, els humans exercim la nostra vida sexual de dues maneres. Un nivell adaptatiu de supervivència a través de la reproducció. I, un de nou, solament humà, plaent o gratuït que denominem "Erotisme" o "Funció Eròtica", i que es defineix com la cerca conscient del plaer sexual. Cerca, perquè requerim un procés d'aprenentatge eròtic; conscient perquè podem decidir sobre ella, i plaer sexual, que no significa irresponsabilitat ni excés. /.../

On està situat el plaer sexual?

/.../ En principi, l'erotisme no se situa en els genitals ni podem localitzar-lo en una part específica del cos; tampoc es limita a un sol tipus d'activitat (el coït). La funció eròtica es pot considerar com la potencialitat que tenim de reinterpretar estímuls com a plaents, i així poder gaudir-los.

Un exemple per a explicar-ho és donar-se la mà. En molts moments et dones la mà per a saludar, presentar-te o acomiadar-te, i no sents res especial. Però si "canvies el xip" i poses la ment en "clau eròtica", pots gaudir immensament d'una agafada de mans (recorda les primeres vegades que t'agafares de la mà amb una nova parella, era deliciós). Novament, la raó és la mateixa; no importa la part del cos que utilitzes ni l'activitat que faces, sinó com ho interpretes, com ho vius.

Qui és el responsable de la teua vida eròtica?

Aquest punt és important perquè la nostra cultura, tradicionalment, espera que l'home assumisca la responsabilitat del plaer de les dones. Aquest requeriment és irrespectuós amb tots dos, amb l'home perquè no li permet anar a una activitat a gaudir en "clau eròtica", sinó a complir amb el seu paper d'"expert", i amb la dona, perquè no li permet ser la propietària i responsable del seu erotisme i l'obliga a dependre de l'acompliment d'un altre.

Què ens ensenya l'evolució humana sobre el respecte per la diversitat sexual?

Reprenent el que s'ha dit, per a exercir la funció reproductora es requereix de la unió d'un mascle i una femella de la mateixa espècie que

copulen per a així generar un nou individu. Per contra, la nova funció eròtica no ho requereix. Al no haver de complementar cap material genètic, les activitats eròtiques que es realitzen en parelles no es limiten a la possibilitat dona-home (relaciones heterosexuales), sinó que s'obrin a les possibilitats home-home o dona-dona (dites homosexuals). És important aclarir la licitud o validesa de les diferents orientacions sexuals com una possibilitat que conquistem des del mateix moment que conquistem el món eròtic en la nostra funció sexual. Aquest és un argument evolutiu que ens convida a respectar la diferència i la diversitat sexual.

Què ocorre amb les diferències entre els sexes en la nova manera eròtica?

És innegable que la funció reproductora demanda el compliment de papers diferents per als mascles i femelles de cada espècie, però la funció eròtica no ho fa. Encara que existeixen algunes diferències home-dona quant al cicle de resposta sexual, aquestes es tornen irrellevants quan es comparen els dos sexes en la vivència dels components de l'erotisme i del gaudi del seu fruit més exquisit (l'orgasme). El plaer sexual ens iguala com a humans en allò positiu sense importar sexe, ètnia, edat, creença, condicions econòmiques o qualsevol altre patró de comparació que vulguem establir.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.4. No et preocupes, són pits d'home EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Cossos i models

#Xarxes socials

#Erotisme

#Plaer

#Cultura audiovisual

Desenvolupament

Llegiu la notícia "[A Facebook li surten dones amb mugrons d'home](#)" i comenteu, per parelles, la campanya contra la política de Facebook de prohibir qualsevol exposició de pits femenins.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat. Tenen el mateix significat social els pits masculins que els femenins? Per què passa això? Ocorre igual en altres cultures? En quina mesura la sexualització dels pits de les dones afecta la seua llibertat? I la no sexualització dels pits masculins? Els xics que no tenen uns pits durs i musculosos, o que tenen pits que s'assemblen als femenins (ginecomàstia), pateixen molta pressió social. Què en penseu?

[Podem presentar les preguntes perquè les responguen en xicotets grups i adjuntar els comentaris d'alguns alumnes de quart d'ESO a l'entrada de Karícies "[Facebook i els pits](#)". En aquesta podem trobar altres comentaris interessants sobre el tema.]

Notícia. A Facebook li surten dones amb mugrons d'home

Un grup de dones posa en marxa a l'Argentina una campanya per protestar pel que consideren marginació a l'hora de penjar imatges de pits a Facebook

ARA Barcelona 06/05/2014

Si una dona penja una imatge amb els pits en l'aire a Facebook es pot trobar que la imatge acaba patint censura, ja que la companyia la considera un contingut sexual. Tant és si es tracta d'una dona alletant el seu fill o fins i tot un nu artístic. De fet, aquesta història de protesta contra la marginació va començar quan Flor, administradora de la pàgina de Facebook 'Girl Power', va penjar una fotografia de la pintora mexicana Frida Kahlo mostrant un pit. La foto va ser esborrada. Però Flor va decidir que la història no acabaria aquí.

La resposta de la Flor va ser pujar una altra imatge, aquest cop una fotografia seva amb un pit en l'aire. Novament, va ser esborrada. Nova resposta: crear una pàgina a Facebook per protestar contra aquesta censura de tipus sexual. Un cop més, esborrada. Així que Flor va decidir fer guerra oberta contra la moral puritana de la xarxa creada per Mark Zuckerberg i va posar en marxa una campanya contra la censura, novament amb una pàgina a Facebook.

La campanya vol sensibilitzar la població sobre el que consideren discriminació sexista. Segons les impulsores, Facebook no es comportaria igual si els que tinguessin pits fossin els homes i ells haguessin d'alletar els fills. Amb el convenciment que no només Facebook sinó en

general la societat no considera de la mateixa manera els mugrons d'un home i una dona, va iniciar una campanya on es mostren imatges de dones amb pit d'home i una llegenda que diu: "No et preocupis, no hi ha res de dolent en aquesta foto: són mugrons d'home".

La campanya contra la censura critica la política d'imatges de Facebook, que censura els pits de les dones "però no elimina fotos ni pàgines en les quals es mostra violència gràfica, pedofília, sexisme i misogínia".

Els nostres cossos, els nostres drets

Normalment, no està permès que un home entre sense samarreta a una botiga, bar, etc., però en molts llocs sí que es pot. Però clar, els homes poden, no les dones.

- A part dels establiments públics (on el propietari decidix sobre el que es pot i el que no es pot fer a la seua botiga/bar/el que siga), hi ha més... Per exemple a la platja. Els homes mai van amb samarreta a la platja, i les dones han d'anar amb roba, encara que siga de bany (bikini...) per cobrir-se els pits. Deixant de banda les platges nudistes, hi ha moltes platges on es pot fer top-less, però encara que estiga permès, eixes dones sofriren mirades obscenes, i moltes vegades se senten com si hagueren de posar-se roba perquè se les mira malament.

- Podem estar dient situacions així tot el dia, però amb aquestos exemples hi ha prou per a adonar-nos de la situació en la qual estem. Per què seguix estant mal vist? Encara esperem la resposta. Igual que respectem les decisions de les dones que no volen despullar-se, hauríem de deixar també que una dona es llevava la roba si vol (sempre dins d'uns límits) igual que pot fer-ho un home. 9.4.14

Comentari d'Ali Kent

Bon dia, comentaré aquesta entrada perquè m'ha cridat molt l'atenció el tema sobre el qual parla i no sabia que Facebook censurara els pits de les dones...

Pense que Facebook censura els pits de les dones perquè vivim en una societat masclista i els hòmens veuen mal que les dones vagen ensenyant els seus pits i si una dona ho fa la tracten de "guarra" i de "puta" i la meua pregunta és: per què no es veu malament que un home ensenye i puge fotos dels seus pits? Potser no és el mateix? Si els homes veuen els pits d'una dona com a font d'excitació, aleshores

una dona pot veure els pits d'un home com a font d'excitació, i es podria posar la mateixa excusa...

Facebook no deixa pujar fotos on es veuen els pits de la dona perquè és una empresa molt masclista ja que només les veu com una font d'excitació i de sexualitat i això no és veritat ja que per exemple un bebé les veu com una font d'aliment i no d'excitació sexual.

En conclusió, encara vivim en una societat molt masclista ja que coses que s'haurien de veure normals en una dona es veuen roïnes i aquest és un clar exemple, ja que el pits d'un home també podrien excitar una dona. Es veu clarament que encara hi ha moltes desigualtats.13.4.14

Comentari de Melissa i Chen

- En primer lloc, ací tenim una altra vegada el tema del masclisme: un home pot ensenyar els seus pits i una dona no pot. Aquesta és una cosa prou comuna, però no sols en Facebook (i altres xarxes socials), sinó també en llocs públics: el carrer, per exemple, i molts establiments.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.5. Èxtasi a tot volum 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Plaer

#Clítoris

Desenvolupament

Llegiu el següent article "Èxtasis a todo volumen", de la sexòloga Beatriz Sanz en *El País de las Tentaciones*, i comenteu què en penseu.

Vegeu i comenteu el vídeo [El clítoris i la fecundació](#), fragment del documental *El Clítoris* (Canal Odisea, 2003, Francia. Dir: Michele Dominici, Variety Moszynski, Stephen Firmin). En aquest s'explica que el plaer de les dones importava perquè es pensava que els orgasmes facilitaven la concepció.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Article. Èxtasi a tot volum

Èxtasis a todo volumen

Beatriz Sanz. *El País de las Tentaciones*

"Seguro que alguna vez te has acostado con alguien de quien luego has dudado si había estado realmente allí, si había alcanzado el orgasmo... Pero probablemente en tu currículo amoroso también te hayas topado con un/a amante con grandes posibilidades como guionista de películas porno, que consigue que tras el orgasmo tus vecinos llamen al 112. Además de los gemidos, suspiros, berridos e incluso alaridos, en el repertorio del clímax hay quien añade palabras. "En más de la mitad de las parejas forma parte del juego sexual expresar el orgasmo con gestos, sonidos, palabras... ya

establecidos por ambos. De ahí la importancia de un buen nivel de intimidad y comunicación", señala Samuel Pérez Arquellada, psicólogo y sexólogo.

En fin, cuando llega esa explosión que supone el orgasmo hay quienes también explotan verbalmente. No nos engañemos, no es momento de pensamientos profundos ni de citas célebres, más bien sueltas lo primero que te pasa por la cabeza. Hay a quien le entra el fervor religioso ("¡Dios mío! ¡Dios mío!") o le da un punto familiar ("¡madre mía!"). Sin olvidar a los que creen que a las chicas nos excitan los idiomas y se ponen a susurrarte el *Je t'aime* o lo que parece un folleto de Telepizza. O quienes sueltan un arriesgado "¡te quiero, te quiero!" aunque te conozcan desde hace unas horas. Y los clásicos para gente que no se complica mucho la vida: "¡Así, así!", "¡más, más!", "¡me gusta!", "¡ya me viene!", o el más vulgar "¡me corrooooo!" /.../. O quienes sufren de incontinencia verbal, que no sabes si están echando un polvo o retransmitiéndolo.

A la inversa, hay quien no abre la boca salvo para emitir algún suspirillo, o ni eso. Igual es tímido/a o ex convicto/a: En *Frankie y Johnny*, una chica se queda planchada cuando se acuesta con Al Pacino y éste expresa su orgasmo tanto como un muerto (o menos). Él le explica que en la cárcel acabó dominando la técnica de la masturbación silenciosa. Eso marca.

"Los hombres suelen darle mucha importancia a que las mujeres expresen el orgasmo, quizá porque piensan que si la mujer no llega es porque ellos no lo han hecho bien", señala Pérez. "Cuando una chica no ha llegado nunca

al orgasmo, suele ser consciente de su situación. Es distinto si alguien comenta en consulta que no sabe si llega al orgasmo o no; casi siempre se confunden a causa de las películas pornográficas donde la expresión de los orgasmos femeninos es tan fuera de lo habitual que hay quienes llegan a creer que tienen algún problema", añade González de la Rosa, del Instituto Andaluz de Sexología y Sicología (Málaga). "Estaba con una tía y llegó al orgasmo antes que yo. Se puso a chillar como en la escena de la ducha de *Psicosis*. Me cortó todo el punto. No salí corriendo de milagro", cuenta Curro, de 27 años.

Pero no goza más quien más chilla: "Hay personas histriónicas que exageran mucho la expresión de sus orgasmos, no porque sean más intensos", dice Pérez. /.../

Qüestions

1. Com s'expressen els orgasmes en les pel·lícules pornogràfiques? I en les pel·lícules romàntiques tradicionals? Qui arriba primer a l'orgasme? És així en la realitat?
2. Penseu que la visió que donen el cinema, les sèries, les cançons... influeix en la vida sexual i en les expectatives de les persones?
3. Hi ha persones que fingeixen els orgasmes? Per què?
4. Llegeix i comenta els consells següents:

Per a xiques

Per a millorar les teues relacions sexuals, has de jugar i aprendre a orgasmar tu sola, normalment amb l'estimulació directa o indirecta del clítoris. Quan saps donar-te plaer és més

Els nostres cossos, els nostres drets

fàcil tindre'l en companyia, perquè tindràs més confiança amb tu mateixa i podràs explicar o guiar la parella perquè faça el que t'agrada. Els sexòlegs expliquen que és important ser capaç d'abandonar-se i de gaudir sense pensar en l'obligació de gaudir. Aquest consell pot semblar contradictori, però quan ens obsessionem per orgasmar, d'alguna manera estem dient-li al nostre cos que "ha d'orgasmar" i a aquest no li agraden les imposicions. Si tens la temptació de culpar-te perquè no arribes a l'orgasme amb la parella –i fins i tot alguna vegada se t'ha passat pel cap fingir l'orgasme–, pensa que la culpa i la falta de sinceritat maten el desig. Prova a fer altres pràctiques o d'una altra manera fins que trobeu les que us agraden als (a les) dos. I recorda, en el sexe, tot el que facen dues persones, lliurement i sense danyar, és bo: tot val si resulta plaent.

Per a xics

Per a millorar les teues relacions sexuals has de llevar-te de damunt la pressió d'haver de ser un mag en el llit i tindre una erecció duradora que no se'n vaja quan et poses el preservatiu o als segons d'haver penetrat la teua xica o el teu xic. Primer de tot, la penetració és només una pràctica sexual més entre moltes altres (i recorda que no és la millor manera de fer orgasmar una xica). En segon lloc, el sexe és sempre cosa de dos, però aquestos dos no sou tu i el teu penis sinó tu i ella/o ell. Compartir les pors i les inseguretats pot ser el millor camí cap al plaer, molt més que amagar-les sota el cobertor. Fer-te el gran o l'experimentat només et portarà a estampar-te encara més fort. Si de veritat et preocupa ser un bon amant i vols impressionar, sigues empàtic i amatent al ritme de l'altra

persona i, en cas de dubte, pregunta, que les paraules poden fer més excitant la sexualitat. I recorda, en el sexe, tot el que facen dues persones, lliurement i sense danyar, és bo: tot val si resulta plaent.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.6. Fantasies sexuals de les dones 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Erotisme

#Plaer

Desenvolupament

Llegiu i comenteu l'article [¿Qué fantasías sexuales tienen las mujeres en la cabeza? 30 se confiesan](#). Respondeu a les qüestions següents i compartiu les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions:

1. Què és una fantasia sexual?
1. Les fantasies sexuals comencen en la pubertat i ens acompanyen tota la vida. Per què tenim fantasies?
2. Penseu que és saludable tindre fantasies sexuals?
3. Les fantasies sempre s'haurien de convertir en realitat?
4. Algunes fantasies creen culpa. Per què?
5. Hi ha diferències entre les fantasies masculines i les femenines? Per què?

Article. Fantasies sexuals

¿Qué fantasías sexuales tienen las mujeres en la cabeza? 30 se confiesan

Es una herramienta al alcance de todos para disfrutar. Preguntamos a ellas cómo la usan Teresa Morales. 7 octubre 2016 – ICON, El País
"Casi todas las personas tenemos un mundo interior sexuado y sentimos

curiosidad por saber qué y cómo fantasean los demás", asegura la psicóloga y sexóloga Georgina Burgos en su libro *Proyecto Tabú* (Editorial Fundamentos) para el que recogió los testimonios de más de 5.000 personas acerca de sus fantasías eróticas. Burgos puntualiza: "La fantasía sexual es un recurso erótico como lo puede ser una película pornográfica o un juguete. Mientras fantaseamos, en la imaginación no existen las consecuencias que pudiera tener esa acción en la realidad. Tampoco tenemos que dar la talla ni vamos a ser juzgados. Si imaginamos que realizamos una práctica sexual que en la realidad puede causar dolor, por ejemplo, en nuestra imaginación resulta que no es dolorosa y por lo tanto, fantaseamos con ella con absoluta libertad". Es, al fin y al cabo, una herramienta al alcance de cualquiera para disfrutar de unos minutos 100% placenteros.

Sin embargo, lo que en un principio suena positivo también puede ser un arma de doble filo que nos haga sufrir. Primero porque en caso de llevarla a la práctica, podría acabar siendo una mala experiencia. "De la fantasía a la realidad hay una distancia. Tú puedes imaginar que tienes sexo con 17 hombres y te puede parecer súper excitante. Pero a la hora de la verdad, ya veríamos si serías capaz de aguantarlo y si al cuarto te seguiría apeteciendo tanto", cuenta en tono humorístico la periodista y sexóloga Sylvia de Béjar, autora de los libros *Tu sexo es tuyo* (Planeta) y *Deseo* (Planeta).

"Nancy Friday, que ha escrito uno de los mejores libros que existen sobre fantasías sexuales femeninas, *Mi jardín secreto*, habló con cientos de personas durante horas y dijo, literalmente, que 'por cada persona que me ha hecho partícipe del goce que le produjo hacer realidad sus fantasías sexuales, hay tres o cuatro que sabían de antemano que el intento no daría resultado o habiéndolo probado se llevaron un desengaño", añade De Béjar.

Las fantasías, a su vez, también pueden ser causa de conflictos internos, incluso si no llegan a materializarse. "A algunas personas, ciertas fantasías les pueden generar malestar porque les provocan una gran excitación y consideran que no deben permitirse ese tipo de imágenes. Si nosotros les damos una connotación negativa, las vamos a percibir como algo molesto", comenta la sexóloga Burgos.

Independientemente de cómo nos alteren o nos ayuden, está claro que tanto los hombres como las mujeres, sin distinción, tenemos unas mentes eróticamente hiperactivas ya que según las investigaciones de *Proyecto Tabú*, el 95% de las personas fantasean con sexo. La pregunta es: ¿hay diferencia entre lo que imaginan ellos y lo que sueñan ellas? "Entre hombres y mujeres hay más puntos en común que en discordia. Aún así, hay algunos matices que les separan. Por ejemplo, en las féminas hay una tendencia a añadir elementos y adornar las fantasías con más detalles", aclara Georgina Burgos.

Els nostres cossos, els nostres drets

La sexòloga De Béjar, por su parte, complementa esta afirmación con lo que ha podido ver a lo largo de los años: "Es en cómo imaginamos en lo que a lo mejor hay más diferencia con respecto a ellos. Nosotras somos más imaginativas, románticas y proclives a añadir más emoción en el argumento de nuestras fantasías. Probablemente somos más de recrear la historia. Eso nos resulta excitante aunque en nuestra ficción no esté pasando nada físico todavía".

Otro pequeño matiz es el que "Hay de todo, pero es cierto que durante muchas generaciones las mujeres han elegido un papel bastante pasivo en las fantasías. Lo de dominar era algo que no nos autopermitíamos, porque nos habían educado en que eso es sucio y hay que ser discretita. Esto ha llevado a muchas mujeres a elegir fantasías donde se veían en un papel pasivo. Mientras que los hombres han tendido siempre a lo visual y a la acción. Haciendo o dejándose hacer algo, pero de acción", dice la propia Sylvia.

Lo que sí saben las expertas, como indica Georgina Burgos después de su investigación *Proyecto Tabú*, es el tipo de fantasía sexual recurrente en las mujeres. "La más frecuente es la que involucra lugares que tienen un sentido erótico o que aportan un plus de erotismo, como hacerlo sobre el capó de un coche, en la playa, en un ascensor o en un probador de una tienda. Es decir, el lugar como centro y componente erótico. Las otras más

habituales son los tríos y tener una relación sexual con un desconocido. Esta última, por ejemplo, se presenta en el 12% de las mujeres, mientras que en ellos el porcentaje solo llega al 5%", describe la psicóloga-sexóloga.

Sin embargo, que sean las más frecuentes no significa que sean las únicas, porque las hay para todos los gustos, como especifica De Béjar: "Hay algunas muy inocentes, de gente que tiene fantasías muy simples, y otras muy complicadas". ¿Y las hay que sean más perversas que otras? "Pues sí, la zoofilia es una perversión para muchas personas, pero hay que recordar que la perversión está en los ojos de quien mira. Es decir, que si a una persona que se dedica al BDSM (bondage, sumisión y masoquismo) le cuentas que tienes una fantasía donde te atan y te dan cachetes en el culo te dirá que menuda cosa tonta sin importancia. En cambio, si se lo dices a una persona que esto ni sabe lo que es, ni lo vive, te dirá que qué horror. Tú creas las fantasías a partir de muchas cosas, pero en cualquier caso, sea lo que sea lo que pensemos, salvo que nos horrorice lo que pensamos, que a veces pasa, todo vale", afirma De Béjar.

Sylvia de Béjar subraya: "Recrearse en una fantasía no es sinónimo, en ningún caso, de querer llevarla a la práctica". Lo que sucede es que, como explican las sexólogas, a través de las fantasías también podemos estar sacando fantasmas, miedos o cosas que nos han podido suceder en algún

momento y que todavía palpitan en el subconsciente.

/.../ En un artículo ya publicado en ICON, nos preguntábamos qué fantasías sexuales tienen los hombres en la cabeza. Esta vez les toca a ellas, y este es el resultado que una treintena de mujeres han compartido con ICON. Los apellidos se han omitido por deseo de las participantes:

1. Almudena (contable, 27 años): "Me excito pensando en la idea de que mi novio aparezca por sorpresa en el dormitorio, me agarre por detrás y comience a hacerme el amor de pie con el balcón abierto de par en par. Yo no le veo la cara, pero le siento intensamente, mientras sé que todos los vecinos nos observan y pueden ver las expresiones de placer de mi rostro y cuerpo".

4. María (reponedora de gasolinera, 24 años): "Un intercambio de parejas con mi mejor amiga y su novio es una de esas visiones que de vez en cuando se apodera de mi imaginación. La verdad es que tanto su chico como el mío son estupendos, y creo que estaríamos a gusto. Pero, por ahora, prefiero que siga siendo una fantasía, por si las moscas."

13. Marta (dependienta, 24 años): "Me encantan los uniformes. Y cuando necesito un extra de excitación pienso que estoy haciéndomelo con dos azafatos de compañías aéreas, luego aparecen vestidos de militares y, por último, se enfundan el traje de bomberos. La repera".

16. Ana (masajista, 27 años): "Me gustaría, en algún momento, saber qué pasa y qué

Els nostres cossos, els nostres drets

se siente cuando entras en la ducha del vestuario del gimnasio con otra mujer. De pronto imagino que la sorprende, entro sin avisar, comienzo a besarla, ella se extraña pero se deja, mientras el agua corre por nuestras cabezas, seguimos besándonos y vamos a más”.

17. Juncal (empresaria, 43 años): “Aunque pueda sonar típica, lo de verme vestida de dominatrix, con látigo y corsé de cuero, es algo que me pone a mil. Y más cuando imagino que a quienes someto son cuatro de los empleados más fornidos que tengo a mi cargo, semidesnudos, cachas y lamiéndome como perrillos”.

25. Cristina (reponedora, 20 años): “Insinuarme a un chico delante de mi novio, mientras estamos tomando una copa en una terraza, por ejemplo. Y cuando voy al baño, él se da cuenta, me sigue y tenemos un rollo pasional mientras mi novio espera fuera”.

30. María (camarera y estudiante, 18 años): “Una de las cosas que aún no hemos hecho mi chico y yo, y desearlo me excita mucho: estar comiendo con sus padres y que él me esté metiendo mano por debajo de la mesa”.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.7. Fantasies sexuals dels hòmens 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Erotisme](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu l'article [¿Qué fantasías sexuales tienen los hombres en la cabeza? 35 se confiesan.](#)

Respondeu a les qüestions següents i compartiu les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions:

1. Què és una fantasia sexual?
2. Son positives o negatives?
3. Hi ha diferències entre les fantasies masculines i les femenines?
4. Les fantasies s'han de compartir amb la parella?
5. Les fantasies d'infidelitat, són infidelitat?

Article. Fantasies dels hòmens

Qué fantasías sexuales tienen los hombres en la cabeza. 35 se confiesan

Nueve de cada diez personas fantasean eróticamente de forma habitual. Y ellos, más que ellas, anhelan que se haga realidad

Belén de Francisco. 6 jul 2016 – ICON *El País*

/.../ Las fantasías son ideas o imaginaciones que ponen en juego nuestra creatividad sexual. La mente recibe muchos estímulos diarios que generan múltiples pensamientos, además de los que genera por ella misma, y

las fantasías sexuales se encuentran dentro de esta vorágine de pensamientos. "Una fantasía es una representación mental que evoca algo que vivimos o algo que creamos en nuestra mente que nos provoca excitación. Y no tiene por qué incluir solo imágenes, sino también elementos sensoriales de tacto, olfato, oído, de temperatura... Nuestra imaginación puede ser muy potente", señala Arantxa Moliner, psicóloga emocional y educadora sexual.

Todos los seres humanos alguna vez han tenido una fantasía. Es más, según revelan las estadísticas, 9 de cada 10 personas acostumbran a fantasear de un modo habitual. "La fantasía sexual se empieza a despertar en la pubertad y nos acompaña el resto de nuestra vida. Esta nos permite escapar de la realidad, cumplir ciertos deseos en nuestra mente. Por eso muchas veces parece que las fantasías que tenemos van en contra de nuestros valores y creencias", apunta Núria Jorba, psicóloga y sexóloga de la clínica que lleva su nombre.

Llegados a este punto nos preguntamos: ¿cuánto de importante es el subconsciente en este mundo imaginario? Jorba lo explica: "Más que con el subconsciente, las fantasías están muy relacionadas con el desarrollo sexual de cada persona. Y, a su vez, con las experiencias que se van viviendo, la cultura y las informaciones que se van recabando con respecto a la sexualidad a lo largo de la vida". Para eso, la experta en sexología nos anima a "ir llenando nuestro cajón de fantasías con todo lo que nos estimule, conocernos y buscar nuestras fuentes de inspiración, sabiendo que

todo queda en nuestra mente". Simplemente estamos hablando de imaginación.

Desde que nacemos, la sociedad, nuestros mayores y las creencias que hemos recibido son las que nos indican lo que está bien o mal, lo que es aceptable y lo que no en la sexualidad. Esto puede causar conflictos y así, casi sin darnos cuenta, empezamos a poner límites a ciertos deseos relacionados en este placer. Pero que no nos engañen, la capacidad de fantasear es muy saludable. Para Moliner, "en la imaginación erótica no hay restricciones". En general, no tenemos un control directo sobre nuestras fantasías; en cambio, sí sobre nuestras acciones. "Por ello, hemos de saber que no son nuestras fantasías los que nos definen, sino nuestros actos", aclara.

Sin embargo, según esta experta, "en determinadas ocasiones las fantasías pueden provocar preocupación y dificultar la intimidad de la persona siendo estas perturbadoras o intrusivas". Son las llamadas "fantasías trampa" por Wendy Maltz en su libro *El mundo íntimo de las fantasías sexuales femeninas: un viaje de pasión, placer y autodescubrimiento*. "Esto puede ocurrir cuando la fantasía está en contradicción con la realidad de la persona, cuando no se tiene control sobre la misma o cuando la fantasía condiciona nuestra sexualidad; es decir, que únicamente con ella conseguimos excitación o deseo", explica Maltz. /.../

Aclarado este tema, llegamos a la conclusión de que tener un imaginario erótico rico puede ser clave para tener una vida sexual

Els nostres cossos, els nostres drets

satisfactoria. Partiendo de que el cerebro es el principal órgano sexual, Núria nos explica cómo el mejor afrodisíaco está en nuestra mente: “La mente es el motor más importante de activación sexual. Por tanto, usar el potencial que nos brinda la capacidad de fantasear puede ayudar a enriquecer y disfrutar más de la vida sexual”. Además, tener espacios para fantasear nos ayuda a no relegar la sexualidad para lo último. “Nos solemos acordar del sexo justo por la noche, después de lavar los platos, cuando estamos más cansados... Es lo último en nuestra lista de prioridades. Fantasear nos permite dedicarle espacio a la sexualidad, potenciar la creatividad e ir calentando motores”, señala la educadora sexual Arantxa Moliner.

Pero la experta advierte: “Hemos de valorar si la fantasía o el sueño erótico pueden molestar o dañar a nuestra pareja o a la relación. Las fantasías pertenecen a nuestra intimidad, y no todo ha de ser compartido”. Si te decides a compartirlas, mejor seguir los consejos de los expertos: “Lo primero de todo es preguntarnos si nos apetece, y si la respuesta es sí, por supuesto empezar con las fantasías más *lights*. No hace falta entrar en exceso de detalles, y debemos tener en cuenta si nuestra pareja puede recibirla bien o le podemos despertar alguna inseguridad, malestar o rechazo”, recomienda Núria Jorba.

Todo esto es posible siempre y cuando exista una buena comunicación sexual, algo que lamentablemente es bastante pobre en muchas parejas hoy en día. Según la experiencia del sexólogo Héctor Galván, compartirlo es todavía un nivel muy avanzado de comunicación sexual: “La pareja lo ha de entender como un deseo que no tiene por qué llevarse a la práctica y es positivo

que aprendan a estimular estas fantasías en la mente del compañero. Sin embargo, la mayoría de personas cree que su pareja no está preparada para entender sus fantasías sexuales y apuesta por no contarlas”.

Por ejemplo, según la experiencia de Jorba, más del 80% de las personas, siendo más común entre los hombres, fantasean con otras personas distintas a su pareja. Esto suscita un debate muy interesante sobre los límites que hay que establecer. “Los expertos en la materia hablamos de infidelidad o engaño cuando existe una conducta”, comparte Jorba. Y añade: “El pensamiento es libre y nuestra capacidad de fantasear también, por lo que es muy diferente pensar que hacer”. Además, pensamiento no significa deseo real. En palabras de esta experta: “Esto no quiere decir que quieran llevarlo a cabo, sino que simplemente pasa en la intimidad de sus pensamientos. Compartir este tipo de fantasías, sobre todo si es con algún conocido, puede causar conflictos dentro de la pareja en ambos casos. Cada pareja es libre de crear el pacto que crea conveniente y con el que se sientan a gusto”.

Según los resultados de un estudio de la Universidad de Montreal, dirigido por Christian Joyal, en el que contaron con una muestra de 1.500 adultos (mitad mujeres y mitad hombres), a la mayoría de los hombres les encantaría que sus fantasías se hicieran realidad, mientras que las mujeres prefieren que esas escenas se queden en su mente. Esto se debe a que, según Joyal, “las mujeres en general distinguen claramente entre la fantasía y el deseo”. Para Núria, la conveniencia de hacerlas realidad depende de cada persona, de su intimidad y de la forma en que lleva su vida sexual. “Hacer realidad una fantasía

puede tener resultados estupendos, pero en algunos casos puede ser traumatizante ya que una vez materializadas pueden perder cierto grado de intensidad que generan cuando sólo suceden en nuestra mente, porque dentro de nuestra mente tenemos el control y podemos idealizar todo aquello que nos complazca”. Al mismo tiempo, si las expectativas no son muy altas y el deseo de vivir la fantasía es elevado “probablemente haciendo realidad la fantasía se descubran nuevos aspectos de uno mismo y de la pareja y la vida sexual en pareja se acostumbra a beneficiarse de una inyección extra de pasión”.

Cada vez en el mundo de la sexualidad es más difícil decir que existe algo de funcionamiento femenino y otro masculino. Aunque puede haber tendencias o patrones, éstas dependen más de otras variables que del género. Así lo demuestra la Universidad de Granada en un estudio que realizó a 2.500 españoles (hombres y mujeres) de entre 18 y 73 años. No obstante, si se habla a grandes rasgos, parece que los estudios indican que en el caso de las mujeres hay elementos más emotivos y románticos, y suelen ser fantasías más elaboradas; mientras que los hombres son más visuales y tienen un papel más activo en sus fantasías.

Para este artículo hemos querido contar con la colaboración de una treintena de hombres que nos cuentan, sin tapujos, sus fantasías sexuales. Hemos omitido el apellido por deseo de los participantes.

1. Germán (46 años, bombero): “Siempre tengo la misma fantasía: hacer un trío con dos mujeres. La idea de tener a dos mujeres para mí solo me excita bastante, aunque si te soy sincero también me impone un poco de respeto...».

Els nostres cossos, els nostres drets

2. Juan Pablo (50 años, profesor): “¿Qué ocurre cuando tienes fantasías sexuales con la mejor amiga de tu chica? Siempre me he preguntado si sería capaz de hacer realidad esa fantasía. Todo teniendo en cuenta que quiero a mi pareja...».

4. Borja (29 años, reportero): “Las medias, sin duda las medias son mi fantasía. ¿Sabes? Las típicas medias negras de licra que llegan por encima de la rodilla? Y si encima llevan un ligero con las cuerdas esas para sujetarlas a las bragas... Puf, me excita muchísimo”.

5. Juanjo (35 años, consultor). “Trabajo en una oficina y quizás por eso me gustan los hombres en traje, y los entornos profesionales y fríos. Por ejemplo, conocer a un ejecutivo en un congreso o una convención, tomar una copa en el bar del hotel, pasar la noche juntos y saludarnos a la mañana siguiente como si no hubiera pasado nada».

6. Julio (23 años, estudiante y dependiente): “Mi fantasía es hacer un trío con una mujer y un amigo. Siempre he pensado que podríamos pasarlo muy bien. Me gusta la idea de ser dos hombres dando placer a la misma mujer a la vez”.

7. Mario (31 años, monitor deportivo): “Mi fantasía sexual es hacer el amor con una desconocida en un probador. Estar de compras un día en el centro comercial y que haya una cortina un poco abierta, con una mujer cambiándose dentro, echar una mirada, que me vea, que me invite a pasar...».

9. Damián (27 años, comercial): “Sin duda tener sexo con la madre de mi novia. Una noche que me quede a dormir en su

casa. A media noche, coincidir en la cocina para ir a beber algo y hacérselo encima de la encimera”.

10. Daniel (25 años, estudiante): “Me excita bastante el sexo virtual. Me imagino a dos chicas grabándose y haciendo cosas entre ellas, sólo para mí”.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.8. Fantasies sexuals adolescents 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Erotisme](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu les fantasies d'aquests adolescents de 16 i 17 anys. Expliqueu les diferències entre elles.

Text. Fantasies sexuals

Isla perdida

Yo iba en un gran barco de viaje al Caribe. El barco era enorme y en él iban miles de personas, entre ellos había un chico que me llamaba mucho la atención: era un chico de unos 18 años, alto, moreno, bien de cuerpo, con unos ojazos verdes. Una noche salí a tomar el fresco a la cubierta del yate, había luna llena, no había nadie pero de repente vi aparecer una silueta a lo lejos. No le di importancia hasta que me volví a girar y lo vi. Era él, se había acercado a mí y en menos que se diese cuenta ya estábamos hablando como si nos conociésemos de toda la vida. De repente se lanzó y me besó, fue un beso muy apasionado, pasamos toda la noche juntos en su camarote y fue genial, una noche muy apasionada pero sin llegar al coito. Al día siguiente volvimos a vernos y así los días siguientes hasta que un día hubo una gran tormenta y el barco naufragó.

Yo sólo me acuerdo de la gran tormenta porque al caer al agua y estar mucho tiempo en ella perdí el conocimiento y sólo me

acuerdo que desperté junto a él en una playa desierta superchula con palmeras, agua superlimpia... Él me contó que la mayoría de la gente murió y que él fue el que me rescató y nadó 16 Km cargando conmigo hasta la isla. Allí en la isla vivimos días maravillosos, solos, desnudos por la playa... Una noche a la luz de la luna fuimos a la playa y allí perdí mi virginidad. Empezamos a besarnos apasionadamente, él me quitó la poca ropa que llevaba y yo a él, luego empezamos a besarnos por todo el cuerpo hasta que al final acabamos en el coito. Fue la mejor noche de mi vida y nunca me hubiese imaginado que hubiese tenido una historia de amor tan romántica y que iba a perder la virginidad en un lugar tan bonito y con un chico tan especial.

Pasamos el resto de nuestra vida allí ya que era una isla con muchos recursos y comida. Tuvimos tres hijos y vivimos los cinco felizmente en nuestra isla perdida. (Xica, 16 anys, 2004)

La rubia

Entré en un bar de carretera, pedí una paella y una cerveza. A unos metros de mi mesa había una rubia potente, con un cuerpo 10 y un culazo que me hacía soñar. Empezamos a mirarnos, a hacernos señas y a tontear con la mirada. Acabé de comer y salí de allí, subí al coche y me fui. A los 10 minutos vi un coche detrás de mí haciéndome señas. Me adelantó y me hizo frenar, del coche salió la rubia, se subió en mi coche y me dijo que me metiera por el camino. Yo no quería faltarle al respeto, así que lo hice. En cuanto me metí, empezó a descamisarme, paré el coche y empezamos a desnudarnos.

Ella me hizo gozar haciendo cosas que no sabía ni que existían. Cuando acabamos, se bajó del coche y se fue andando. Y me quedé ahí parado y reventado, porque la chica tenía más resistencia que yo. (Xic, 16 anys, 2004)

Fantasía sexual

Una chica de 17 años se enamora de un chico de 19, ella lo conocía porque iba con sus amigos, el chico pasaba de ella, la chica se dio cuenta de que él pasaba de ella y ella también empezó a pasar del chico. Un día en una fiesta se volvieron a ver, ella estaba muy cambiada y él empezó a fijarse en ella, estuvieron toda la noche hablando y se intercambiaron los números de móvil.

Al día siguiente él la llamó y quedaron por la tarde. Se fueron a dar una vuelta y cuando la llevó a casa le dio un beso. Ella cada día estaba más enamorada de él. Cuando llegó el sábado ella se fue con las amigas de desparrame, al final de la noche se encontró con él y como la chica iba muy ciega él se aprovechó y se la subió a la habitación y se la tiró. La chica era la primera vez que lo hacía. Ella no quería, pero él la obligó.

Al día siguiente ella estaba muy mal, no quería verlo, él no paraba de llamarla, quería hablar con ella. Al final la chica le cogió el móvil, él quería arreglarlo pero ella decía que no. Al final quedaron para hablar, él le decía que le perdonara, que no sabía lo que hacía, que se había comido un par de pastillitas. Ella le dijo que no quería un novio drogadicto, que si tanto la quería que tenía que dejar las drogas.

Els nostres cossos, els nostres drets

El chico se lo pensó y decidió dejar las drogas, la chica le dio otra oportunidad porque ella estaba enamorada de él.

Empezaron de cero y una noche, cuando más a gusto estaban, lo hicieron de la manera más bonita y romántica que hay.

Ahora están casados y con 2 hijos, él ya no la ha violado y ha dejado las drogas por completo. Fin.

(Xica, 17 anys, 2004)

Sueño sexual

Yo y mis amigas estamos en Ibiza de viaje, nos lo pasamos de lujo pero nos falta algo... (tíos)

Por la noche nos arreglamos y nos vamos a un bar de striptease, toda la noche gritando como locas, desmelenadas, nunca había visto a mis amigas así y por supuesto ellas a mí tampoco.

Nos vamos del bar en busca de chavales, ya que el bar está lleno de chicas. Cuando salimos, vemos a los chicos del *striptease* y nos acercamos.

Nunca había visto tan de cerca a ningún tío tan perfecto, era ideal y lo mejor de todo es que eran... muchos.

Hemos estado un buen rato hablando pero todos queremos entrar en acción. Nos vamos a una playa y nos montamos una orgía para fliparla. Mientras Carlos se lo chupa a Luisa, ella le hace una paja a Roberto y él se enrolla con Marta, mientras que a ella se la están metiendo por el culo. Carla está rodeada... se la meten por el culo, por el chocho y por la boca... No sabe qué hacer... Yo la rescato y le quito dos pollas y me las meten a mí. Toda la noche sin parar y al día siguiente nos vamos al cine porque son tíos de puta madre, pero lo mejor es cómo follan. (Xica, 17 anys, 2004)

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.9. Gaudir 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Plaer

Desenvolupament

Adelitament, complaença, delectació, delectança, delit, delícia, fruició, gaudi, goig, grat, gustet, plaer, regal, satisfacció, voluptat... La pell i els sentits corporals s'alien per a regalar-nos tot això gràcies a un cos que està ple de terminacions nervioses –que s'apleguen més en uns llocs que en uns altres, per exemple en els pits o en els genitals–, tot i que també tenim un cervell potentíssim que ho processa tot, i que dóna valor o en lleva al que sentim.

Malgrat tot aquest potencial, què fa que no puguem gaudir de la sexualitat sempre? Potser són els complexos, la por, l'egoisme, el masclisme, les expectatives de pel·lícula (romàntica o porno), la vergonya, l'autoestima baixa, la por a fallar...

Us sonen aquestes frases? Busqueu bons arguments per a rebatre-les.

- *Ets massa jove per a tindre relacions.*
- *No m'agrada el meu cos.*
- *Si li dic que no, em deixarà.*
- *Tinc por de durar poc.*
- *I si noestic prou depilada?*
- *Tots els meus amics ho han fet ja.*
- *I si pensa que sóc una "estreta"?*
- *Tinc por, però no vull que pense que sóc un ble da.*

- *Pobret, no puc dir-li que no m'agrada.*
- *Una dona de 60 anys ja no té edat; què pensaran de mi.*
- *Serà guarra, la setmana passada amb un i aquesta amb un altre!*
- *Em fa vergonya mostrar plaer.*
- *Fingiré que m'agrada, no vull fer-li mal.*
- *Tinc por que em faça mal.*
- *Hui no tinc ganes però no puc dir-li que no.*

Comenteu la definició que donava la RAE de "gozar", especialment l'accepció 3. Busqueu l'accepció actual, després de l'actualització feta el 2017.

Conjugar gozar.

(De gozo).

1. tr. Tener y poseer algo útil y agradable. *Gozar de sus riquezas.*
2. tr. Tener gusto, complacencia y alegría de algo. U. t. c. pml.
3. tr. Conocer carnalmente a una mujer.
4. intr. Sentir placer, experimentar suaves y gratas emociones U. t. c. pml. *Gozarse en la suerte de los demás.*
5. intr. Tener alguna buena condición física o moral. *Gozar de buena salud, vitalidad, estimación, fama.*

~la.

1. loc. verb. Pasarlo bien, disfrutar con alguien o algo.

Real Academia Española © Todos los derechos reservados

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.10. El mite de l'orgasme vaginal 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Plaer

#Genitals

#Clítoris

Desenvolupament

Llegiu la resposta de la sexòloga Mónica Quesada a la pregunta d'una lectora de la revista Píkara Magazine en [Orgasmo Vaginal](#). Després, responeu a les qüestions per parelles.

Qüestions

1. Existeix l'orgasme vaginal?
2. Quina és la funció del clítoris?
3. Tal com explica l'article, la majoria de les dones (a voltant del 70%) arriben a l'orgasme mitjançant l'estimulació del clítoris, i aproximadament l'altre 30% hi arriba també mitjançant la penetració vaginal. Per què penseu que Freud i la sexologia posterior van determinar que els orgasmes clitoridis eren infantils?
4. Com penseu que se sentien (i encara passa) les dones quan se'ls deia que si no arribaven a l'orgasme durant la penetració, és que no tenien una sexualitat adulta?
5. Busqueu també imatges del clítoris (intern i extern) i mostreu-les a la classe.
6. Contesteu les consultes d'aquests dos joves:
 - Andrea. El meu nóvio orgasma als pocs minuts de la penetració però jo, encara que estic excitada, no ho aconseguisc. He començat a

fingir els orgasmes perquè em sent malament i no vull que pense que no m'agrada.

- Pau. La meua núvia mai arriba a l'orgasme encara que jo dure i dure amb la penetració. Jo crec que si no gaudim els dos, el sexe no és guai. Què puc fer per a satisfer-la?

7. Compartiu les vostres reflexions amb el grup classe.

Text. Orgasme vaginal

Orgasmo Vaginal. Mónica Quesada. Afinando el órgano. Píkara Magazine. 2012.

Estoy en pareja desde hace un tiempo y aún no he conseguido tener un orgasmo vaginal, sólo lo consigo si yo me toco el clítoris a la vez que la penetración. ¡Ya empiezo a dudar incluso de que exista! ¿Qué puedo hacer para solucionarlo? Porque me agobia bastante y a algunas de mis parejas también. Sole.

[...] ¡Hola Sole! Haces bien en dudar de su existencia puesto que, efectivamente, la diferenciación entre orgasmo vaginal y clitoral no existe. Sólo existe un tipo de orgasmo, pudiendo variar el lugar de estimulación. Tal y como comentaba en este [artículo](#), el orgasmo es la respuesta neurovegetativa que el organismo produce a los estímulos, sean cuales sean, generados en la fase de excitación de la respuesta sexual humana. Esta estimulación se traduce en impulsos eléctricos que llegan al centro de reflejo orgásmico, en la médula sacrolumbar, desencadenando una serie de contracciones en el suelo pélvico que dan lugar a la sensación orgásmica.

En el cuerpo de la mujer, el clítoris es el único órgano del cuerpo cuya única función es producir orgasmos. Aunque su zona externa pueda parecer en algunos casos pequeña, el clítoris al completo puede medir hasta 13 centímetros. La parte visible, el glándula y el capuchón, están unidos a los labios internos de la vulva en su parte superior. La parte invisible del clítoris rodea la vulva, bajo los labios internos y externos y, a su vez, la uretra. Es decir, es muy difícil no estimular el clítoris, ya sea de manera directa o indirecta, al entrar en contacto con la vulva.

La inmensa mayoría de las mujeres obtienen los orgasmos a través de la estimulación directa del clítoris, mientras otras tantas lo hacen a través de la estimulación indirecta, ya sea a través de la vagina o/y la estimulación de los labios internos y externos. Y no sólo eso, sino también mediante la estimulación mental. Y en todas estas estimulaciones no suele faltar las contracciones del suelo pélvico que, al contraerse y expandirse, hace que el clítoris sea estimulado indirectamente.

La vagina, como sabes, es insensible en su mayor parte. Las sensaciones se concentran en la entrada, donde el clítoris tiene su raíz. La estimulación de la misma puede ser placentera, pero no tiene por qué ser la más placentera en la mujer. En el interior de la vagina se puede encontrar una zona más sensible, denominada Punto G, que coincide con parte de la raíz del clítoris y la próstata femenina. Al ser estimulada esta zona, algunas mujeres sienten la sensación de orinarse, puesto que el clítoris crece por la excitación y ejerce presión sobre la uretra. Dependiendo de la mujer, esta sensación

Els nostres cossos, els nostres drets

puede ser placentera o no, y en algunos casos desencadenar un orgasmo en el que también está interviniendo el clítoris. Algunas mujeres describen que la sensación orgásmica es diferente, ni mejor ni peor, puesto que da la sensación de que el orgasmo es "hacia fuera", mientras que con la estimulación directa del clítoris la sensación es "hacia dentro". Esto puede ser debido a que, al intervenir la uretra, el cerebro mande diferentes instrucciones. En realidad, si experimentas y juegas con tu suelo pélvico, puedes obtener diferentes sensaciones... aunque no olvides que el objetivo es disfrutar y no demostrar.

[...] El problema de la creencia del orgasmo vaginal radica en la limitación que supone para una sana vivencia del sexo, puesto que restringe el placer de la mujer y prima la práctica de la penetración pene-vagina como elemento indispensable para que las relaciones sexuales genitales sean "adecuadas". Esta creencia ya no sólo es limitante para las mujeres, sino también para los hombres, puesto que les otorga una responsabilidad extra. [...]

¿Por qué se sigue manteniendo esta falsa creencia?

Es curioso cómo algunas personas mantienen la creencia de Freud que afirmaba que el orgasmo deseable y maduro era el que se obtenía a través de la estimulación de la vagina, mientras que si sólo se estimulaba el clítoris era un orgasmo infantil. Junto a ello encontramos también la idea de la envidia del pene en las mujeres, puesto que el clítoris era considerado un pene pequeño. De ser así, ¿no te resulta contradictorio? Es decir, siguiendo esta línea de pensamiento, si el clítoris es un pene pequeño (aunque, si tuviésemos que comparar, el pene en realidad es un clítoris grande), ¿por qué

ese empeño en que las mujeres obtengan los orgasmos en otra zona distinta del hombre? Si el transcurso de la historia hubiese sido al revés, es decir, que primase el placer de la mujer y su orgasmo a través de la estimulación del clítoris, ¿estaríamos hablando hoy de una distinción entre orgasmo peneal y testicular en el hombre? /.../

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.11. 14 cm 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Diversitat funcional](#)

[#Ficció](#)

[#Plaer](#)

[#Genitals](#)

Desenvolupament

L'activitat gira al voltant del curt *14 cm* (Irene Bel, 2015), on Antonio, que pateix distròfia muscular, explica la seua vivència de la sexualitat. En grups xicotets, responeu a les qüestions següents.

Qüestions

1. Abans de veure el curt. A què creieu que fa referència el títol?
2. Després de veure el curt. Per què diu Antonio que les persones amb diversitat funcional (DF) també estan en l'armari?
3. Creieu que la sexualitat és un tema tabú només per a les persones amb DF o per a tot el món? Per què?
4. Havíeu endevinat el significat del títol?
5. Compartiu les vostres reflexions amb el grup classe.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.12. Els grecs i el plaer 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Plaer

#Diversitat cultural

Desenvolupament

Llegiu els textos "Els plaers" i "La cura de si mateix" i contesteu a les preguntes per parelles. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions:

1. Tenien els grecs un codi de moralitat sexual com en la nostra societat judeocristiana? Explica'l. Reflexiona sobre els avantatges i inconvenients de la seua manera de governar-se i de la nostra.
2. Subratlla del primer text els passatges on parla de la llibertat. En què consisteix ser lliure? Aquesta paraula, que s'utilitza molt en la publicitat, significa el mateix actualment? Som més lliures quan aconseguim tot el que desitgem? Per què?
3. Explica la relació entre llibertat i responsabilitat. Creus que la segona anul·la la primera? Dóna arguments a favor i en contra posant exemples.
4. Quin tipus de consideracions sobre la sexualitat i el plaer sexual creus que farien epicuris, estoics i cíncics? Amb quina de les tres posicions t'identifiques més? Coneixes altres actituds cap al plaer?
5. Quin valor s'atribueix a les drogues en la recerca del plaer? Penses que les drogues estimulen la sexualitat? La sexualitat és

millor amb drogues? Ho heu comprovat? En què és millor? En què és pitjor?

6. Què creus que dirien els grecs dels que actualment cerquen només el plaer i abusen, per exemple, de les drogues. I tu què els diries?

Text 1. Els plaers

"El menjar, la beguda i les afrodísia (les pràctiques sexuals) són objectes del pensament moral de l'antiguitat [grega], però la preocupació moral no se centra a separar allò prohibit d'allò permès, sinó en la millor manera d'actuar al si mateix del que pot fer el subjecte moral en el ple exercici de la llibertat. Per la qual cosa, tenint en compte que els plaers de la taula i d'Afrodita sempre estan amenaçats per l'excés, els moralistes de l'antiguitat recomanen la moderació: no es condemna la ingestió de determinats aliments o begudes, tampoc practicar les afrodísia amb aquests o aquells, sinó que es crida l'atenció sobre com és de reprovable l'excés en aquests àmbits. Fan una crida a la llibertat del subjecte ja que, sent-li permès menjar com un porc, emborratxar-se i portar una vida de disbauxa sexual, tanmateix, pot escollir mantenir un domini sobre si mateix que l'adrece cap a un comportament harmònic i ple de bellesa. [...]

Així doncs, preocupació moral per les afrodísia sí, però en un context més ampli on allò que importa és la manera de conduir-se amb tot els plaers (els del menjar, els de la beguda i els d'Afrodita). Importància, per tant, no del codi d'allò permès i d'allò prohibit, sinó de la manera en la qual el subjecte es relaciona amb si mateix

en l'exercici de la seua llibertat com a subjecte de plaers."

M. Larrauri: *La sexualitat segons M. Foucault*, Tàndem, 2000

Text 2. La cura de si mateix

"/.../ La preocupació moral dels antics no girava al voltant del codi, sinó al voltant de la relació amb un mateix.

El ciutadà [baró] adult i lliure, únic subjecte possible de moralitat, ha d'aconseguir ser moderat i actiu en l'ús dels plaers que, per origen, posició i sexe li estan destinats. Per això /.../ haurà de portar a terme un combat del qual podrà eixir-ne victoriós o vençut. /.../

(En) La proposta epicúria /.../ el domini de si mateix rep el nom d'ataràxia o impertorbabilitat i s'aconsegueix practicant un tipus de vida que selecciona aliments, persones i activitats per tal de ser pertorbat el més mínim. /.../ La idea que el plaer és l'absència del dolor ens mostra com han de comportar-se els epicuris davant dels plaers: han de ser molt, molt pocs, i els pocs no molt forts.

(En) la proposta estoica /.../ el domini de si mateix és, en aquest cas, apatia o impassibilitat. Els exercicis que l'estoïcisme proposa són aquells que ens preparen davant de situacions de carència, a haver de passar gana, a no poder gaudir dels plaers de la vida. Sèneca explica al seu amic Lucili que, de tant en tant, eixia a caminar i a córrer, ordenava els esclaus que li prepararen el seus àpats preferits i, quan tornava a casa i s'hi trobava la taula parada, demanava als esclaus que menjaren i begueren tot allò, i ell es conformava amb aigua i amb un tros de

Els nostres cossos, els nostres drets

pa. D'aquesta manera s'entrenava per al pitjor, tot sabent que en els mals temps no defalliria ni es plegaria, sinó que seria capaç de seguir mantenint un ple domini de si mateix.

La proposta cínica és la més radical perquè els cíncics consideren la vida sencera com un exercici permanent. Viuen com a guerrers, únicament per a allò que és fonamental, per a ser lliures, i per a conservar aquesta llibertat que els fa amos absoluts d'ells mateixos. /.../ El domini de si mateix és per als cíncics *adiaphoria* o indiferència. Mitjançant una vida d'entrenament, els cíncics esdevenen inabastables, ni res ni ningú no pot esclavitzar-los.

M. Larrauri: *La sexualitat segons M. Foucault*, Tàndem, 2000

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.13. Plaer i orientació sexual 2EBC

Nivell: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Plaer

#Bisexualitat

#Orientació sexual

Desenvolupament

Llegiu el text de la sexòloga Beatriz Sanz "Todos lo somos, más o menos", del consultori sexual de El País de las Tentaciones, i contesteu a les preguntes. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions

1. Estàs d'acord amb el que diu la sexòloga: que tots som un poc bisexuals?
2. Què pensaries si la teua parella et deixara per algú del mateix sexe? Seria igual o diferent que si et deixara per algú de diferent sexe?
3. Quina etiqueta li posaries a una lesbiana que s'enrotlla de tant en tant amb xics? I a un home casat i amb fills que té sexe amb altres xics? I a una xica que ha tingut molts nòvios i que de tant en tant s'enrotlla amb alguna xica?
4. Què creus que està més acceptat socialment o al teu entorn: ser bisexual, heterosexual o homosexual? Argumenta la resposta.
5. Hi ha qui diu que definir-se com a homosexual, heterosexual o bisexual és ser binarista. Què en penses? Coneixes altres

"etiquetes" menys binaristes per a parlar de l'orientació sexual de les persones?

6. Què són els moviments *queer*? Què significa definir-se com a *queer*?

Text. Tots ho som, més o menys

Todos lo somos, más o menos

En nuestro interior late la posibilidad de sentirnos atraídos/as por él o por ella. Aunque no nos demos cuenta.

Bisexual: persona que se siente atraída tanto por Juan como por Juana y no le importa con quién de los dos acabe en la cama. Esta es la definición que propone, entre el chascarrillo y la rima, Tracey Cox en *Hot sex*. Pero ¿qué son realmente los bisexuales? ¿Unos listos que, como dice Woody Allen, tienen el doble de probabilidades de ligar una noche? ¿Una posición intermedia entre la homosexualidad y la heterosexualidad? ¿Unos/as depravados/as que se tiran a todo lo que se mueve? Nada de esto. "Hay que diferenciar el sexo genital /.../ de la sexualidad, el aspecto psicológico con el que nos relacionamos con nuestro sexo y, por último, de la erótica o expresión de la sexualidad. Y aquí es donde la mayoría -algunos autores hablan de un 74% bisexual, no porque tenga relaciones con ambos sexos sino porque en su interior existe la posibilidad de tenerlas", explica la sexóloga Pilar Cristóbal. "La mayoría opta por lo más asequible, los modelos más visibles: el heterosexual y después el homosexual; no resulta cómodo definirse como algo poco

conocido, no tiene unas señas de identidad propias como formas de vestir, música...", añade Gregoria Ramírez, psicóloga y sexóloga del Colectivo de Salud Avansex (Sevilla).

"Entre los 12 y los 17 años mi máxima aspiración eran las chicas, pero nunca dudé que los chicos me gustaban. Con 17, y hasta hoy, empecé a compartir cama con hombres y mujeres. No importa con qué sexo te acuestas, sino la persona con quien haces el amor", cuenta Manuel, de 21 años.

Fuera tópicos: la bisexualidad no es un estado permanente, ni una fase de transición hacia la homosexualidad, ni un factor de promiscuidad. "Hay bisexuales monógamos sucesivos que primero tienen una pareja homosexual, luego una heterosexual...", explica Cristóbal. Amparados a veces por movimientos gay, los bisexuales se han organizado montando conferencias en el ámbito europeoⁱ

"Todo ser humano parte del componente bisexual y se va definiendo hasta decantarse por el modelo masculino o el femenino. Quien no logra combinar los modelos que le propone su cultura sería bisexual. La teoría psicoanalítica considera esta orientación como inmadurez. Para otras, es una opción más", señala el sexólogo Cosme Puerto. "Si te das cuenta en la adolescencia, se puede asumir con relativa facilidad. Si ocurre de adulto es más problemático: debe renunciar a todo lo establecido cuando el cambio es de heterosexual a homosexual; al revés es menos complicado porque es volver al redil", explica Cristóbal.

ⁱ Per exemple, EuroBiCon, conferència bisexual europea que va tindre lloc a Amsterdam el 2016. Al Regne Unit existeix també BiCon (Conferència/Convenció Bisexual), la reunió més gran de persones bisexuals i la comunitat bisexual de més llarg recorregut a nivell mundial.

Els nostres cossos, els nostres drets

“Tengo 19 años y me declaré bisexual hace unos meses. He tenido novios, amigos y amigas, pero sentía sensación de bienestar y atracción hacia ciertas mujeres. Al final, me he dado cuenta de que me gustan tanto hombres como mujeres, aunque no en el mismo grado”, cuenta Manuela.

Y otra cuestión: ¿Cómo lidiar con un/a novio/a bisexual? Pues como con otro/ a cualquiera:

“La cruz es tener una pareja promiscua. Si tu compañero/ a es bisexual sólo tendrás que asumir que igual su ex era de su mismo sexo”, comenta Cristóbal. Lo que duele es la traición, ¿qué más da si tu amante te abandona por Juan o por Juana? Pero si ese/a *bi* tiene un inquietante parecido con tu pareja soñada... *carpe diem*.

B. Sanz. *El País de las Tentaciones*

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.14. La mutilació del plaer EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Ablació

#Plaer

#Violència masculista

#Desigualtat

#Clítoris

Desenvolupament

Llegiu la notícia “Com si t’amputaren un braç” i contesteu les preguntes.

Vegeu el vídeo [Impresionante testimonio contra la MGF](#), on la model somali Waris Dirie explica la mutilació genital que va patir al seu país.

Qüestions per al debat. En quins països es produeixen aquestes mutilacions? Quants tipus de MGF hi ha? Quines són les raons per a practicar ablacions? Quin lloc ocupen les dones en les societats on es produeixen les mutilacions? Què pensa la religió cristiana del plaer? Hi ha qui diu que les dones occidentals pateixen l’ablació mental perquè si són sexuals se’ls insulta. Hi estàs d’acord? Creus que les causes que provoquen l’ablació són les mateixes que les que provoquen els insults a les dones sexuals però en diferents graus?

Text. ‘Vaig sentir el so que feia aquella fulleta. És com si t’amputaren un braç’

Waris significa flor del desert. Waris Dirie, 31 anys, model somali, considerada com una de les dones més belles del planeta, és ambaixadora especial de les Nacions Unides en la campanya contra la mutilació genital femenina, una

terrible experiència que va sofrir als cinc anys. La curandera que la va intervenir va provocar la mort de la seua germana i la de dues de les seues cosines.

Dirie és una de les poques dones famoses que ha relatat sense embuts ni complexos el que va ser per a ella l’extirpació del clítoris: ‘no hi ha forma humana d’explicar el que sento. És com si algú et llescara la cuixa o t’amputara un braç, excepte que aquesta és la part més sensible del teu cos. Vaig sentir el so que feia aquella fulleta mentre es movia d’un costat a l’altre tallant-me la pell. Quan ho recorde, la veritat és que no puc creure que em passara a mi. És com si estiguera parlant d’un fet que li ha succeït a una altra persona.

Als 12 anys, son pare, un nòmada, va voler vendre-la a un mercader per un grapat de camells. La xiqueta va fugir amb l’ajuda de sa mare, i va aconseguir arribar fins a la casa d’uns familiars a Mogadiscio (Somàlia). D’allí va saltar a Londres on un fotògraf de modes la va descobrir enfundada en l’uniforme d’una famosa cadena d’hamburgueses.

La fama i els diners no li han esborrat de la ment la mutilació a què va ser sotmesa, a pesar que va intentar una reconstrucció quirúrgica a la capital del Regne Unit. Waris Dirie, autora del llibre *Flor del desert*, traduït a 14 idiomes, editat per Planeta a Espanya, reconeix que ‘va fugir del sexe durant anys fins que va aconseguir formar una família amb un músic de jazz. /.../’

El País, 6 de maig de 2001

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.15. #clitpower contra la MGF BC

Nivells: Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Clitoris](#)

[#Ablació](#)

[#Plaer](#)

[#Anglès](#)

Desenvolupament

Escolteu el vídeo [The clitoris](#), una divertida cançó cantada pels joves de Integrate UK per a lluitar contra la MGF (mutilació genital femenina) al desembre de 2016. [Integrate UK](#) és una associació sense ànim de lucre que treballa per la igualtat i la integració, i dona especial suport a la gent jove. En l'article [A group of teenagers made a brilliant anti female genital mutilation music video](#) [en anglès] podeu trobar més informació sobre la iniciativa.

Busqueu informació sobre els diferents tipus d'ablació i els països on es practica.

Llegiu i comenteu els articles següents [en anglès]:

- [The rise of labiaplasty is yet more proof that we really need to change the way we talk about vaginas](#). Ellen Scott for Metro.co.uk. 8 Dec 2016
- [We need to talk about vagina farts](#). Ellen Scott for Metro.co.uk. 8 Sep 2016
- [This illustrator's vulva gallery is a glorious reminder to love your body](#). Ellen Scott for Metro.co.uk. 25 Nov 2016.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.1.16. La cirurgia més íntima 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles.

Etiquetes:

[#Cossos i models](#)

[#Salut](#)

[#Plaer](#)

[#Cirurgia](#)

[#Clítoris](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu l'article "[La belleza más íntima](#)". Responen a les qüestions.

Qüestions

1. Segons l'article, les dones es redueixen el clítoris per a tindre relacions sexuals més satisfactòries?
2. També, segons l'article, les dones s'operen el clítoris perquè els molesta tindre'l gran? Als hòmens no els molesta tindre penis grans? Penseu que també es posarà de moda que els hòmens s'operen els penis per a reduir-los i que no els pressione el pantaló?
3. Un clítoris més gran que la mitjana és una patologia? I pateix més infeccions que un clítoris xicotet? Pateixen els penis més infeccions que els clítoris, ja que són més grans que aquestos?
4. Operar els llavis menors perquè siguen simètrics significa tornar-los "a su tamaño original"?

Article. La belleza más íntima

La cirugía de rejuvenecimiento genital en mujeres, en auge

30 nov 2011- Levante-EMV

La belleza más íntima

Vaginoplastia, labioplastia, vulvoplastia y clitoplastia son algunas de las técnicas más demandadas en el campo del rejuvenecimiento genital femenino. En el último año han aumentado un 20% las consultas, según datos del Instituto Pérez de la Romana de Alicante.

Las mujeres demandan más estas mejoras

Aumentan un 20% las consultas sobre estas intervenciones, que buscan comodidad, estética o mayor placer sexual

Los factores culturales están detrás del crecimiento, que ya parece una tendencia imparable. Las mujeres desean tener relaciones sexuales más satisfactorias y los cánones de belleza también están presentes en los momentos íntimos de una forma especial.

En la mayor parte de los casos, frente a lo que pueda parecer, son razones de «comodidad» las que impulsan a las mujeres a solicitar una intervención sobre el clítoris. Según el cirujano plástico Federico Pérez de la Romana, (miembro de la SECPRE y Active Member de la ASAP), mediante la técnica reductora de clitoplastia, se consigue restablecer sus dimensiones para ajustarlo a los cánones (el clítoris perfecto debe medir entre 4 y 10mm), manteniendo intacta la sensibilidad. Es una zona sensible a dos patologías: agrandamiento o abultamiento, lo que puede provocar molestias cuando se viste ropa ajustada, riesgo de infecciones, bajada de autoestima e incluso malestar durante las relaciones sexuales por hiper o hiposensibilidad en la zona. El procedimiento es sencillo y relativamente rápido. Durante la clitoplastia, que dura aproximadamente una hora, se realiza

una pequeña incisión curva en el capuchón del clítoris y se invagina hacia dentro hasta esconderlo.

La comodidad se traduce en satisfacción en las relaciones sexuales. Es frecuente que las pacientes que solicitan una operación de labioplastia o vulvoplastia (remodelación de labios mayores o menores), sientan molestias durante las relaciones o sea su propio complejo el que le impide disfrutar de las relaciones. Habitualmente las molestias provienen de un tamaño excesivo de los labios o problemas de autoestima debidos a su asimetría. En estos casos, la intervención es muy sencilla, consiste en devolver los labios a su tamaño original, si se ha producido laxitud en los tejidos o igualar su dimensión en caso de asimetría. «Son muchas las mujeres en España que recurren ya a este tipo de intervención de cirugía íntima para sentirse mejor consigo mismas y para favorecer su sexualidad», afirma Pérez de la Romana. «No siempre son mujeres mayores las que solicitan esta intervención. A veces son jóvenes con una deformación congénita o bien que sus tejidos no han vuelto a su sitio después de partos sucesivos. La vaginoplastia no es más que el estrechamiento del canal vaginal, orientada a devolver su dimensión a su estado original», sostiene el doctor.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.2. AUTOREROTISME

Objectius. Autoerotisme

- Qüestionar el tabú de la masturbació femenina
- Qüestionar el tabú de la masturbació durant la infantesa
- Entendre l'autoerotisme com una pràctica saludable a qualsevol edat i també en parella
- Acostar-se al debat sobre l'assistència sexual i entendre les diverses posicions

Els nostres cossos, els nostres drets

2.2.1. La masturbació en parella 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Masturbació](#)

[#Plaer](#)

[#Ficció](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el capítol

[#GOODVIBRATIONS](#), on Andrés descobreix accidentalment el vibrador de la seua parella Emma i s'enfada. Durant la discussió es desgranen tota una sèrie de tòpics, per exemple, que els xics necessiten masturbar-se i les xiques no.

Vegeu i comenteu el programa complet sobre el plaer: [OH MY GOIG - EL PLAER SEXUAL - E03 complet](#). En una part del taller, un jove conta que es va excitar quan un company li va tocar el braç. El converteix aquest fet en homosexual?

Feu els comentaris en grups de 4 persones (una persona del grup en pren nota) i, després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.2.2. Autoconeixement E

Nivell: ESO

Etiquetes:

#Masturbació

#Plaer

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo de la campanya Habla serio. Sexualidad sin misterios (Equador, 2012) i responeu a les qüestions per parelles. Després, busqueu una altra parella i compartiu les respostes. Finalment, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions:

1. És fàcil parlar de la masturbació amb els pares o les mares?
2. I amb els amics o les amigues?
3. Els sexòlegs expliquen que l'autoerotisme és important per a la vida en parella. Per què penseu que és així? Quins altres avantatges té la masturbació?
4. Com aconseguix una xica arribar a l'orgasme? I un xic?
5. Està ben vist que les xiques diguen que es masturben?
6. Quina relació tenen les xiques amb els seus genitals? Les xiques coneixen els seus genitals? I els xics els seus?
7. Què és i on està el clítoris?
8. Quines parts dels genitals femenins coneixeu? I dels masculins? Feu-ne un dibuix.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.2.3. Masturbació femenina 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Masturbació](#)

[#Infantesa](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu, per parelles, el vídeo protagonitzat pels Leañecos Pixelito i Leandra Vídeo, creat per [la LEA](#), la Liga para la Educación Audiovisual, una associació que pretén "formar una nueva generación de espectadoras exigentes y denunciar y limpiar toda la suciedad mediática que invade nuestros hogares...". Es va emetre en [Antena 3](#) al 2007.

Llegiu i comenteu també el text "La masturbació", un fragment del llibre de Jane Wallace, *Masturbación, proceso contra la culpabilidad de las mujeres*, La Sal, 1981.

Després, busqueu una altra parella i compartiu les respostes. Finalment, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Text. La masturbació

Jane Wallace, *Masturbación, proceso contra la culpabilidad de las mujeres*, La Sal, 1981

"Totes les persones es masturben d'una manera o d'una altra. I si és un fet universal, per què s'oculta de forma tan persistent? S'encobreix per un sentiment de culpa. Ens han fet sentir que és dolenta; per això, quan ho passem bé, ho compensem amb sentiments de culpabilitat. /.../ Si vas en bus, segurament la dona que va davant s'ha masturbat abans d'eixir de casa. Tot el món al teu voltant es donarà plaer hui, demà, la

setmana que ve o el mes que ve. Possiblement, al món es donen un bilió d'orgasmes al dia a través de l'autoerotisme.

La vulva i els sentiments cap a aquesta són tan importants per a una dona com el penis per a un home. L'autoimatge de cada una de nosaltres depèn en certa manera de la visió que tenim dels genitals. A mesura que acceptem el nostre cos com una gran zona plaent, i estimem cada gram del plaer que ens proporciona, la percepció del nostre cos canvia i amb ella la manera de veure'ns. Nosaltres i els nostres cossos no som dues entitats separades.

Durant molt de temps, el plaer s'ha fet malbé pels sentiments de culpa, pels remordiments i les autopromeses de no fer-ho mai més, i tot això és provocat per com ens han ensenyat a odiar els nostres cossos i a nosaltres mateixes. Alguns pares consideren que tocar-se els genitals pertany a la mateixa categoria que furgar-se el nas o tirar-se un pet; però no renyen les xiques iguals que els xics. A les xiques els diuen: cridaré el metge, la policia... i elles han d'aprendre a ocultar-ho.

/.../ Els xics tenen un avantatge sobre les xiques per a l'autoerotisme: es veuen els penis, les ereccions, el procés, i finalment, l'ejaculació. Tota l'evidència de l'excitació és concreta. A més, s'espera que ho facen. Per contra, les xiques no poden veure's els genitals. Col·locar la mà entre les cames és reprimint per les mares. Tocar-se és brut: "No us toqueu, no us mireu, no us oloreu i, sobretot, no us masturbeu, especialment si voleu ser xiquetes perfectes". Els pares no renyen els fills mascles que es toquen. /.../ "

Els nostres cossos, els nostres drets

2.2.4. Pessigolles EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Masturbació](#)

[#Infantesa](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu el conte Pessigolles, escrit per Alba Barbé i Sara Carro, i amb il·lustracions de Núria Fortuny (edicions Bellaterra), protagonitzat per Ira, una xiqueta menuda que descobreix la masturbació.

En grups de 4, una parella escenificarà una situació en la qual sigueu els progenitors d'una xiqueta que es masturba, com la protagonista del conte. L'altra parella representarà la mateixa situació però amb un xiquet. Què els dieu? Què els expliqueu? Són molt diferents les reaccions?

Compartiu una de les representacions de cada grup amb la classe. Comenteu el que us crida l'atenció.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.2.5. La histèria i els vibradors 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Masturbació

#Ficció

#Plaer

#Salut de les dones

Desenvolupament

Mireu el tràiler de la pel·lícula *Hysteria* (Tanya Wexler, 2011, Regne Unit), que tracta sobre l'invent del vibrador per a tractar una "malaltia" l'anomenada histèria. Llegiu i comenteu també el text "Els vibradors", per parelles o grups. Responen a les qüestions.

Qüestions

1. Què era la histèria en el passat i quin és el seu ús col·loquial avui en dia?
2. Per què no es considerava sexualitat la masturbació femenina?
3. Per què s'anomenava paroxisme histèric a l'orgasme femení?
4. Quina era l'estratègia publicitària per a vendre vibradors?, què prometien?
5. Quan i per què varen deixar d'usar-se els vibradors a les consultes mèdiques?
6. Poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe

Els nostres cossos, els nostres drets

Text. Els vibradors

Quan Rachel P. Maines estava investigant sobre costura i llegia les revistes femenines de principis del segle XX que parlaven del punt de ganxo, els brodats o les blondes, es va sorprendre de trobar un munt d'anuncis d'uns aparells vibradors que s'anunciaven com a relaxants musculars. El descobriment va ser tan sorprenent que deixà de banda la costura i es va endinsar en l'apassionant món dels vibradors i d'una malaltia, l'anomenada histèria, que es curava mitjançant la masturbació.

"Histèria" és una paraula d'origen grec que significa "el que procedeix de l'úter". La histèria incloïa una sèrie de símptomes molt variats: nervis, insomni, espasmes musculars, falta de gana... Es pensava que era provocada "per la falta de copulació, de gratificació sexual o d'ambdues coses" i ja Hipòcrates, al segle V a.n.e., en parlava i recomanava com a cura l'exercici i el massatge. En la tradició mèdica occidental, el tractament estàndard per a la histèria, considerada una malaltia crònica en les dones, era el massatge genital fins a l'orgasme, dut a terme pel metge o per la matrona.

No hi ha constància que al personal mèdic li agradara portar les seues pacients al "paroxisme histèric", que era com eufemísticament s'anomenava l'orgasme femení. Més aviat la consideraven una tasca difícil i avorrida, que exigia constància i temps. Per això, quan el 1880 un metge va inventar el primer vibrador a bateries, l'aparell va ser rebut amb entusiasme. La mecanització del tractament augmentava el nombre de pacients que un metge podia atendre, ja que la màquina era molt més ràpida i eficaç que les mans, i les dones "malaltes" van esdevenir un mercat encara més lucratiu.

L'androcentrisme i el model sexual coital, segons el qual la vertadera satisfacció femenina només s'aconsegueix mitjançant (i/o gràcies a) un coit amb un home, van fer que aquesta pràctica no es pensara com una amenaça i per això va ser realitzada durant anys a les que s'ho podien pagar: dones blanques de classe alta, europees i nord-americanes. Com que no hi havia penetració, el pensament androcèntric interpretava que no passava res sexual quan elles experimentaven l'orgasme en mans expertes.

El vibrador va ser un dels primers aparells elèctrics de la història, concretament el cinqué, per darrere de la màquina de cosir (1876), el ventilador, la bullidora d'aigua i la torradora. El 1920 hi havia almenys deu fabricants de vibradors i durant les dues primers dècades del segle XX en va proliferar la publicitat. L'anunci més antic d'aquest aparell és de 1899 i és presentat com a cura per al mal de cap, la neuràlgia i les arrugues. L'American Vibrator s'anunciava així:

"Pot connectar-se a qualsevol endoll elèctric, pot usar-lo vosté sola, en la intimitat del vestidor o de l'alcova, i ofereix a cada dona l'essència de la perpètua joventut."

El Bebout Vibrator es presentava com a "Suau, relaxant, vigoritzador i refrescant. Inventat per una dona que coneix les necessitats de les dones. Tota la naturalesa batega y vibra de vida".

En general, eren mostrats com a ferramentes de relaxació i per a la salut de les dones amb frases com "tots els plaers de la joventut... vibraran en tu", encara que de vegades s'adreçaven als hòmens que volien retornar la salut a les seues esposes.

Els vibradors com a instruments mèdics i domèstics perduraren fins al 1920; però quan

començaren a aparèixer en les pel·lícules eròtiques de l'època, ja no es podia mantenir la ficció que allò no era sexe. Per la seua banda, la histèria va desaparèixer del catàleg de malalties el 1952. Quasi una dècada més tard, els vibradors tornaren a aparèixer, però ja clarament com a auxiliars sexuals.

Font: Raquel Maines (2010): *La tecnología del orgasmo*, Ed. Milrazones.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.2.6. Sóc les seues mans BC

Nivells: Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Diversitat Funcional](#)

[#Masturbació](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu, per parelles, la campanya "[Yo me masturbo 1](#)" i "[Yo me masturbo 2](#)", llançada per [Vivir y otras ficciones](#), un projecte de Jo Sol per a reflexionar sobre el plaer i la diversitat funcional.

Sabeu què és l'assistència sexual? Busqueu informació o llegiu i comenteu l'article "[Soy sus manos en su cuerpo](#)", en Pikara Magazine.

Després, busqueu una altra parella i compartiu les respostes. Finalment, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Article. Soy sus manos en su cuerpo

Esmeralda R. Vaquero. 07/01/2016. Pikara Magazine

/.../ Libertad y dignidad en la diversidad o, lo que es lo mismo, *divertad*. Este es un término acuñado desde los Movimientos de Vida Independiente para reivindicar y poner sobre la mesa que las personas con diversidad funcional tienen los mismos derechos y han de tener las mismas oportunidades que el resto de la ciudadanía. Hasta aquí todo parece más o menos claro. Pero en muchas ocasiones, para el imaginario colectivo esa lucha por la igualdad se concentra en ámbitos como la accesibilidad o el acercamiento a ciertos recursos de corte asistencialista y no se contempla una cuestión fundamental: la de la sexualidad.

El debate sobre el derecho a disponer de servicios de asistencia sexual que faciliten la vida erótica de las personas con diversidad funcional ha irrumpido en España, estimulado por el documental '[Yes, we fuck](#)'.

En la cinta se muestran historias sexuales reales, con imágenes explícitas en las que relacionan cuerpos diversos percibidos como deseantes y deseables, con el foco puesto en las distintas formas de entender deseo y placer. Una de ellas cuenta la relación entre Soledad y su asistente personal, Teo, quienes deciden incluir la asistencia sexual entre las funciones de este joven trans.

El co-impulsor de esta creación, Antonio Centeno, lleva años involucrado en el activismo de la diversidad: "Cuando reivindicas un cuerpo inútil para el placer, eso incomoda mucho, porque cuestiona el montaje alrededor de la sexualidad, el modelo reproductivo y heteropatriarcal". Sus argumentos, expresados desde la propia experiencia, reflejan una larga trayectoria de reflexión, trabajo y puesta en común. Considera que hace falta "todo un marco para una sexualidad rica": "Nosotras ponemos las ideas y la Administración tiene la responsabilidad de facilitar entornos inclusivos y, con esas herramientas, favorecer la interacción y la visión como cuerpos sexualizado". Pero ¿cuáles son esas herramientas que tienen que facilitar el Estado?

En las fronteras

Asistencia personal (AP), trabajo sexual (o prostitución, según las preferencias de denominación) y asistencia sexual (AS), éste último un territorio relativamente nuevo en el que convergerían funciones de ambas labores,

son los ejes entre los que se mueve el acceso al sexo en la diversidad. La dificultad reside en cómo abordar el intercambio, de qué forma llegar a él. Si la asistencia personal, en cuanto a que es un servicio de apoyo y promoción de la autonomía para las personas con diversidad, ya plantea cuestionamientos sobre vínculos y límites, la figura sexual en construcción bebe de estos planteamientos y suma algunos otros.

En cualquier caso, para continuar avanzando, Antonio Centeno considera que es necesario "incorporar la asistencia sexual al debate general sobre la prostitución". "La asistencia sexual no es un servicio que se reclame mucho, lo hago más con personas que me conocen, con las que hay un vínculo de confianza o ha habido cierta complicidad", explica Teo Valls. Él tiene claro que su labor en este caso se limita a facilitar el derecho al propio cuerpo de la persona que no puede hacerlo por sí misma. "Lo veo como ser cómplice del placer y del deseo de alguien. Dejo claro que no soy un amante, ni un trabajador sexual ni ninguna otra cosa. Soy un medio, pongo mis manos, pero de forma muy limitada, y todo dentro de un marco. Soy las manos en su cuerpo".

Este acceso al propio placer es la clave de la asistencia sexual. Soledad Arnau, directora y presentadora del programa 'Acuéstate conmigo' y potencial usuaria de asistencia sexual, como ella misma se define, considera la sexualidad "un proceso de maduración" y ve fundamental que se establezca un debate público y abierto sobre esta figura. Su posición no deja lugar a dudas: "La asistencia sexual tiene que ser remunerada. En mis Derechos Humanos también se debe incluir el derecho a mi vida sexual y que esto esté financiado de manera pública".

Els nostres cossos, els nostres drets

Ambos àmbits, el de la diversitat funcional y el del trabajo sexual, comparten "estigmas" porque "son dos colectivos que siguen estando privados de muchos derechos". Las afirmaciones pertenecen a Elisa Arenas, del Colectivo Hetaira, una asociación que defiende los derechos de las trabajadoras del sexo. "Ellas siempre han atendido a personas con diversidad funcional pero es algo que se hace sin conocimiento, sin formación, de forma autodidacta: mujeres que han leído por su cuenta, han buscado información y han tenido experiencias propias", manifiesta. Le parece necesario propiciar la discusión pública al respecto para salir del "oscurantismo" que ha rodeado a estas prácticas. "Esta forma soterrada de tratar el tema provoca que se den malas experiencias y las personas con diversidad no saben dónde acudir porque pueden ser mal atendidas". Arenas explica que "el desconocimiento" puede llevar a que las trabajadoras del sexo rechacen determinados servicios, "por miedo a hacerlo mal o por propios prejuicios". Añade que esta situación "provoca que muchas personas no hayan tenido oportunidades fuera del sexo de pago" y destaca, en este sentido, la importancia de que la asistencia sexual salga a la luz, de que "se normalice".

Beatriz Gimeno, activista feminista, política y escritora, tiene una visión diferente: "Considerar que estas personas no pueden (no podemos) tener acceso al sexo, sinceramente, quizá no sea del todo realista. La mayoría han tenido acceso al sexo a lo largo de sus vidas sin necesidad de prostitución; han tenido pareja, se han enamorado y han vivido historias sexuales". Considera que es cierto que las personas con diversidad funcional se encuentran en la categoría social de no deseables, "pero están (estamos) ahí con mucha otra gente: con gente

fea o con gente gorda, entre otras". Para ella la sexualidad es "una capacidad" y no la considera un derecho si implica a otra persona. "No tengo nada en contra de que una persona pague a otra por tener sexo, es una opción, pero sí estoy en contra de que se asuma sin más que eso es un derecho de la persona que paga; y también estoy en contra de que dicha relación se institucionalice porque entonces, cuando se asume que es un derecho del que paga, surge la obligación para quien se ve obligado a vender(se)". Considera que no existe un derecho al sexo "más allá del derecho al propio cuerpo y del derecho a relacionarse como se quiera o se pueda con las demás personas". Beatriz Gimeno no cree que haya diferencia entre trabajo sexual y asistencia sexual: "Me parece muy hipócrita pensar que uno no y otro sí. O los dos no, porque son lo mismo o, por la misma razón, los dos sí".

Dejando a un lado el intercambio económico, empiezan a gestarse grupos que abordan la asistencia sexual. Sex Asistent Catalunya es un proyecto de índole teórico-académico que promueve la asistencia sexual como herramienta para el empoderamiento y la igualdad de oportunidades. Su coordinador, Rafael Reoyo, explica que entienden la asistencia sexual "como un medio para conseguir que las personas con diversidad funcional sean consideradas como sujetos de deseo". Assex fue también otro colectivo que cobró cierta forma hace algún tiempo y cuya intención pasaba por compartir experiencias y pautas. Exceptuando ambas iniciativas, la oferta informativa, formativa o de debate resulta bastante reducida, con la excepción de algunas asociaciones, como Tandem Team, que facilitan la intermediación.

La propuesta de Antonio Centeno pasa por la creación de grupos "autogestionados y horizontales" de personas con diversidad

funcional que necesitan asistencia sexual, personas que trabajan en la asistencia personal y personas que ejercen el trabajo sexual. "La idea es que los diferentes grupos lleguen a establecer una comunicación estable para contrastar y enriquecer discursos y prácticas, no con ánimo homogenizador, sino diversificador", comenta.

De las brechas a los vínculos

"Las mujeres con diversidad tenemos menos oportunidades para ser independientes, también en el terreno sexual", indica Soledad Arnau: "No estamos en la sexualidad dominante, nosotras no tenemos el papel de dadoras de satisfacción que se adjudica a las mujeres". El hecho de situarse en los márgenes lleva a vivir situaciones complejas. "Nadie se cree que nosotras sufrimos violencia, pero cuando los mensajes que me llegan del imaginario colectivo son 'Nadie me desea y nadie va a querer follarme' se generan perversiones de todo tipo". Arnau afirma que las personas con diversidad funcional que viven en residencias se ven frenadas en su elaboración y manifestación del deseo, empezando por una vestimenta básica y sin uniforme que no invita a expresar sensualidad. "Incluso los profesionales te hablan de evitar las relaciones sexuales, para no tener hijos. Esto también es violencia".

Ese menor reconocimiento de la sexualidad femenina se refleja también en la demanda y gestión de los servicios sexuales. Elisa Arenas explica que todo el trabajo del que se tiene constancia en Hetaira ha sido dirigido a hombres con diversidad funcional. Tampoco han recibido peticiones de lesbianas con diversidad funcional que soliciten servicios con mujeres. "Es un estigma más, tener una identidad no normativa es una barrera; y tenemos la de género, que ya de por sí lo atraviesa todo", comenta. También

Els nostres cossos, els nostres drets

Rafa Reoyo percibe asimetrías entre quienes se acercan a Sex Assistent: "La demanda es mayor en hombres con diversidad funcional que en mujeres aunque, por otra parte, entre las personas que se muestran proclives a ser asistentes sexuales, hay equidad de género".

Beatriz Gimeno también critica la hegemonía de la visión masculina: "Cuando hablamos de la asistencia sexual nos referimos sobre todo a los hombres; creo que ellos entienden su deseo sexual, efectivamente, como un derecho porque históricamente el patriarcado lo ha entendido así. No veo que las mujeres funcionalmente diversas y con 70 años estén marcando la agenda política para conseguir asistencia sexual".

Teo ofrece sus servicios a hombres y mujeres, pero hasta el momento ha realizado más servicios con ellas. "Creo que tiene que ver ser trans", comenta. "El hecho de vivir una identidad disidente puede ser un vehículo de confianza, ya que he vivido la sexualidad como mujer y sé cómo plantearlo". Considera que la perspectiva de género en la asistencia sexual es clave "porque es un trabajo delicado y es fácil traspasar límites y llegar a la agresión". "Si lo hacen hombres es fundamental que vivan otras masculinidades, no quiero decir que sólo sean trans, pero sí que tengan otra concepción de los vínculos con el deseo". Por otra parte, manifiesta que no conoce a más chicos que realicen servicios de asistencia sexual ni a personas con diversidad funcional que realicen trabajos sexuales.

El transfeminismo como crítica

La diversidad funcional puede resultar una oportunidad de transgredir los mandatos de un modelo de sexualidad muy centrado en lo genital y que marca expectativas y actitudes concretas para mujeres y hombres. Pero, si no

se parte de cierta consciencia y crítica sobre ese modelo imperante, las personas con diversidad funcional intentarán reproducir el imaginario heteropatriarcal que han interiorizado.

Partiendo de esta lectura, Monserrat Izquierdo, investigadora y mujer con diversidad funcional, valora las bases ideológicas que pueden aportar la perspectiva feminista "y especialmente la *queer*". Izquierdo aboga por una acción política que visibilice y reivindique la diversidad corporal y la sexual, transmitiendo la información "de forma que esa realidad ignorada pueda llegar a todos los públicos".

En este marco, las alianzas se muestran como una opción transformadora. "Estamos hablando de poder vivir el cuerpo tal como se quiere y se siente", resalta Centeno. "El cambio que se propone desde el movimiento de diversidad funcional solo es posible desde el enfoque feminista y transfeminista. Porque no tiene sentido que reivindiques algo sin contar con el 50 por ciento de la población y porque también la lucha feminista cuestiona el sistema capacitista".

Cuerpo, autonomía, placer, deseos, límites. Son palabras que resuenan constantemente en ambos discursos. Ahora, por fin, están convergiendo.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3. LA SEDUCCIÓⁱ

Objectius. La seducció

- Entendre què és la seducció i les diferències culturals, d'edat, gènere...
- Conèixer com ens relacionem mitjançant la seducció, què ens atrau i què fem per atraure
- Identificar la seducció que no respecta els desitjos de l'altra persona i promoure formes de seducció empàtiques i curoses
- Reflexionar sobre l'ús de prostitució per part del barons joves

ⁱ En l'apartat "Violència al carrer" del "Bloc 6. Contra l'abús, apoderament", hi ha més activitats sobre la seducció. També recomanem llegir la píndola informativa "Què vol dir consentir?" Del bloc 6.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.1. Què és la seducció per a tu? 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles.

Etiquetes:

#Seducció

#Rols de gènere

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo "[Cervell dividit](#)" (2014, 5"). Els alumnes Josiah Haworth, Joon Shik Song i Joon Soo Song del Ringling College of Art and Design, van crear aquest vídeo animat que mostra la lluita interior entre el costat sensible i coherent i la part arrogant i invasiva.

Llegiu el text "La seducció" de Charo Altable. Reflexioneu individualment sobre les qüestions que s'hi plantegen i compartiu-ho en parelles. Podeu fer algunes entrevistes a persones de la vostra edat i a persones de l'edat dels vostres pares i mares, i avis i àvies sobre les qüestions que s'hi plantegen. Amb els resultats de les reflexions i de les entrevistes podeu fer un debat en tot el grup.

Qüestions

1. Què és per a tu la seducció?
2. Què t'atrau de les teues amigues i amics?
3. Què et sedueix de les dones, dels homes o de les persones en general?
4. Com sedueixes tu?
5. Què és una dona atractiva o seductora, segons el cinema i els mitjans de comunicació? Què és un home seductor? En el teu entorn d'amistats, quines

característiques ha de tindre una dona seductora? I un home seductor?

6. Pots preguntar a les persones majors del teu entorn què els sedueix de les seues parelles. Pregunta-ho també a persones de la teua edat, xiques i xics, i fes una comparació per edat i per gènere. També podeu preguntar-ho a persones més majors. Feu aquest treball d'investigació per parelles.

7. Debat aquestes qüestions i el resultat de les entrevistes en tot el grup.

Text. La seducció

En la nostra societat la paraula *seducció* suscita engany i manipulació. N'hi ha prou a consultar el diccionari de l'AVL: Seduir. 1. Atraure (a algú) per la seua bellesa, per la seua gràcia. 2. Induir (a algú) a mantindre relacions sexuals, amb enganys o amb l'atractiu físic. Però si atenem l'origen llatí, *seducere* és atraure o conduir cap a si. Per tant no ha de ser necessàriament enganyós; és atraure cap a si algú que ens agrada mitjançant la paraula, la mirada, els gestos, el cant o la dansa, etc.

Segons Fina Sanz, "la seducció és el que fem –conscientment o inconscientment– per a buscar el reconeixement i la valoració de les altres persones. És una crida d'atenció a l'altre/a" i ocorre en totes les edats. A més, no només volem seduir en qüestions amoroses la persona o les persones que ens atrauen i a les quals volem acostar-nos o tindre una relació, sinó que tractem d'agradar a altres persones i en diferents ambients per

a ser reconegudes, acceptades, tingudes en compte, apreciades i estimades per les persones del nostre entorn familiar, d'estudi, de treball o de diversió.

La vertadera seducció implica un desig de relació basat en una emoció, encara que de vegades algunes persones tracten de seduir usant diverses tècniques mecàniques per a aconseguir el que volen, sense tindre en compte l'altra persona.

La seducció, d'altra banda, és diferent segons les edats, el gènere amb què ens identifiquem, l'època històrica o les diverses cultures. Així, per exemple, per als japonesos heterosexuales, el bescoll és la part del cos femení que consideren més atractiva. Per aquesta raó, moltes dones del Japó presten una atenció especial a la base del cap i en cuiden la finor tant o més que la del rostre. Així, l'empolvoren i l'aromatitzen per a resultar atractives o misterioses, ja que consideren que el misteri és el que realment és seductor. Per als antics egipcis, per posar un altre exemple, era important tindre els ulls grans perquè suposava un distintiu de bellesa, de manera que era habitual que els allargaven gràcies al maquillatge.

La mirada ocupa un lloc important en la seducció. El poeta andalusí Ibn Hazm de Còrdova, en el llibre *El collar de la coloma*, que tracta sobre l'amor i els costums amorosos hispanoàrabs del segle XI, diu:

"Amb la mirada s'allunya i s'atrau, es promet i s'amenaça, es reny i es donen ànims, s'ordena i s'impedeix, es fulminen els criats,

Els nostres cossos, els nostres drets

es preveu contra els espies, es riu i es plora, es pregunta i es respon, es concedeix i es nega. Cada una d'aquestes situacions té un signe especial en la mirada; però aquests signes no poden ser definits, si no es veuen, no es poden pintar ni descriure si no és en parts molt xicotetes”.

Pel que fa a les diverses expressions emotives del rostre, indicadores de l'estat amorós, esmenta la sorpresa i l'ansietat que es reflecteixen en la cara de l'amant quan, de sobte, se li apareix davant la persona a qui estima. Així mateix, al·ludeix a la confusió que s'apodera d'ell en veure algú que, per la seua semblança, li recorda l'estimat.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.2. Ser conscient del que em sedueixⁱ 2EB

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Sedució

#Dinàmica corporal

Desenvolupament

És un exercici d'interiorització, que s'ha de fer en silenci. Podem posar una música relaxant a un volum baix. El professorat convidarà l'alumnat a fer el punt 1. Quan hagen acabat passaran al punt 2 i així successivament fins al final.

1. Tria una persona entre els companys. Tria una persona que conegues poc. Poseu-vos davant per a poder mirar bé la cara, els gestos i els ulls. Parleu de qualsevol tema durant 7 o 10 minuts.
2. Tanqueu els ulls i adoneu-vos del que us ha atret d'aquesta persona, què és el que no us ha agradat o desagradat, de quina manera ha intentat ser atractiu/ va i de quina manera he intentat jo ser atractiu/va o agradar-li. (Aquesta part no la comentaràs amb ningú. És un exercici per a adonar-te'n tu).
3. Repetiu l'exercici amb dues persones més.
4. Quan hages acabat torna al teu lloc, tanca els ulls i adona't de la importància que tenen per a tu els gestos corporals de les persones que t'atrauen, l'expressió de la cara i els ulls, la mirada, la veu, la manera d'expressar-se, la manera d'estar, l'energia

o la personalitat. Adona't si has imaginat o interpretat aquesta persona segons el que hi has captat. (Pausa de 3 o 4 minuts). Tria una altra persona per a parlar d'això sense anomenar de quina persona es tracta.

5. Debat general en tot el grup.

ⁱ Exercici adaptat de: SANZ, Fina (1995). *Los vínculos amorosos*. Kairós.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.3. Història d'una seducció EBC

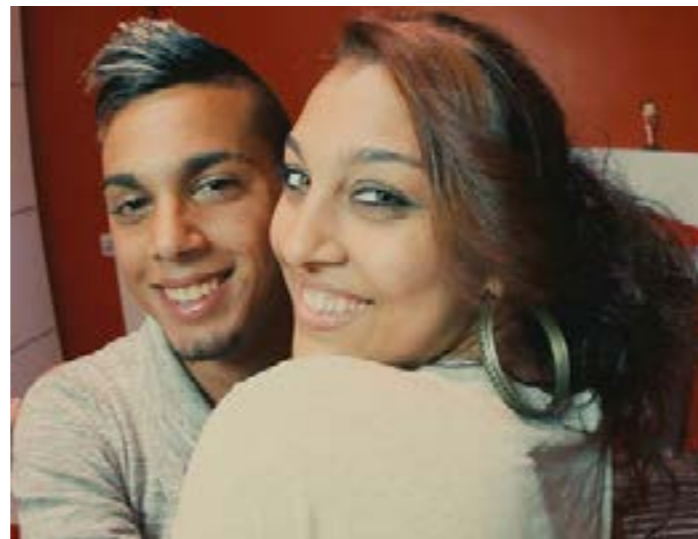
Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles.

Etiquetes:

#Sedució

Desenvolupament

Mira aquestes fotografies. Tria'n dues i imagina una història de seducció i acostament. Escriv-les en 7 o 10 minuts. Després, comenta-les amb una persona. Voluntàriament podeu llegir-les a classe. Si ho prefereixes pots identificar-te amb una de les persones. Després, feu un debat.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.4. La seducció entre els Wodaabe EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles.

Etiquetes:

[#Sedució](#)

[#Diversitat cultural](#)

Desenvolupament

Vegeu els vídeos:

- [Wodaabe - la tribu donde las mujeres son las que mandan, y pueden...](#) (5'56).
- [Wodaabe, la tribu donde las mujeres tienen el poder...](#) (10')

Feu un debat sobre les diferents maneres de seduir, de dones i homes segons les cultures. Cada persona té, a més, una manera particular de seduir que correspon a la seua personalitat, els seus gustos i interessos.

Article. [Wodaabe, la tribu donde las mujeres son las que mandan, y pueden tener los maridos que quieran](#)

"Probablement es tracte del festival de bellesa més impressionant del món, però la diferència respecte del que estem acostumats és que no són dones les que hi participen, són els homes de la tribu Wodaabe.

La tribu Wodaabe és una comunitat islàmica nòmada que passa la major part del temps al Sahel, però que també pot trobar-se al Camerun, el Txad i Nigèria. La cita més important per a aquesta tribu és el mes de setembre, al final de l'època de pluges, quan celebren el festival de Gérewol. Una celebració que dura set dies i set nits, i té lloc en una ubicació desconeguda que només es revela pocs dies abans.

Els homes de la tribu es preparen durant sis hores maquillant-se el cos i el rostre per al gran moment del festival, en el qual han d'exhibir-se espectaculars davant de les dones. El jurat davant del qual han de ballar són les tres dones més guapes de la tribu, i cada una triarà el seu guanyador.

Veient la dansa dels homes també està la resta de dones de la tribu, que poden triar el seu pròxim marit. Si els agrada un d'ells poden decidir ser "robades" per ell i deixar arrere els marits actuals. Les que volen ser "robades" han d'esperar que el seu favorit els toque el muscle.

Per a aquesta tribu polígama el fet que les dones que trien els homes ja estiguen casades no és important perquè els està permès tindre més d'un marit. També les dones fadrines poden tindre sexe quan vulguen i amb qui vulguen. Les dones wodaabe tenen el poder en aquesta tribu i això comporta llibertat sexual.

Qüestions

1. Llig la informació sobre els Wodaabe, després de veure els vídeos, i compara la manera de seduir en la nostra cultura i la manera de seduir entre els wodaabe.
2. Què has sentit en veure aquests vídeos? Què és el que més t'ha cridat l'atenció? Què és el que més t'ha agradat?
3. Creus que la seducció és natural o que cada cultura i cada època té unes maneres pròpies de seduir construïdes culturalment?
4. Tant en la notícia com en els vídeos, es diu que les dones wodaabe "tenen el poder". Penses que aquest titular és rigorós i descriu

la situació? Creus realment que tenen molt més poder que els homes?

5. Reflexioneu sobre aquestes qüestions en parella i després en grups de quatre persones. Finalment, feu un debat en tot el grup.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.5. Desig, atracció, seducció... 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Seducció](#)

[#Vincles](#)

[#Comunicació](#)

Desenvolupament

Individualment, responeu a les qüestions i després compartiu les vostres reflexions en un grup de 4 persones. Finalment, poseu en comú les vostres idees amb el grup classe.

Qüestions:

1. Escriviu paraules o frases que us suggerisquen les paraules següents: amor, enamorament, desig, atracció, seducció i sexualitat. Intenteu explicar, a partir de les paraules, què és cada element. Hi ha alguna d'aquestes etapes que us agrada més?
2. Com seduïm (gestos, paraules, accions...)? És més important el llenguatge corporal, el llenguatge verbal o ambdós?
3. Com ens agrada que ens seduïsquen? Com no ens agrada que ens seduïsquen?
4. Hi ha maneres masculines o femenines de seduir?
5. La seducció pot donar lloc a malentesos o enviar/rebre missatges confusos? Per exemple? Com podem evitar l'ambigüitat?
6. La seducció pot arribar a ser agressiva? Com podem evitar-ho? [L'activitat "Seduir o assetjar" ens pot donar pistes sobre la seducció agressiva]

7. La seducció és el primer pas per a l'apropament amistós, sexual i amorós. Actua com a factor desencadenant (al principi d'una relació despleguem molts més encants i energia per seduir l'altra persona), però també manté i incrementa el vincle a través de la seducció del dia a dia. Penseu que és important seguir seduint la parella quan ja hem establert una relació?
8. Llegiu i comenteu l'explicació de Fina Sanz sobre l'enamorament i l'amor. Què penseu de l'afirmació del darrer paràgraf?

Enamorament i amor

Per a Sanz, l'enamorament no és l'amor. L'enamorament és l'encanteri que passem al principi d'una relació, idealització que pot acabar si ens estampem amb la realitat, o pot transformar-se en amor si decidim seguir endavant amb el vincle.

Quan passa un temps, la fantasia pròpia de l'enamorament va deixant pas a la realitat, i som capaços de veure l'altra persona tal com és. Si la diferència entre la nostra fantasia i expectatives i la realitat és molt gran, la relació amorosa s'acabarà. Per contra, quan es decideix continuar, el trencament de la idealització inicial pot ser una mica dur, però es tracta d'una frustració positiva i necessària per a l'evolució i consolidació del vincle, ja que la nostra relació és amb una persona real, no amb una fantasia.

Dins de la subcultura masculina és comuna la necessitat de l'enamorament continu i la

por a la pèrdua de la identitat si el vincle es transforma en amor, de manera que molts hòmens viuen només la dinàmica seducció-enamorament sense fer el trànsit a una relació més profunda.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.6. Seduir o assetjar? 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Sedució](#)

[#Assetjament sexual](#)

[#Vincles](#)

[#Comunicació](#)

Desenvolupament

Per parelles de xics, un intentarà seduir l'altre, que no voldrà res.

Per parelles mixtes, les xiques heu d'intentar seduir els xics amb mètodes que creieu que ells usarien. Els xics s'han de resistir.

Per parelles de xiques, una ha d'intentar seduir l'altra amb els mètodes que creieu que una xica usaria.

Comenteu com us heu sentit en un paper i en l'altre.

Després, vegeu el vídeo **DAYGAME: Cómo seducir mujeres durante el día**, on Álvaro Reyes explica "Cómo ligarte a cualquier chica que te guste (sin importar que creas que eres feo o tengas poco dinero)" i comenteu-lo. Es poden veure altres vídeos semblants al canal de Reyes.

Llegiu també la propaganda per a lligar de la pàgina d'Álvaro Reyes i compareu-la amb l'entrada d'Antiseductor "[La importancia del lenguaje en la seducción científica: construir realidades](#)" (27/10/15).

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Text 1. Coaching de seducción online

¡Atrévete a lograr el éxito que tu deseas! Te encuentres en la parte del mundo en la que te encuentres.

Sesiones individuales y exclusivas por SKYPE con uno de los mayores expertos en habilidades sociales y seducción de habla hispana, Álvaro Reyes.

Si yo pude, tu también puedes hacerlo

Fíjate en estas situaciones, ¿te sientes identificado?

¿Te sientes frustrado por que las mujeres te miran raro, te ignoran, no quieren quedar contigo o solamente las interesas como amigo?

¿Te quedas en blanco o sin palabras cuando estás delante de la chica que tanto te gusta?

¿Te quedas bloqueado en los momentos que tu sabes que deberías tomar acción?

¿Tienes la sensación de perder oportunidades por no saber generar interés en los demás?

Si tu respuesta a alguna de estas preguntas es "Sí", este programa es el indicado para ti.

Font: [Juega tu juego](#)

La importancia del lenguaje en la seducción científica: construir realidades

27 octubre de 2015

PREGUNTA: ¿Es correcto utilizar la palabra "conocer" para lo que hacen estos "seductores"? Es una palabra sin connotaciones negativas. Conocer gente está bien. Creo que precisamente lo que hay que

Els nostres cossos, els nostres drets

hacer antes de mostrar interés romántico hacia una persona es conocerla. De ahí que el término me genere confusión.

ANTISEDUCTOR RESPONDE: Me gusta esta pregunta. Creo que si consultásemos a Pérez-Reverte nos vendría con el diccionario de la Real Academia a decirnos que, efectivamente, "conocer" es "Tener trato y comunicación con alguien" y que, técnicamente, lo que hacen los "seductores" podemos definirlo exactamente así.

Sin embargo, y como tú muy bien dices, "conocer" no tiene connotaciones negativas, mientras que, en realidad, lo que hacen los "seductores" está más cerca de (y en muchos casos no es que esté más cerca de, es que es) acosar, molestar, manipular y/o asaltar que de "conocer". Dicho de otro modo, ante la descripción de una chica que haya tenido una interacción con un "seductor", es posible que se nos venga a la mente antes un término como "acosar" para entender lo que ocurrió y no el simple, llano y correcto "conocer". El uso del lenguaje no es irrelevante y es obvio que ellos, nuestra némesis en esta película, lo utilizan en su favor.

Text 2. La importancia del lenguaje fuera de la seducción científica

Por otro lado, es común observar cómo la retórica de El Ligar(tm), también fuera de estos círculos de seductores-acosadores, en el día a día, entre tipos comunes, está plagada habitualmente de términos que se refieren a la competición, el deporte, la economía capitalista o incluso la guerra ("voy a atacar a ese grupo", "vamos de caza"...).

Te cuento una anécdota que me ha pasado recientemente. Dentro de un grupo de amigos, hombres heteros de esos que intentan ligar (con mayor o menor fortuna) por las noches

en bares y discotecas, se ha producido un curioso cambio. Tanto en mi presencia como cuando yo no estoy, ya no dicen que le van a "entrar" o van a "hablar" con una chica que han visto en la barra o en la pista de baile. Ahora, mofándose un poco, no nos vamos a engañar, se dicen entre ellos que van a "molestar". ¿Te das cuenta? A base de repetición, se ha incorporado el concepto de la molestia en un ámbito en el que ellos, si lo consideraban, al menos no lo verbalizaban. Cabe recordar en este punto que esto no es la prueba de los 100 metros lisos sino una carrera de fondo, pero me parece un hecho a tener en cuenta. Si no te convence, piensa en cómo el gobierno actual habla de "flexibilizar el mercado laboral" cuando lo que ha ocurrido es que ahora es más sencillo que te echen del curro.

Volviendo a los seductores científicos, debemos tener en cuenta también que esta gente se nutre para continuar su negocio de las búsquedas que se realizan en internet. Cuando un tipo normal y corriente que no liga se pregunta en Google si alguien puede ayudarle, no busca "cómo acosar mujeres" sino "cómo conocer mujeres". Los "seductores" que se dedican a ganar pasta de esto lo saben y actúan en consecuencia: sus artículos se llaman "cómo conocer mujeres en el bar" y cosas similares (y, si te fijas, los de Antiseductor también porque tal vez algún día se logre posicionar uno de aquí en la primera página de los motores de búsqueda). Al final, están (re)creando una realidad y de ese modo parece que lo que hacen ellos es, como tú dices, simplemente "conocer", algo sin connotaciones negativas, cuando no es cierto.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.7. Tan guapa i a soles? EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Assetjament sexual

#Sedució

Desenvolupament

Mireu la vinyeta i responeu a les qüestions, per parelles.

(Il·lustració cedida per Irma Navarro)

Qüestions:

1. Has vist o viscut alguna situació semblant a la de la imatge? Conta-la.

2. El carrer, els locals d'oci (pubs, discoteques...), etc. són espais que xics i xiques poden viure amb la mateixa llibertat? Per què?
3. Què opines de les discoteques que deixen entrar les xiques gratis?
4. Què hauria de passar perquè les xiques pogueren anar soles a una discoteca o pub? Què podríem fer perquè això fóra possible?
5. Per què els xics han de portar la iniciativa en matèria sexual?
6. Llegiu i comenteu l'entrada "Piropos" d'Antiseductor (1/1/15). Al text, parla dels "seductors científics". Álvaro Reyes és un d'aquest seductors que cobren per ensenyar a "lligar".
7. Mira la píndola de la Unitat d'Igualtat UVEG "No et deixes embolicar" i comenta-la.
8. Mireu la resta de Píndoles audiovisuals de la Universitat de València per a la prevenció de la violència de gènere. Us animaríeu a fer el vostre propi vídeo? (opcional)

Text. Piropos.

Antiseductor. 1-1-15

No es una cosa que nos enseñen en el cole, ni tampoco en casa. Tu padre no te dice "hijo: tienes el derecho a piroppear a quien tú quieras". Pero luego lo ves, ves cómo sucede, cómo lo hacen otros... y sobre todo ves que no tiene grandes consecuencias. Ya sea en el bar, desde la obra, del jefe a la becaria o del compañero de clase a la compañera de clase, el piropo es algo común y está plenamente aceptado.

El mundo pertenece a los hombres y el piropo es solo una de las manifestaciones de esta realidad, donde invadir la intimidad y molestar a las mujeres está legitimado, donde no hay ningún gran problema en invitar a un café a una tía que no conoces de nada (o que sí conoces y ya te dijo una vez que pasaba), donde los seductores científicos cobran 300 pavos por enseñar a acosar, donde le puedes entrar a una tía en un bar aunque ella ya haya declinado amablemente la compañía de 40 idiotas previos, donde se conquista el patio del cole para dar balonazos o donde se acapara el protagonismo en cualquier evento colectivo pisándolas a ellas.

El mundo pertenece a los hombres, es un hecho, y se puede y se debe colaborar para que cambie. No piroppear es lo más fácil y razonable del mundo, un pequeño paso para empezar a ser una persona mejor. NO SEAS BRASAS. NO MOLESTES./.../

[Nota per al professorat. És important que l'alumnat s'adone dels hàbits socials que amaguen sexisme sota l'aparença de beneficis a les dones. Podem completar l'activitat proposant-los de mirar i comentar la resta de Píndoles audiovisuals de la Universitat de València per a la prevenció de la violència de gènere, o també animant-los a fer la pròpia campanya audiovisual amb els mòbils.]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.3.8. Els nous clients de la prostitució BC

Nivells: Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Sedució](#)

[#Prostitució](#)

[#Tràfic de persones](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu la notícia [El cliente de la nueva prostitución es más joven](#). Feu-ho en grups de 4. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions:

1. Per què els joves consumeixen prostitució?
2. Practiquen sexe segur?
3. Els joves actuals són més igualitaris?
4. Què és Hetaira? Quins són els seus objectius?
5. Estàs d'acord amb Garaizabal quan afirma que la normalització de la prostitució repercutirà positivament en la lluita contra l'exploració i l'abús?
6. Vegeu i comenteu [Escúchame](#) (Mabel Lozano, 2010), un curt contra el tràfic de dones i xiquetes per a explotar-les sexualment, rodat des del punt de vista del client.
7. Busca informació sobre AHIGE. Què són? Quins són els seus objectius?

Notícia. El cliente de la nueva prostitución es mas joven

M. A. Sánchez-Vallejo. 15 enero 2008 *El País*

Sin tabúes. Sin estigmas. ¿Sin consideración? El acercamiento a la prostitución por parte de las nuevas generaciones -mujeres incluidas- resulta algo socialmente aceptado: son muchas las despedidas de soltero que terminan en un club o con compañía de pago. La oferta, inconmensurable en la última década debido a la explotación sexual de la inmigración -se calcula que hay unas 300.000 prostitutas ejerciendo en España-, es vista como una opción de ocio por los jóvenes, que, sin reparar en la trastienda del negocio, a menudo en manos de mafias, están contribuyendo a que el perfil del cliente se transforme: hoy tiene en torno a los 30 años de media, según algunas fuentes. /.../

La cultura de la inmediatez, la voluntad de obtener de forma rápida y sin esfuerzo el sexo sin compromiso han sido factores clave para este cambio de perfil en una generación que, paradójicamente, ha nacido después de la revolución sexual. "Ligar cuesta mucho trabajo y además no tienes ninguna garantía de éxito. Debes darle *charleta* a una tía durante horas, decirle cosas que a ella le gusten, de esas románticas; invitarla a cenar o a tomar copas y después a lo peor te quedas con las ganas, porque puede decirte que no. O te dice que sí para ennoviarte. Así que vamos al *puticlub*, pagamos y ya está. Es mucho más sencillo. Como irse de vacaciones a Cuba: allí, por unos pintalabios o un par de medias, tienes todo el sexo que quieres. Y sin complicaciones». Rafa tiene menos de 30 años, estudios universitarios y las ideas muy claras: para qué «complicarse la vida» si por 50 euros puede disfrutar de un servicio completo en un club. /.../

Despedidas de soltero, celebraciones deportivas, cenas de empresa, cumpleaños o mayorías de edad. Remates a una noche de juerga o desahogo rápido tras una jornada de trabajo: las motivaciones son tantas como los clientes. Pero el denominador común aparece cada vez más claro: cuanto más rejuvenece la clientela, más aumenta la visión de la prostitución como parte integrante de la oferta de ocio. El perfil del cliente masculino de la prostitución en España es sensiblemente más joven que hace 10 años. Según los estudios de la Asociación para la Prevención, Reinserción y Atención de la Mujer Prostituida (APRAMP), el cliente habitual era en 1998 un varón casado y con cargas familiares, mayor de 40 años. En 2005 abundaban los jóvenes de 20 a 40. Es decir, con una media de edad de 30 años.

¿Estamos ante un fenómeno nuevo, o acaso se aborda la cuestión con más transparencia? El psicólogo Enrique García Huete, profesor de la Universidad Complutense de Madrid, lleva dos décadas estudiando el asunto, para llegar a la conclusión de que lo que ha cambiado es «la percepción social de la prostitución, aunque muchos jóvenes siguen debutando en el sexo con meretrices». «Un abanico amplísimo de ofertas, una mayor permisividad y un nivel adquisitivo más alto que antaño hacen que los jóvenes se aproximen a ella», apunta García Huete. En otras palabras, «una accesibilidad asequible», producto de la abundante oferta, para todos los bolsillos, del sexo de pago. /.../ El factor grupal también cuenta: «Si alguno de los amigos ha recurrido a la prostitución, y transmite información positiva o incluso entusiasta, es fácil que contagie al grupo.

Els nostres cossos, els nostres drets

Razonamientos como «es que son auténticas profesionales», «a éstas puedes entrarles sin rodeos» o «saben hacer muy bien su trabajo», referidos a las prostitutas, acaban convirtiéndose en clichés que se repiten y perpetúan», explica García Huete.

/.../ Según el INE, el 27% de los varones españoles de 18 a 49 años reconoce haber recurrido alguna vez a los servicios de una prostituta. Pero el porcentaje podría ser sólo la punta de un iceberg: incluso pillados *in fraganti*, muchos niegan la mayor. «Venimos sólo a tomar copas, eh», advierte un treintañero acodado en la barra; «pero resulta difícil resistirse, con la cantidad de oferta que hay». En el taburete contiguo, otro chico subraya el exotismo como gancho suplementario: «Hoy puedes acostarte con una negra; mañana con una dominicana, pasado, con una rubia del Este. ¡En la variedad está el gusto! (risas)». El sistema de plaza, consistente en la rotación, cada 21 días, de las chicas por los distintos locales de una misma red, añade un factor de diversidad a la carta que el psicólogo García Huete cita también como determinante a la hora de acercar a los chicos más jóvenes al sexo de pago. «La fantasía del exotismo también propicia la experiencia», dice el profesor de la Complutense.

/.../ Eduardo Verdú, autor de varios libros sobre tendencias juveniles -entre ellos el titulado *Adultescents-*, coincide en parte con García Huete en el diagnóstico del fenómeno. «Ese entorno interracial favorece la realización de anhelos y fantasías sexuales clásicas: la asiática, la chica de color, etcétera. Pero también es cierto que los chicos que van con prostitutas lo hacen no porque no puedan acostarse con chicas, sino porque no les merece la pena el esfuerzo para concluir el cortejo con una

negativa. Sencillamente se ahorran el trabajo», explica Verdú.

/.../ Carolina Hernández, miembro del colectivo de trabajadoras del sexo Hetaira, trabaja en un polígono industrial de las afueras de Madrid. «Hay cada vez más jóvenes, de 18 o 19 en adelante. A diario vienen después del trabajo, solos. Los fines de semana lo hacen en grupo, a la salida de las discotecas, bien porque no han ligado, bien porque quieren divertirse más. Tienen bastante menos prejuicios que los mayores, y están mucho más informados, también: usan condón mayoritariamente; lo llevan encima o te lo piden».

¿Y cómo son los nuevos clientes, una vez en materia? ¿Perpetúan clichés? ¿Son más amables o más fríos, por ejemplo? ¿Hay clientes fijos? Montse, que trabaja por su cuenta en un piso de Barcelona, subraya el caudal de información de las nuevas generaciones, pero les pone un suspenso en actitudes: «Hay muchísima información sexual, pero escasa educación sexual: el chico de 18 años te pide hoy lo mismo que el de hace dos décadas. Están despistadísimos, no salen del repertorio básico y ordenado de besos, caricias, felación y penetración». /.../

La progresiva *normalización* de la prostitución -o, al menos, de su percepción por parte de un amplio sector de la sociedad- enfrenta aún más a partidarios y detractores de la legalización del oficio más viejo del mundo. Cristina Garaizábal, portavoz de Hetaira, celebra que «la prostitución esté saliendo de la clandestinidad y emancipándose de la doble moral. Que cada vez haya más jovencitos demuestra un acercamiento con menos prejuicios. Es algo que ya no se hace a escondidas, porque la prostitución es un servicio más, una opción de ocio. Sería lógico

que el estigma que tradicionalmente recae sobre las prostitutas fuera diluyéndose y que a la vez se reconozcan sus derechos laborales. Eso permitiría luchar con mucha más eficacia contra la explotación y el abuso, rayano en la esclavitud, que se ejerce sobre muchas de ellas».

Cientes al margen, el debate sobre la legalización o la abolición del ejercicio de la prostitución, lejos de concitar intereses, parece más abismado que nunca, como demuestra la infructuosa comisión mixta del Congreso que en 2006 abordó la cuestión, en paralelo a movimientos de ficha legislativos en otros países de la UE. Asociaciones como APRAMP, partidarias de la abolición y que participaron en la comisión del Congreso, cargan las tintas también sobre el nuevo perfil de cliente. «En el último estudio que hemos hecho, sobre una muestra de 400 clientes, constatamos, sí, un considerable rejuvenecimiento, algo que en sí mismo no es ni positivo ni negativo. Pero también comprobamos que existe una menor percepción del riesgo entre ellos: hay clientes, también jóvenes, que no saben lo que es una sífilis o a los que no frena ni siquiera la posibilidad de contagio del virus del sida», cuenta Rocío Mora, portavoz de APRAMP. En lo que hace a la bisoñez de los nuevos clientes, esta asociación recalca que, jóvenes o viejos, todos ellos «incapaces de establecer relaciones de igualdad con las mujeres». «Porque pagan, exigen, de lo que se deriva una presión muchas veces difícil de soportar. En esa actitud se inscribe la demanda de sexo sin condón, o tonos y actitudes denigrantes, o como poco abusivas, con las mujeres», señala la portavoz de APRAMP.

Desarmar este perfil psicológico, neutralizar su carga viral, es el objetivo de otra asociación que persigue la abolición de la prostitución. Ésta, formada por varones: se trata de la

Els nostres cossos, els nostres drets

Asociación de Hombres por la Igualdad de Género (AHIGE). Su campaña de sensibilización en contra del uso de la prostitución -por lo que tiene de "perpetuación de un cliché machista y patriarcal"- choca con la evidencia de las madrugadas, "cuando los clubes y algunas calles se llenan de chavales deseosos de rematar la noche". /.../ José Calderón, psicólogo de AHIGE experto en intervenciones de calle, va más allá y lamenta la actitud vejatoria que muchos chicos tienen con las profesionales. "Este acceso fácil, en teoría cada vez más normalizado, abunda en la cosificación de la mujer, lo que las hace más vulnerables al abuso. Yo he visto chavales en moto, zahiriendo y asustando a las chicas que hacen la calle. Para estos jóvenes, la mujer es un objeto, con un planteamiento tan descarado o más que hace años". O, en otras palabras, conspicuos representantes del neomachismo, como lo llama García: "Son metrosexuales que se depilan y perfuman, pero también machistas recalcitrantes que se enorgullecen de serlo".

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4. Conductes sexuals i manaments socials de masculinitat i feminitat

Objectius. Conductes sexuals i manaments

- Visibilitzar com afecten els patrons de gènere i la diferent educació sexual donada a hòmens i a dones en la vivència de les relacions sexuals i en el plaer, i oferir eines per a oposar-se a aquestos quan són sexistes.
- Qüestionar el model sexual hegemònic (coital, heterocèntric, normalista, sexista...) i desvetllar la seua influència en la subjectivitat i en les relacions afectivosexuals.
- Mostrar la pressió social perquè la sexualitat siga només heterosexual i coital, i perquè sols hi haja dos gèneres: el blau i el rosa. I denunciar les violències exercides contra qui se n'ix del model.
- Dignificar les mal anomenades "pràctiques menors", entre les quals hi ha el petting, pràctica plaent, saludable i sense risc d'embaràs no desitjat
- Entendre les diferents formes que pren l'erotisme humà (globalitat, genitalitat)
- Promoure una ètica de la cura
- Acostar-se a les dificultats de la primera vegada coital; desvetllar els mites al voltant d'aquesta pràctica.

Els nostres cossos, els nostres drets

Canvis socials i sexualitat

Informació per al professorat

El model sexual hegemònic, i el comportament i l'actitud que s'espera en funció del gènere, han retallat les possibilitats relacionals i eròtiques de les persones. La sexualitat constitueix una part fonamental en la construcció de la identitat de gènere; però les identitats no són fixes ni immòbils, sinó que es formen i transformen a partir de la interacció amb les altres persones. L'activisme i la pressió social de molta gent, que no es resisteix a quedar-se ancorada en models de vida injustos, irrespectuosos i de vegades violents amb la diversitat, està provocant canvis importants que porten a una major igualtat i justícia.

Tanmateix, aquestes transformacions no estan exemptes de problemes i desencontres, i les persones que trenquen amb la masculinitat i la feminitat hegemònica necessiten inventar-se solucions sense comptar amb patrons que els marquen el camí. Les societats restrictives eren espavilades i havien inclòs la doble moral i l'incompliment de la norma per a uns quants, i massa vegades la incomplien aquells que s'entestaven a fer-la complir als altres. En canvi, qüestionar la norma implica el desig de modificar-la i, a part d'arriscar-se a la sanció social, es necessita una bona dosi de creativitat i de valentia.

La norma sexual parteix d'un model de masculinitat i de feminitat marcat per la diferència, la complementarietat i la jerarquia. Amb les dones s'associa la passivitat, la docilitat, la tímida, la col·laboració, els aconseguiments

del grup familiar, la sexualitat orientada a la procreació, l'ancorament afectiu, la maternitat com a realització, el lliurament... Amb els hòmens, l'agressivitat, la competitivitat, els aconseguiments individuals, l'egoisme, la sexualitat activa orientada a la satisfacció, la manca d'ancorament afectiu, la paternitat accessòria amb escàs compromís, la continuïtat de llinatge... Es tracta de models jeràrquics perquè quan les dones es comporten de manera agressiva o egoista, es considera que són una degeneració del model (*Quina mare!, pensa més en ella que en els fills!*); però quan els hòmens són generosos o curosos, s'atribueix al seu mèrit o al seu esforç (*Quina sort tens que el teu home et cuina!*). D'una xica activa es dirà que és nerviosa; d'un xic, que és inquiet. D'una xica temperamental es dirà que és histèrica; d'un xic, que és apassionat. D'una xica que canvia d'opinió es dirà que és capritxosa; d'un xic, que és capaç de reconèixer els seus errors (Varela, 2005).ⁱ Podria existir la societat si tots ens comportàrem com a hòmens?, es pregunta l'antropòloga Dolores Juliano.

Tot i les resistències, el model sexual hegemònic està sent atacat des de molts fronts. Com explica Castells (2003),ⁱⁱ els canvis són nombrosos. Els avanços reproductius (anticoncepció, avortament, tècniques de reproducció assistida...) estan desvinculant la reproducció de la parella i la sexualitat de la

reproducció. El matrimoni heterosexual està en crisi i ja no és viscut com una necessitat natural. Les famílies reconstituïdes (les noves unions després dels divorcis, la convivència amb fills de diferents pares o mares...) són cada vegada més nombroses, mentre el model de família nuclear clàssic amb papà, mamà i criatures disminueix.

Pel que fa a la sexualitat, hi ha una major llibertat i exigència de satisfacció sexual, requisit cada vegada més important en la parella. Al mateix temps, s'està produint una obertura cap a pràctiques sexuals que abans eren considerades perverses o desviades (la penetració anal, el sexe oral, les pràctiques sadomasoquistes...). L'heterosexualitat, i la seua naturalització amb la complementarietat dels sexes, està també sent qüestionada. Els canvis legislatius (La llei integral contra la violència de gènere, de 2004, l'aprovació del matrimoni homosexual, 2005; el divorci exprés, 2005; la llei d'identitat de gènere, 2007; la llei trans valenciana, 2017, etc.) estan restringint el suport legal del patriarcat i protegint les minories. També el feminisme continua denunciant el patriarcat de *coerció*, mantingut amb la sanció legal discriminatòria, i el de *consentiment*, on la igualtat legal amaga una desigualtat manifesta que es disfressa d'elecció personal i de rol "consentit" (Puleo, 2005).ⁱⁱⁱ Per la seua banda, els nous feminismes defineixen l'heterosexualitat com un dispositiu de control que produeix la diferència entre els hòmens i les

ⁱ VARELA, Nuria (2005). *Feminismo para principiantes*. Barcelona: Ediciones B.

ⁱⁱ CASTELLS, Manuel (2003, 2a edició). *La era de la informació. El poder de la identitat*. Vol. 2. Madrid: Alianza editorial.

ⁱⁱⁱ PULEO, Alicia: "El patriarcado. ¿una organización social superada?" "Temas para el debate" núm. 133, diciembre 2005, pp.39-42.

Els nostres cossos, els nostres drets

dones i transforma la resistència en patologia (Monique Wittig); qüestionen l'existència de dos sexes com a realitats biològiques (Anne Fausto-Sterling); expliquen els processos de significació cultural del cos a través dels quals es normalitzen les diferències entre els gèneres (Judith Butler), i recorden la necessitat de desmantellar no solament el gènere sinó tots aquells dispositius que produeixen les diferències de classe, d'ètnia, de sexualitat... (Gloria Anzaldúa).

Els nostres cossos, els nostres drets

Canvis en les dones

Informació per al professorat

Les dones són per a Giddens (1995)ⁱ les revolucionàries emocionals de la modernitat. Però aquesta revolució té costos. Per a aconseguir el seu desenvolupament personal, les dones han de fer, en paraules de Lagarde (2000), una *sobrevida*: ha de ser **sobremodernes i sincrètiques**.

“L'estereotip de gènere de finals del segle XX i principis del XXI és el de la dona sincrètica i sobremoderna, a la vegada tradicional i moderna que s'ocupa de tot, treballa, estudia, té parella, família, és mare, i tot ho fa bé. No se sent escindida. [...] Està d'acord amb el segon lloc, participa i és sexualment emancipada però, moderada i fidel, és una bona amant, cuida la seua salut i fins i tot el medi ambient, i practica alguna disciplina corporal i espiritual, porta la casa a les mil meravelles, aconsegueix amb la seua ciutadania i és una excel·lent amfitriona. Té una parella magnífica que fins i tot l'ajuda, i fills i filles perfectes. Va parir sense dolor, és multiorgàsmica, exitosa i feliç. La seua autoestima llueix.”ⁱⁱ

El patriarcat ha educat les dones per a estar al servei de les necessitats alienes, les quals, de tant acomodar-s'hi, acaben sent les pròpies. Amb aquest exercici constant, les expectatives de les altres persones són manaments poderosos i és perd la capacitat de saber quins són els propis. La *moral*

sacrificial explica per a Lagarde que la vida de les dones estiga centrada a respondre al que s'espera d'elles i no a descobrir què senten, què pensen, quines són les seues necessitats afectives o les seues potencialitats. Els barons són subjectes que desitgen; les dones són els satèl·lits del desig alié.

La societat sobrevalora l'acompliment dels deures de gènere i fins i tot els converteix en virtut. El sacrifici és una virtut de gènere i ser egoista, un tabú. En les dones, disposar d'espais propis no destinats als altres és una transgressió i sovint provoca culpa. La parella tradicional, que Lagarde anomena *parella de la il·lusió*, converteix la relació en el centre de les seues vides i els espais i els temps propis, en innecessaris. El sistema és tan pervers que estar sense parella pot arribar a fer-los creure que no són vàlides com a persones, i no tenir a ningú que les estime, fer-los sentir que són dolentes. El temor a la pèrdua va acompanyat de la culpa per no aconseguir el que haurien de ser. L'autoestima que el patriarcat destina a les dones és una *autoestima de pertinença* en relació i depèn dels aconseguiments familiars. Per contra, el canvi de paradigma del Ser-per-als-altres a Ser-per-a-mi, permetria el desenvolupament de l'*autoestima directa*, no mediada per l'altre sinó recurs i capital propi (Lagarde, 2000).

Aquests canvis, i els seus costos, passen perquè les relacions íntimes hagen de ser

construïdes i negociades permanentment, amb les angoixes que genera “ser més lliure” per a actuar però haver de construir el propi model sense models, i amb la dificultat afegida de ser un camí de dues velocitats, ràpida en les dones, i més lenta en els barons.

En ocasions, en lloc de qüestionar-se la norma, el que es dona és la confluència del model femení cap al masculí –també en la vivència de la sexualitat– mantenint el sincretisme. No és estrany sentir a dones parlant d'haver-se *follat un paio*, veure adolescents presumint a classe de mantenir relacions coitals amb les seues parelles però criticant altres xiques per *guarres* o considerant la masturbació una *porcada*, i veure a protagonistes de sèries de moda (per exemple *Sexe a Nova York*) amb una vida sexual molt activa i encadenant parelles amb l'objectiu de trobar l'home de la seua vida per a formar una parella estable i casar-se.

El feminisme ha explicat amb claredat d'on venim i nombrosos estudis, i la nostra observació, ens estan fent veure on ens trobem i el que queda per fer. És una realitat que les xiques, des de ben menudes, manifesten una major sensibilitat amb el sexisme que els seus companys barons, encara que han compartit currículum i context mediàtic. També ho és que les dones han superat l'ancestral retard en l'estudi i en

ⁱ GIDDENS, Anthony (1995). *La transformación de la intimidad*. Madrid: Cátedra.

ⁱⁱ LAGARDE, Marcela (2000). *Claves feministas para la autoestima de las mujeres*. Madrid: Ed. Horas y horas.

Els nostres cossos, els nostres drets

la formació –tot i que el sostre de vidre continua– i que el fracàs escolar té nom de baró. Però els avanços són més lents en la relació de parella i la igualtat social pot fer pensar que en la intimitat de la llar i del llit està garantida la mateixa quota de justícia.

Lluny de ser un problema del qual les generacions més joves s'han alliberat, la violència de gènere també està present en aquestes amagada sota els tòpics de l'amor romàntic tradicional: l'amor ho pot tot, la gelosia és senyal d'amor, etc.

Recomanem l'estudi "¿Fuerte como papá? ¿Sensible como mamá?", elaborat pel Centre Reina Sofia sobre Adolescència i Joventut (2015), l'objectiu central del qual és analitzar els estereotips al voltant del que significa "ser xic" i "ser xica", i la manera en què es posen en joc les expectatives, els rols i els referents col·lectius, amb una mirada especial a les relacions interpersonals. L'informe aporta dades com que el 80% dels joves enquestats d'entre 14 i 19 anys diu conèixer o haver conegut actes de violència en parelles de la seua edat, i el 56,2% i 67% de xiques i xics, respectivament, creuen que els barons han de protegir les xiques. A més a més, i tot i que hi ha canvis en una part dels joves, els patrons tradicionals de gènere (actiu, possessiu, sexual... per a ells; sensible, preocupada per la imatge, cuidadora... per a elles) continuen vius.

Els nostres cossos, els nostres drets

Preparats/ades per al sexeⁱ Informació per al professorat

En l'educació tradicional, els xics hegemònics han de complir amb el seu rol; per tant, la sexualitat és una prova en la qual han de demostrar que saben fer. I després de *fer-ho*, ho contarán al grup perquè aquest valide la gesta. Per a Megías i Rodríguez (*Jóvenes y sexo*, 2005), "estar preparat" significa per als xics tindre les habilitats per a fer-ho bé, i "fer-ho bé" vol dir "durar en el coit més de 5 minuts". Si la xica gaudeix, és un plus, però no és imprescindible –i ni tal sols es busca en una relació esporàdica. **Estar preparat** no significa en qualsevol cas estar "preparat emocionalment", ni estar disposat, ja que segons el model, ells sempre estan a punt. Per a una xica, **estar preparada** és diferent, i no té res a veure amb la mecànica del coit, perquè d'això ja se n'encarreguen ells. Per a elles, significa confiar en la parella i sentir que després de la relació els xics no se n'aniran, ho contarán, en presumiran i malparlaran d'elles.

La primera vegada coital és molt important per a ambdós sexes en les relacions heterosexuales, un moment desitjat i temut per xics i xiques però per diferents raons. Els xics solen encarar amb inseguretats aquesta primera vegada, però no sol ser una experiència de descobriment i aprenentatge compartit, sinó un examen

que han de passar sense cap error, o amb el mínim d'errors possibles. Comprar sexe és de vegades un recurs per a "assajar", i així tindre la seguretat de "no fallar". Els més hegemònics senten que són ells els que estan a prova; per tant, l'èxit depèn i està a les seues mans. Com que les pors tenen a veure amb qüestions tècniques (de la mecànica sexual), l'experiència –que poden adquirir amb relacions esporàdiques, on no s'han de preocupar pel plaer de l'altra persona– serveix per a donar-los confiança. Els xics heterosexuales no hegemònics, com que no se senten còmodes en el rol de conquistador o caçador, i no necessiten que les relacions amb xiques validen la seua masculinitat, solen retardar l'inici de les relacions.

Per a les xiques, més que la por a la pèrdua de la virginitat, pesa la por a sentir-se defraudades sentimentalment o a sentir-se utilitzades. Així, a part de la por al dolor físic, temen que l'experiència no siga com esperaven, no saber com actuar, no fer-ho bé, ser comparades amb altres, que es burlen d'elles, equivocar-se en la tria de la persona adequada, etc. Les xiques tenen por al que podran pensar o contar d'elles; saben, a més, que el seu físic serà examinat amb minuciositat (en general tenen l'autoestima corporal més baixa que els xics) i es pregunten

si seran prou desitjables i si podran mantenir la relació amb el xic que els agrada.

En les relacions homosexuals, com que les persones estan igualment socialitzades com a hòmens i com a dones en una cultura patriarcal, el model sexual i els rols són els mateixos. Els barons gais consideren com a primera vegada la penetració anal, tenen por al dolor i estan també preocupats per desenvolupar una bona performance. Els rols de passiu o actiu entelen unes pràctiques sexuals que podrien ser més alternatives al model hegemònic si no fóra perquè el penecentrisme penetratiu ho impregna tot. Pel que fa a les relacions lesbianes, en general menys exigents quant al físic, la por a la primera vegada té a veure sobretot amb el "no saber fer"; però també els rols d'activa i de passiva s'estan començant a introduir, fenòmen nouⁱⁱ i preocupant pel que suposa d'assumpció d'uns estereotips que semblaven allunyats de les relacions lèsbiques.

Les persones transgènere estan obrint un univers de possibilitats, i girant del revés els rols i les pràctiques sexuals tradicionals. La primera vegada d'una dona trans amb penis o d'un home trans amb vagina serà la que ella, ell i les seues parelles decidisquen que siga; i així hauria de ser per a tot el

i MEGÍAS, I, RODRÍGUEZ, E. et al. *Jóvenes y sexo*. Estudio de la Fundación de Ayuda contra la Drogadicción. Injuve. 2005. Estudi a partir de grups de discussió i entrevistes amb joves de 15 a 19 anys de la Comunitat de Madrid i de Catalunya.

ii En el vídeo "Preguntas y respuestas - Salir del armario", en el [canal de Youtube de Devermut](#)

Els nostres cossos, els nostres drets

món. Malauradament, el sistema binari ha dividit les persones en actives (penetradors) i en passives (penetrables), i ha donat més valor a les primeres que a les segones. Socialment està establert que les relacions són "completes" si hi ha penetració (amb un penis, no amb els dits); i això significa que totes les altres pràctiques són considerades "menors" o "incompletes".

En general, per als dos sexes, la pèrdua de la virginitat en les relacions heterosexuals suposa l'abandó de moltes de les inseguretats associades a la sexualitat, i amb la pràctica, es perden gran part de les pors inicials. Així, front al sexe exprés (ocasional), la parella representa, sobretot per a les xiques però també per als xics, un bon escenari per a adquirir més experiència, parlar dels gustos personals, demanar sense pors, provar coses noves, etc. Amb una parella, es mitiga la pressió per conquerir i quedar bé que senten els xics hegemònics; però es corre el risc de convertir-se en un calçasses (baró domesticat) si s'adopta un paper considerat massa passiu. A més a més, molts viuen de manera dramàtica la possibilitat que siga la xica qui pose fi a la relació, i aquest fet provoca la reacció violenta d'alguns d'ells a través, per exemple, del porno venjatiu o distribució de fotografies íntimes i/o sexuals sense consentiment.

En les relacions homosexuals, l'experiència de la parella es valora positivament, es considera que pot ensenyar i contribuir a fer més fàcil o a millorar la relació. En canvi, en els xics heterosexuals, que la xica tinga experiència no està ben vist, ja que elles no han de portar la iniciativa. Quedar bé és, com hem dit anteriorment, saber fer-ho, i això

passa per portar la iniciativa i el control de la relació sexual; i si ella té més experiència, les inseguretats dels barons augmenten. Els xics tradicionals volen que les xiques siguen sexuals, però paradoxalment es resisteixen a acceptar que aquesta experiència vinga d'haver tingut experiències sexuals anteriors a ells. Per a ells, fer-ho bé és també sinònim de ser millor que les anteriors relacions de la xica, o almenys igual, i la simple possibilitat de ser comparats els angoixa enormement.

Els nostres cossos, els nostres drets

“Elles són més complicades”

Informació per al professorat

Entre la majoria de xics heterosexuels, però també entre les xiques, hi ha la creença que ells són molt fàcils i que elles, en canvi, són molt difícils de complaure sexualment. De vegades es pensa que tenen algun problema (vaginisme, frigidesa...), i en cap cas es qüestiona que la penetració (precedida de més o menys “preliminars”) siga l’única pràctica a la qual acaben reduïts la majoria d’encontres sexuals. De fet, les variacions són en realitat les diferents maneres (postures) de realitzar el mateix. Per a ells és difícil saber si elles gaudeixen, per això la inseguretats sobre si ho saben fer bé estarà sempre latent. D’altra banda, hi ha un fet que no es posa en dubte: que ell sempre gaudisca.

L’omnipresent, “unipresent” podríem dir, penetració provoca no sols l’angoixa dels xics (que senten que tot depèn de la durada de la seua performance), sinó la falta de plaer de les xiques, que en la seua majoria i per raons fisiològiques no orgasmen amb la penetració, o ho fan només en comptades ocasions, ja que el gland del clítoris, que és la part més sensible d’aquest, està a la vulva i no a la vagina. A més, el coit és una pràctica tan poc qüestionada tant en les relacions ocasionals com en les duradores, que les xiques no es creuen en el dret d’explicar que no sempre els abelleix tindre un penis dins seu. Així, moltes xiques no gaudeixen en la relació sexual (coital) i se senten utilitzades pels xics. Ells es qüestionen per la falta de tècnica o de control de la mecànica de la sexualitat (de la relació coital), intenten donar la talla i pateixen si no queden bé. La majoria d’elles s’atribueixen part de la responsabilitat;

unes poques l’atribueixen a ells (“no aguanten ni dos minuts”). I ni els uns ni les altres qüestionen en absolut el model; ells perquè el balanç final és positiu (ja que és un model androcèntric que prioritza el plaer masculí), i elles perquè no se senten en el dret, ni l’estereotip els ho permet, de proposar unes altres pràctiques més plaents.

Els nostres cossos, els nostres drets

El grup

Informació per al professorat

La sexualitat adolescent s'exercita en grup. El grup vigila el manteniment dels tabús sexuals i afectius: el tabú femení de la promiscuïtat; el tabú masculí de la feminitat; el tabú masculí de la sensibilitat (en públic); el tabú de l'amistat entre home i dona, etc. La iniciació sexual és decidida i legitimada pel grup. Així, els barons hegemònics representen l'obra de teatre de la masculinitat davant del grup d'iguals, i el desig i la seua satisfacció són els papers principals. Les xiques hegemòniques representen l'obra de la feminitat, que té com a papers principals tindre parella i estar guapes (Megías, Rodríguez et al., 2005).

El grup aprova o desaprova les parelles dels seus membres. El grup tapa (i és còmplice) de les violències, quan aquestes són exercides per algun dels seus membres. El grup aprova o sanciona les desviacions de la norma. El grup hegemònic margina les xiques sexuals, els xics femenins, els xics i les xiques "rarets" que no entren en el mercat del sexe, que posseeixen altres interessos vitals que van més enllà de cuidar del físic (guapes elles, musculosos ells) i de tindre parella.

La maduració passa per un procés d'individuació que va fent independents del grup els protagonistes. Però fins que aquesta individuació arriba, el grup d'iguals és tan important durant l'adolescència que, quan algú no s'ajusta a l'estereotip grupal, la identitat i l'autoestima es veuen seriosament danyades; d'ací que les masculinitats i les feminitats no hegemòniques, transgènere,

no binàries, etc. i les expressions no heterosexuales siguen bloquejades i viscudes, en general, amb patiment.

Els nostres cossos, els nostres drets

El model sexual hegemònic

Informació per al professorat i per a l'alumnat

La nostra societat ha adoptat, en els moments més conservadors de la seua història, un model de sexualitat que perviu en major o menor mesura en els nostres dies. Aquest Model Sexual Hegemònic compta amb una sèrie de característiques (López-Sánchez, 1999):ⁱ A) **Genitalitat i coitocentrisme.** Prioritza aquestes parts del cos i la penetració, i considera que qualsevol altra pràctica sexual és una activitat menor o un preliminar, és a dir, una preparació per al coit. B) **Heterosexualitat.** L'homosexualitat és considerada una conducta antinatural i les pràctiques que s'hi associen, com la penetració anal, són vistes com a degradants o poc saludables. Pel que fa a la sexualitat lesbiana, és considerada *light* perquè suposadament no hi ha penetració. C) **Normotipisme.** Les persones amb diversitat funcional no es consideren sexuals o no han de permetre's conductes sexuals, entre moltes altres coses perquè no es veu adequat que procreen, i perquè no són vistes com a atractives. D) **Procreació.** Es considera que aquest és l'objectiu fonamental de la sexualitat, de manera que les activitats que no persegueixen aquesta meta són considerades inadequades, antinaturals, menors... E) **Sexisme.** Els drets sexuals de les dones no són respectats i, quan són obertament sexuals, se les critica amb duresa. F) **Adultisme.** Les criatures no tenen o no han de tenir interessos sexuals, i les persones grans (especialment les dones) tampoc no són vistes com a subjectes sexuals.

G) **Parellisme.** La forma acceptada socialment per a viure la sexualitat és la relació de parella, tot i que la pressió per a tenir-la és major en les dones. Un home madur que no s'ha casat és un *solter d'or*. Una dona en la mateixa situació és una *fadrinota* o *l'àvia dels gats*.

Moltes d'aquestes característiques les podem trobar en el porno *mainstream*, en el cinema de moda, en les lletres de les cançons, en la literatura... Per exemple, l'arquetipus de relació sexual que mostren les pel·lícules és un acoblament (coit) heterosexual ràpid i sense protecció que acaba amb l'orgasme a l'uníson de la parella. Per a aquesta forma de sexualitat, el desig o l'excitació és una espècie d'impuls incontrolable, un instint que provoca un malestar al qual s'ha de donar eixida com més prompte millor. I el plaer és una manera de descarregar o de llevar-se de damunt aquesta tensió (Calvo, 2008).ⁱⁱ Una de les conseqüències d'aquesta vivència de la sexualitat és el seu caràcter finalista, ja que cal *acabar* el que s'ha començat (generalment amb un orgasme), en lloc d'apreciar qualsevol carícia (*No deus voler deixar-me així?*). L'altra conseqüència, no menor, és que crea unes expectatives tan elevades quant a la consecució del plaer, que quan no hi arribem, solem pensar que el problema està en nosaltres, i no en el model.

Calvo explica que vivim una **sexualitat atlètica**. *Atleta* deriva del grec *athlón*, que significa

"lluïta"; de manera que el sexe *atlètic* és una competició, una obligació, una necessitat..., tot el contrari de l'erotisme, que s'assembla més a un joc. La sexualitat atlètica és imitació de models externs (i no apetència pròpia), és exigència (i no preferència) i és tècnica (i no diversió). La imitació porta a la preocupació de no ser normal, a la uniformització dels desitjos i a la mecanització de les respostes sexuals. Nombrosos homes de qualsevol orientació sexual, i cada vegada a edats més primerenques, tenen dificultats d'erecció pel temor al fracàs, per excessiva autoobservació, o per l'obligació d'assolir determinats resultats, per exemple les mateixes ereccions que en les pel·lícules porno. Moltes persones amb una sexualitat més global que genital –especialment dones– no gosen demanar altres pràctiques diferents a la sobrevalorada penetració perquè es consideren infantils o immadures. Moltes parelles dependents de l'erecció del penis –i desconexades de l'erecció del clítoris– es perden els plaers que altres carícies els poden reportar. Molts joves de qualsevol orientació o identitat pateixen la pressió del model i la menysvaloració de les seues tries alternatives perquè "la sexualitat atlètica menysprea els sentiments i la pròpia sensibilitat, i converteix el cos en una massa que s'ha de domar, en lloc d'un espai que cal escoltar" (Calvo, 2008). I sense escolta, el plaer es resisteix a aparèixer.

ⁱ LÓPEZ SÁNCHEZ, Fèlix (1999). *La vida sexual del adolescente*. Estella: EVD.

ⁱⁱ CALVO, Montse: *Sexualidad atlética o erotisme*. Icaria.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.1. Llaurar el bancalet 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Coitocentrisme

#Pràctiques sexuals

Desenvolupament

Llegiu i comenteu el text [Llaurar el bancalet](#). Respondeu individualment o per parelles a les qüestions.

Qüestions:

1. Què significa coitocentrisme? Per què és coitocentrista la sexualitat avui dia?
2. Com són les relacions sexuals de les pel·lícules?
3. Els xics són més sexuals que les xiques o se'ls anima a ser-ho?
4. Per què la penetració no és la forma més eficaç d'arribar a l'orgasme per a les dones?
5. Per què diu el text que vivim en una societat patriarcal? Què significa Patriarcat?
6. Com és vista la sexualitat lesbiana?
7. Quina expressió et sembla millor per a parlar del sexe?

Entrada. Llaurar el bancalet

Rosa Sanchis. Bloc Karícies.

Cardar, fotre un clau, fer-ho, pegar-ne un, llaurar el bancalet, rostollar o pitjar són algunes de les formes col·loquials que designen l'acte sexual en valencià. I posem acte en cursiva a propòsit, perquè parlar d'un sol acte és, en essència, reduir les pràctiques sexuals a una de sola: la introducció d'un penis en una vagina. Aquest coitocentrisme es pot vore també

quan es parla de *preliminars* i de coit, ja que sembla que el que es fa primer és una preparació per a allò veritablement important i gustós per a tot el món.

Les pel·lícules mostren a la perfecció el que acabem d'explicar, ja que les relacions sexuals que generalment mostren són acoblaments sexuals ràpids i plaents on, en dos minuts, els protagonistes —quasi sempre una parella blanca heterosexual— s'exciten, s'arranquen la roba desesperadament, s'acoblen amb la facilitat amb què s'endolla el carregador del mòbil i arriben a l'orgasme alhora; i tot sense parar a posar-se el preservatiu ni, per descomptat, preguntar-li a la parella si en realitat era allò el que li abellia.

Que les pel·lícules diuen mentides, ja ho sabem. Però sempre hi ha qui pensa que són realistes perquè les persones som animals "programats" per a perpetuar l'espècie. Tanmateix, la Biologia ens ensenya que la reproducció mitjançant l'acoblament del mascle i de la femella no és la més comuna en el món animal, i que hi ha moltes maneres de fer possible la vida. Significa això que potser la cultura o la pressió de l'entorn són les responsables de fer-nos pensar que el sexe només és *follar*? El feminisme respondria que sí: que la nostra cultura és patriarcal, i com a tal, posa per damunt els desitjos del patriarca, és a dir, dels hòmens sobre les dones. N'aportarem alguns exemples.

En primer lloc, els xics poden ser sexuals amb llibertat i, a més a més, se'ls anima a ser-ho; però se'ls castiga amb insults o amb el menyspreu si no donen la talla. En segon lloc, la pràctica sexual que es considera millor és la favorita dels barons hegemònics. També és plaent per a les dones, però no és la millor forma d'arribar a l'orgasme, ja que el gland del clítoris (la part més sensible) està a la vulva, és a dir, fora del cos, i no a l'interior. En tercer lloc, la sexualitat patriarcal és

només heterosexual, i la sexualitat homosexual està tenyida de prejudicis. En el cas dels xics, hom creu que *fer-ho* és sinònim de penetració anal; i en el cas de les xiques, es pensa que la sexualitat lesbiana és de segona categoria perquè no hi ha penetració, i quan es considera l'ús de dildos, es veu com una versió light de la sexualitat heterosexual.

Abans d'acabar, no voldríem deixar de banda una altra manera clàssica d'anomenar la sexualitat: *fer l'amor*, que en textos i poemes de català antic feia referència a tot el festeig, amb coit o sense. Algunes persones consideren que aquesta forma és massa "fina" i veritablement no està molt de moda entre la gent jove. Quines expressions serien adequades en valencià actual per a no utilitzar el castellanisme *follar*, paraula que en català significa "trepitjar raïm"? Podríem usar el verb que ja es fa servi al Principat, *cardar*, que ve de "cardar la llana", ja que, com bé explica l'escriptor Màrius Serra, és "una manera de recórrer amb les mans una superfície densa i peluda amb el propòsit d'extreure'n la part realment valuosa".

Avui dia, de pèl n'hi ha ben poquet, però en general les ganes de recórrer-nos els cossos continuen igual que sempre; de manera que si volem gaudir i tindre una sexualitat plaent i segura, no hi ha res millor que seguir els nostres gustos en lloc dels de la majoria social patriarcal. O dit d'una altra forma: hem de poder elegir el que volem i quan ho volem, si és que ho volem —ja que, i sembla mentida però s'ha de dir: la sexualitat no és cap obligació.

Cardem la llana, doncs, però a la nostra manera!

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.2. Genitalitat i globalitat 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Erotisme

#Pràctiques sexuals

#Genitals

#Coitocentrisme

Desenvolupament

Llegiu i comenteu un fragment de l'entrada de la web Proyecto Kahlo "Descubre la eròtica de la globalidad".

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Què és la genitalitat i què és la globalitat? Quins avantatges i inconvenients té un tipus o altre d'erotisme? Hi ha diferències en hòmens i dones? Per què?

Text. Descobreix l'eròtica de la globalitat'

Proyecto Kahlo, 1 d'abril de 2017

/.../ Eròtica de la genitalitat vs. Eròtica de la globalitat

La nostra cultura té el seu origen en la tradició judeocristiana. Aquesta ha transmès molts missatges sobre com hem de viure la sexualitat. S'ha escindit el cos de l'esperit, relacionant allò corporal amb la negativitat i el pecat. A més, la societat patriarcal ha construït dues subcultures dicotòmiques, la subcultura femenina i la masculina, i ha obligat a posicionar-se en una de les dues per a entrar en la norma. Aquestes

subcultures tenen al seu torn una sèrie de rols i estereotips assignats que encotillen i limiten la vivència de l'experiència sexual humana.

Tradicionalment se'ns ha parlat de l'eròtica de la genitalitat, el plaer que té a veure amb les sensacions localitzades en els genitals. És més intens, focalitzat i amb tendència a la descàrrega. El desenvolupament d'aquesta eròtica ha estat més permesa per a les persones que han sigut associades a la subcultura masculina. El fet que es nomenen els seus genitals i es lloen des del naixement, que tocar-los en públic estiga socialment acceptat o que es construïska tota una simbologia al voltant d'aquestos, fa que es tinga major consciència del plaer que proporcionen.

No obstant això, existeix una altra manera de sentir i gaudir de la sexualitat, i és l'eròtica de la globalitat. Aquest tipus de plaer és més difús, s'estén per tot el cos i no té per què acabar en una descàrrega genital, és a dir, és un objectiu en si mateix. És el que sentim quan ens llaven el cap a la perruqueria, quan ens acaricien el cos, quan el sol ens escalfa la pell, quan ens fan trenetes en els cabells o ens fem un massatge a la cara posant consciència en les pessigolles de les pestanyes. És una experiència que podríem estar sentint durant hores. No es tracta de preliminars, perquè no precedeixen a res que siga més important.

Aquest tipus de plaer tradicionalment ha estat més permès per a les que han sigut associades a la "subcultura femenina" per no considerar-se "sexualitat" des del model hegemònic.

D'aquesta manera, hem crescut tenint contacte entre nosaltres, acariciant-nos els braços mentre veïem pel·lícules en l'institut, pentinant-nos les unes a les altres en l'esbarjo i posant-nos crema per a no cremar-nos.

És important tenir en compte que tant l'eròtica de la globalitat com la de la genitalitat poden desenvolupar-se en totes les persones, i que la integració d'ambdues ens porta a viure la sexualitat d'una manera més plena. El nostre cos és una superfície eròtica íntegrament, i com a tal, el mapa eròtic pot créixer, ampliar-se i desenvolupar-se. L'eròtica de la globalitat té un potencial enorme per a aconseguir aquest creixement.

La vivència de l'eròtica de la globalitat està íntimament unida a la relació que tenim amb el nostre cos. I heus ací la paradoxa: a pesar que a les dones se'ns ha permès desenvolupar la globalitat des de la infància, a mesura que creixem comencem a mirar els nostres cossos amb ulls de patriarcat. Açò suposa, d'una banda, que comencem a viure la sexualitat des de la genitalitat i el coitocentrisme; de l'altra banda, que vegem els nostres cossos a través de la mirada "de fora" i "dels altres"; i, finalment, que ho visquem en funció de l'estètica.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.3. No me he enterado 2E

Nivells: Segon cicle d'ESO

Etiquetes:

[#Anticoncepció](#)

[#Salut](#)

[#Ficció](#)

[#Pràctiques sexuals](#)

Desenvolupament

Mireu i comenteu el vídeo "[Sergio i Carlota](#)", fragment de la pel·lícula "[El diari de Carlota](#)" (Jose Manuel Carrasco, 2010), on Carlota conta a les amigues que ha tingut relacions coitals sense preservatiu i, perquè no li torne a passar, va a la farmàcia a comprar-ne. Després, responeu a les qüestions en petits grups i poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

La pel·lícula és una pèssima versió (se li ha llevat tota la força feminista de Carlota) de l'excel·lent novel·la de Gemma Lienas: *El diari vermell de la Carlota*. Amb tot, el fragment seleccionat és molt divertit.

Us recomanem la lectura de la novel·la *El diari vermell de la Carlota* de Gemma Lienas. Aquesta és la informació de la contraportada:

"El diari vermell de la Carlota només és per a tu si penses que la sexualitat és una activitat natural de les persones, molt lúdica, que permet una gran comunicació i complicitat i que, en ella mateixa, no té res a veure amb actes dolents ni bons. El llibre que tens a les mans no és ben bé una novel·la ni tampoc un diari. És un llibre amb uns capítols novel·lats, en els quals la Carlota estableix una relació sentimental i sexual amb en Flanagan (el famós detectiu de llibres com *No*

demanis llobarro fora de temporada), i amb uns altres capítols en què, amb l'excusa d'un diari, la Carlota va exposant tot el que aprèn sobre la sexualitat i, de retruc, sobre els sentiments. En els capítols novel·lats, podràs llegir escenes entre la Carlota i en Flanagan que et permetran fer-te una idea de com són les relacions sexuals quan una persona s'hi inicia. En els capítols de diari, podràs resoldre dubtes o, fins i tot, omplir autèntics cràters d'informació pel que fa a temes com els genitals, la resposta sexual, el primer coit, els mètodes anticonceptius, l'embaràs, l'homosexualitat, les malalties de transmissió sexual, les disfuncions sexuals i altres qüestions."

Qüestions

1. Compara les dues relacions sexuals entre Sergio i Carlota que mostra l'escena.
2. Per què no s'ho passa bé Carlota en la seua primera relació coital?
3. Per què no utilitzen preservatiu?
4. Què els aconsellaries perquè el següent encontre fóra igual de plaent (a més de segur) per als dos?
5. Quines idees errònies té Carlota sobre l'embaràs?
6. En aquesta escena només ens mostra la conversa de Carlota amb les amigues. Com creus que serà la de Sergio amb els amics? Escriviu el diàleg i representeu-lo.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.4. La primera vegada i el coitocentrisme 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Pràctiques sexuals](#)

[#Coitocentrisme](#)

Desenvolupament

Llegiu l'entrada del blog Karícies [La primera vegada \(1\)](#) i responeu individualment a les 6 preguntes que es plantegen al final de l'entrada. Compartiu les respostes amb una parella i escriviu, entre els/les dos un comentari a la vostra llibreta o al blog.

Entrada. La primera vegada

Quan parlem de la primera vegada, quasi tot el món pensa que és el primer coit. Per exemple, quan en una enquesta es pregunta *A quina edat tingueres la primera relació sexual?*, hom pensa en la primera relació coital. Aquesta associació entre primera vegada i primer coit no és gens simple, sinó que té unes conseqüències prou importants per a la vida afectiva i sexual de les persones. Pensar això significa diferenciar entre pràctiques sexuals de primera (la penetració) i pràctiques sexuals de tercera (carícies, abraçades, etc., és a dir, els anomenats preliminars), i significa també marcar la diferència entre el sexe madur i l'immadur. El *petting*, que és el terme anglés que serveix per a designar totes les pràctiques sexuals tret del coit, es considera una pràctica menor que una persona realitza només perquè no pot accedir a la "pràctica estrella". Utilitzant un símil automobilístic, seria com si a Fernando Alonso li donaren a triar entre un Ferrari i un Ford Fiesta, i es quedara amb el segon.

La segona de les conseqüències d'aquesta diferenciació comporta també una jerarquia: la primera vegada és heterosexual, per tant, les persones homosexuals i les pràctiques homosexuals (si és que hi ha pràctiques específiques) són de tercera categoria, com a poc, i per a algunes persones amb idees antediluvianes, són degradants o perverses. Quina és la primera vegada homosexual?

Però la cosa no es queda tampoc aquí. Sobre el primer coit heterosexual es pensa que és una pràctica enormement rellevant per a les persones, especialment si aquestes són del sexe femení. De sobres coneixem que les xiques continuen estant educades per a viure la sexualitat amb l'embolcall de l'amor romàntic, de manera que sobre l'esperada primera vegada començaran a desplegar-se tota una sèrie d'expectatives, de mites i de pors. I moltes, moltíssimes preguntes:

1. Ho has de fer quan estigues preparada! I com se sap quan està una preparada? Hi ha cap rellotge interior que es pose a sonar i a avisar que ja ha arribat l'hora?
2. Ho has de fer quan estigues enamorada! Només es pot tindre sexe amb amor? No poden les xiques fer-ho simplement per plaer? Són dolentes si ho fan?
3. Ho has de fer quan confies en el xic i el conegues de veritat! Quan es coneix realment una persona? Als tres mesos? Als tres anys?
4. Ho has de fer quan estigues segura que el xic no et deixarà després! Com es pot diferenciar entre els que menteixen per a

aconseguir i els que són sincers sobre les seues intencions? És veritat això que diuen que els xics no són de fiar perquè tots busquen el mateix?

5. Ho has de fer quan tu vulgues, així controlaràs el seu interès! Les xiques s'han de fer de valdre utilitzant el sexe com a instrument? Els xics perden l'interès quan les xiques són "fàcils"?
6. Ho has de fer perquè si no et deixarà! Els xics sempre volen sexe? Abandonen les xiques si aquestes no els donen la ració que necessiten? Estan els xics molt necessitats sexualment?

Uf, quantes preguntes! I que difícil contestar a totes. Us animeu a fer-ho?

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.5. La primera vegada i les expectatives de pel·lícula 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Pràctiques sexuals](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu les entrades del blog Kacícies [Expectatives. La primera vegada \(2\)](#) i [El cine i la primera vegada \(4\)](#) (són dues entrades d'una sèrie de 4 dedicades al tema). Anoteu en un full les idees principals del text. Compartiu-les amb una parella i després en gran grup.

Entrada 1. Expectatives. La primera vegada

Com podem saber de la sexualitat si no coneixem el nostre propi cos?

Aquesta pregunta és ben interessant, no solament perquè ens fa mirar dins i interrogar-nos, sinó perquè porta implícita una resposta: la persona que sap del plaer que pot donar-se, que és capaç d'escoltar el propi cos, de sentir-lo i de mimar-lo, té moltes més possibilitats de compartir-lo satisfactòriament. Contràriament, és molt més complicat sintonitzar amb altres cossos sense la cura, l'estima i el coneixement del propi cos eròtic.

I com es fa això de conèixer-se? On hi ha els cursos per aprendre sexualitat i erotisme? És el mateix?

La sexòloga Montse Calvo diferencia entre Erotisme i Sexe atlètic. El primer és un joc, un aprenentatge divertit de nosaltres i de les altres persones; pel contrari, el segon, amb l'adjectiu atlètic (del grec *athón*, que vol dir lluita), és una demostració, una exhibició de tècnica, que pretenem dominar per imitació d'uns models marcats per exigències.

Tornem a la Primera Vegada i analitzem el model que des de totes les instàncies se'ns pretén injectar directament en vena. Ja hem comentat que el Model Sexual Hegemònic en la nostra societat diferencia entre el preescalfament i la Pràctica en majúscules. Aquesta primera vegada és heterosexual (discrimina les pràctiques homosexuals) i sexista (la rellevància i la consideració social de la virginitat és distinta per a xics i xiques; per tant, la regla de la inversió no funciona, així que desconfiem!)

Però, a més, la primera vegada coital desplega una sèrie d'expectatives ben curioses. Els sexòlegs Silverio Sáez i Santiago Frago comenten de manera molt divertida que amb aquesta pràctica esperem assistir a una pel·lícula de Ciència-Ficció i a una de Cine Negre. I podríem afegir que també a un Drama Romàntic.

Segons els autors, les expectatives de Ciència-Ficció suposen creure, i per tant esperar, que el coit siga una activitat molt plaent; de fet, que siga la *més plaent*. I con que són actors de pel·lícula –encara que no hi haja un aprenentatge previ–, el xic controlarà la situació sense dubtar, gràcies a la naturalesa, que és sàvia (o això es pensa il·lusòriament), confiant en la intuïció o en quatre trucs apresos d'alguna pel·lícula pornogràfica. Per la seua banda, la xica no s'haurà de mostrar massa activa, no siga cosa que es pense que és una experimentada, ni molt menys tractarà de controlar la situació.

Pel que fa a les expectatives de Cine Negre, que podríem més aviat de Cine Gore Cavalleresc (si se'ns permet la llicència d'inventar aquest gènere), s'espera que el primer coit siga dolorós i sagnant perquè, per poder penetrar

la fortalesa, cal esquinçar l'inexpugnable himen, que es rendirà inundant-nos de sang. A més d'això, i per si no fóra prou, al cavaller se li pressuposa valentia i gens de por, i a la dama, un canvi sense retorn ja que, una vegada perduda, la virginitat no es recuperarà mai més.

Entrada 2. El cine i la primera vegada

En [l'anterior article](#) sobre la Primera Vegada (coital i heterosexual), ens havíem quedat en una sessió de cinema de Ciència Ficció, de Cine Gore i de Cine Romàntic.

Començarem per la Ciència-Ficció (seguint i adaptant els sexòlegs [S. Sáez](#) i [S. Frago](#)).

Segons la consideració general, el coit (inclosa la primera vagada) és una pràctica molt plaent, podríem dir que *la més plaent*. És cert això? Doncs, com tot en aquesta vida, per a algunes persones sí i per a altres no. I hi ha diferències entre els xics i les xiques? Doncs sí, unes quantes. Algunes d'aquestes diferències són fàcils d'explicar i altres, un poc més complicades. Anirem a per les primeres.

Quan parlem de zones erògenes, ens referim a parts del cos que tenen moltes terminacions nervioses (usant la terminologia científica: una gran quantitat de corpuscles de Krause-Finger). Doncs el que ocorre és que els hòmens tenen aquesta major quantitat en el penis, concretament en el gland, i les dones en el gland del clitoris, no dins de la vagina. La sensibilitat d'aquesta seria comparable a la de la base del penis o a l'escrot. Podria un home orgasmar si solament se li acaronaren els testicles? Segurament alguns sí, però en general, no. De la mateixa manera, si les dones arriben a l'orgasme amb la penetració (les

Els nostres cossos, els nostres drets

enquestes parlen de menys del 30%) serà per la fricció al clítoris, amb el cos de la parella o amb estimulació digital.

Esperar, per tant, que la primera vegada, o la segona, o la que faça cent, siguen les experiències més plaents, és com pensar que es pot viure el món futurista d'una pel·lícula de Ciència Ficcio.

Hem dit que hi havia causes més fàcils d'explicar, però no hem parlat de les difícils. Ho deixarem per a un altre post perquè el tema s'ho mereix. Només un tast per anar obrint boca: Si el plaer depèn de les terminacions nervioses i els xics tenen tants corpuscles de Krause-Finger a l'anús com les xiques a la vagina, perquè no és la penetració anal (de xiques a xics, s'entén) una pràctica tan corrent en les relacions heterosexuales com ho és la penetració coital?

Tornant a la pel·lícula Gore que veiem en la primera vegada, també la biologia ens tranquil·litza una mica i ens ho aclareix. El trencament de l'himen no provoca ni un riu de sang ni un dolor insuportable. En aproximadament tres de cada deu xiques, el trencament d'aquest provoca un xicotet sagnat, però el dolor que puga provocar la penetració no es deriva d'això sinó de la contracció dels músculs vaginals. L'himen és una espècie de teleta que es troba a l'entrada de la vagina. La funció d'aquest sembla ser la de protegir la vagina de gèrmens nocius. Podríem dir que és com una bragueta natural. En arribar a la pubertat, la flora vaginal agafa el relleu de protegir la vagina, i el cos, en conseqüència, ja no es preocupa per mantenir o regenerar l'himen. Per això aquest, amb el temps, es debilita i tendeix a trencar-se, amb penetració (tampons, dits, joguets, penis...) o sense. Tanmateix a moltes xiques se'ls trenca en la

infantesa o durant l'adolescència amb qualsevol moviment una miqueta brusc. I també hi ha el cas d'hímens molt elàstics que no es trenquen amb la penetració.

Clar, les cultures que associen el manteniment de l'himen amb la puresa d'una dona, i exigeixen la prova de sang, parteixen d'un enorme error i provoquen també molt de patiment.

I ja per acabar, pel que fa al dolor que provoca en les xiques, les causes poden ser diverses. En primer lloc, pot ser una qüestió de falta d'excitació. Quan una xica està excitada, les glàndules de Bartolino (situades a l'entrada de la vagina) comencen a segregat un líquid lubricant, i també l'excitació provoca que la vagina es dilate una mica. Quan les pors (al dolor, a l'embaràs, al que pensarà el xic o l'entorn...), les preocupacions (*creurà que sóc una fàcil, em deixarà quan ho fem, els seus amics em criticaran...*), les expectatives de pel·lícula romàntica (*serà el moment més bonic de la meua vida, serà fantàstic, com a les pel·lícules...*), les pressions (*en realitat no m'abellia però ho he fet per ell, perquè l'estime molt...*) etc., quan totes aquestes coses que acabem de dir tenen més protagonisme que escoltar el propi desig, les bartolines en posen en vaga i la química dels cossos no funciona.

En segon lloc, convindria que ens plantejàrem si no estem anant massa de pressa i ignorant el que el cos ens està dient. Perquè **el cos parla!** I quan la vagina es contrau durant la penetració, el cos està contant-nos que hi ha alguna cosa que no marxa, i no podem tractar-lo, ni a ell ni a la vagina, com una fortalesa que cal abatre sinó com una part més de la persona que s'ha de mimar i cuidar si volem que s'òbriga i ens regale moments plaents. I tal vegada el que ens

demana són els dits, perquè troba que un penis és massa gran, o potser vol carícies o llepades.

Ja sabem que el model social ens porta a creure que la penetració ha de ser el millor, i que no s'ha d'escoltar el dolor perquè la vagina és tan elàstica que hi cap una criatura. Però una cosa són les pressions i els models, i una altra som nosaltres, les persones, úniques i diverses en els nostres desitjos i plaers. El problema no és, doncs, en quin moment viurem aquesta primera vegada "màgica i inoblidable" o amb qui. La verdadera tria està entre el desig i l'obligació, entre la creativitat i la imitació, entre escoltar-nos amb estima i atenció o estar cecs i sords al que ens diuen els nostres cossos.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.6. Els pares i la primera vegada EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Virginitat](#)

[#Educació sexista](#)

[#Desigualtat](#)

[#Rols de gènere](#)

[#Masculinitat\(s\)](#)

[#Feminitat\(s\)](#)

[#Pràctiques sexuals](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo [La primera vegada](#), on diversos pares reals responen espontàniament a preguntes sobre la sexualitat dels seus fills i de les seues filles. Aquest vídeo va ser creat per Urufarma, una empresa farmacèutica de l'Uruguai, per al Dia Internacional de les Dones 2016.

Redacteu un comentari i pengeu-lo al vídeo.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.7. La primera vegada de Bego EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Vellesa

#Virginitat

#Ficció

#Pràctiques sexuals

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el curt La primera vez (Borja Cobeaga, 2001). La protagonista és Begonya, una dona gran que ha decidit no morir-se sense provar el que tota la gent diu que és tan meravellós. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Quan es parla de la primera vegada coital, se solen comentar les pors de les xiques, però quasi mai les dels xics. Per què passa això?

[El vídeo és molt interessant perquè mostra una persona gran (una dona!) amb desig i curiositat per la sexualitat, que no vol morir-se sense tastar el que suposadament dóna tant de gust. A més a més, també mostra la "feblesa" d'ell (un professional), que està ple de pors i de dubtes, com molts xics, encara que es parli ben poc (o gens) de les inseguretats masculines. Habitualment, en la primera vegada coital hetero només es parla dels dolors de les xiques; mai de les pors o les inseguretats dels xics perquè per a la masculinitat tradicional els homes han de ser potents i sense dubtes!]

[Nota per al professorat: El vídeo és molt interessant perquè mostra una persona gran (una dona!) amb desig i curiositat per la sexualitat, que no vol morir-se sense tastar el que suposadament dóna tant de gust. A més a més, també mostra la "feblesa" d'ell (un professional), que està ple de pors i de dubtes, com molts xics, encara que es parli ben poc (o gens) de les inseguretats masculines. Habitualment, en la primera vegada coital hetero només es parla dels dolors de les xiques; mai de les pors o les inseguretats dels xics perquè per a la masculinitat tradicional els homes han de ser potents i sense dubtes!]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.8. Les tres ces de la sexualitat 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Vincles](#)

[#Habilitats relacionals](#)

[#Comunicació](#)

[#Ètica relacional](#)

[#Salut emocional](#)

Desenvolupament

Vegeu el vídeo [Què fas?](#) (10'), on un grup de joves expliquen què farien davant de situacions complicades relacionades amb la sexualitat

Llegiu i comenteu, per parelles, el text "Les tres C de la sexualitat. Comunicació, confiança i coneixement."ⁱ Compartiu les vostres idees amb una altra parella. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per a dinamitzar el debat. Quina de les tres C us sembla més important? I més difícil d'acomplir? És igual en xics que en xiques? I en relacions homosexuals i heterossexuals? Què és ser un bon amant per a la sexòloga Montse Calvo? Esteu d'acord amb l'opinió de Calvo? Ser un/a bon/a amant depèn de la tècnica? Creieu que la pornografia afecta les relacions sexuals de les persones? I les pel·lícules romàntiques, les sèries, els videojocs...?

Text. Les tres C de la sexualitat. Comunicació, confiança i coneixement

La comunicació és fonamental per a les relacions sexuals; però no sol ser tan senzill dir-ho com viure-ho. *Per què els costa a les xiques demanar el que els abelleix en les relacions heterossexuals? Què provoca que un xic estiga angoixat perquè no pot mantenir l'erecció tot el temps que voldria?* De vegades és la falta d'informació; altres, són les expectatives contradictòries; i sobretot, i per damunt de tot, són les exigències per voler seguir models aliens perquè pensem que és el normal i tot el món ha d'actuar així.

En els consultoris sexològics especialitzats que atenen les preguntes i els dubtes de la gent jove, cada vegada són més els xics que telefonen angoixats per problemes d'erecció, provocats en la major part dels casos per autoexigències que paralitzen. En el consultori de l'Institut Asturià de la Joventut "Sexo sin duda", un xic escrivia:

"Hola. Bueno, verán, las razones por las que escribo son varias. Voy a empezar: soy virgen, pero llevo unos meses saliendo con una chica... una chica que no lo es. Tengo 17 años y ella 18, y aún no lo hemos hecho porque no me siento preparado. Bueno, últimamente estoy hecho un lío, a veces creo que sí podría hacerlo y otras no me veo capaz. Buff... es que tengo muchísimo miedo a que ella no disfrute. Me horroriza pensar que acabe corriéndome antes de tiempo. No sé, el hecho

de que ella no sea virgen me hace suponer que si nos acostamos ella estará acostumbrada a algo más que a una novatada... no sé si me explico... Vamos, que mis preguntas aquí son dos: a) ¿Cómo puedo saber si estoy preparado? b) ¿Cómo hacer para no decepcionarla la primera vez?"

Després de llegir la consulta, les primeres preguntes que ens assalten són: *què el preocupa més, la xica o ell mateix?, que ella gaudisca, o fracassar com a amant?* La sexòloga Montse Calvo explica que un bon amant és aquella persona disposada a aprendre sense manipulació. Segons això, bon amant no és qui creu que ja ho sap tot perquè té molta "tècnica" o "habilitats", sinó qui vol aprendre sense exigències manipuladores. *I què podria ajudar aquest xic a deixar de costat les seues angoixes?* Sense dubte, i tal com expliquen els sexòlegs [S. Sáez](#) i [S. Frago](#)ⁱⁱ, necessitaria **les tres Ces** de la sexualitat: la comunicació, la confiança i el coneixement.

La **Comunicació** comporta no donar per descomptat que l'altra persona ha de saber o conèixer el que ens abelleix o el que ens agrada; ni pressuposar que el que voldrà serà tal o tal altra pràctica; ni tampoc esperar que ens endevinen els desitjos. La màgia en el llit l'hem de posar les dues persones, amb la nostra creativitat i fantasia, i no esperar que l'altre siga el mag o la maga que descobreisca el que el nostre cos vol en cada moment (com si, a més, volguérem sempre el mateix!).

i Entrada del blog Karícies "Les tres C de la sexualitat"
ii SÁEZ, S i S. FRAGO: "La primera vez y otras virguerías"

Els nostres cossos, els nostres drets

La **Confiança** suposa trobar en la parella la suficient intimitat per a poder expressar els temors, les pors, els desitjos... sense sentir-nos qüestionades com a persones. Els xics que no volen controlar la situació, i que confessen sense embuts que no en tenen ni idea i que també tenen por, haurien de poder expressar aquestes inseguretats amb la confiança de saber-se valorats. I les xiques haurien de poder expressar els seus desitjos sense la por a veure qüestionada la seua honradesa o el temor a ser qualificades de "guarres".

Finalment, el **Coneixement** comporta preocupar-se per la pròpia educació sexual sense donar per fet que això de la sexualitat és una tècnica que es pot aprendre mirant pel·lícules pornogràfiques, practicant mecànicament, comprant sexe o creient que si hi ha amor tot seran flors i violes. La realitat és que ni ensenyen aquestes pel·lícules, ni ensenyen les fletxes de Cupido clavades al cor. Ens ajuda la reflexió i el qüestionament de la "normalitat" ("normal" és el que agrada a la majoria?), el bastiment d'una ètica relacional que es preocupe per les dues persones de la relació, i una bona educació afectivosexual que partisca del respecte a la pròpia sensibilitat al marge de models, d'exigències i de tècniques.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.9. Sexualitat adolescent 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Plaer

#Violència masclista

#Educació sexista

#Rols de gènere

#Coitocentrisme

Desenvolupament

Llegiu i comenteu, per parelles, el fragment d'Elena Simón (*Hijas de la igualdad, herederas de injusticias*, Narcea, 2008, Madrid), que ens recorda que la igualtat en la sexualitat i el plaer encara està ben lluny. Llegiu el comentari de Valentina i feu el vostre propi comentari.

Text. La sexualitat femenina

"En cuanto a la sexualidad, las chicas se inician muy temprano y con mucho desconocimiento, casi tanto como tuvieron sus abuelas la noche de bodas. La única y enorme diferencia es que ellas han visto numerosas veces los órganos genitales masculinos y femeninos y la mecánica de acoplamiento de los mismos, así como las escenas de cama de películas y teleseries, que les muestran las posturas y unos grititos femeninos que se supone salen del mismo sexo, como si se tocara un resorte. Todo ello visto sin experiencia de vida es fácil interpretarlo como automático, como universal, como algo en lo que las personas no intervenimos con nuestra mente sexual y nuestro cuerpo sensual, simplemente ocurre a todo el mundo que 'lo haga'. El sexo y la relación sexual propiamente dicha, se figura e

imagina, casi en exclusiva, como genitalidad heterosexual rápida y placentera.

Ahora se sabe que la insatisfacción sexual de la gente joven es muy alta y la de las chicas dobla a la de los chicos. Es una pena que en un tiempo en que las chicas podrían tener relaciones sexuales con bastante libertad y bastante poco control adulto, no puedan a un tiempo disfrutar de una satisfacción proveniente del conocimiento del propio cuerpo y del propio deseo. Los intercambios heterosexuales, esporádicos y continuados, están aún plagados de deseos y exigencias masculinas urgentes que exigen la penetración como casi única fuente de placer. Algunas adolescentes comentan que no se enteran, que no les gusta, que no saben lo que les gustaría, que lo hacen porque ellos insisten y amenazan con irse con otras, llamándolas estrechas.

Casi ninguna tiene 'permiso' para disfrutar de su cuerpo, de su vida, de ella misma, antes de intercambiar o de compartir con los varones de sus sueños estas maravillas propias. La mayoría de las chicas que logra obtener satisfacción en sus relaciones heterosexuales lo logra muchos años más tarde de su primera vez. Mientras tanto controlan mal sus sensaciones e identifican y expresan con dificultad sus deseos y apetencias. No se consigue definir y legitimar una sexualidad mujeril propia y no centrada en el falo como faro único del deseo y del placer compartido.

Las pocas que escapan de esa especie de pasividad son todavía calificadas como guarras, zorras, putas, etc. Las chicas que manifiestan

su deseo sexual son duramente criticadas y bastante temidas por los propios varones."

Valentina (3r d'ESO)

¡Tiene mucha razón Elena Simón!

¡No sabes cuánto odio que por hablar de sexo libremente, o de lo que pienses sobre él, te digan guarra!

Y lo peor, que con la curiosidad que tenemos, la cantidad de información que recibimos y (en algunos casos) la libertad de poder hablar con nuestros padres sobre la sexualidad, no sé cómo todavía hay tantos problemas con el sexo.

Sobre todo en el ámbito juvenil, los prejuicios que muchos tienen crean un tipo de barrera, como si hablar de sexualidad fuese malo.

A mi parecer, se pierden muchas cosas como: experimentar cosas nuevas, descubrir zonas del cuerpo donde una simple caricia se convierte en algo que te despierta millones de sensaciones y sentimientos ajenos a ti, hasta ese momento. Creo... que NO vivir todo eso con otra persona es algo que, como diría mi vecina: "es un pecado" jajaja ;)

Y que muchos jóvenes que se guían por cosas que ven por ahí, como en la tele o que les cuentan sus amigos, o sea, cosas "artificiales", ¡me dan mucha lástima!

P.D: (No pude escribirlo en valenciano porque tengo poco tiempo... Mi madre me ha castigado una semana sin internet, ¡y me metí un ratito sin que se entere!... jajaja!!)

Saludos! - 8.3.10

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.10. Ells sempre volen, elles sempre poden 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Masculinitat\(s\)](#)

[#Feminitat\(s\)](#)

[#Vincles](#)

[#Rols de gènere](#)

[#Desigualtat](#)

[#Educació sexista](#)

Desenvolupament

Llegiu la transcripció de les entrevistes a joves de 16 a 19 anys, que tracten diversos temes (les pors de les xiques, les opinions dels xics sobre les xiques que els ho posen fàcil...). Subratlleu les frases que us criden l'atenció i comenteu-les per parelles.

[El professor/a escriu les frases en targetes o en papers separats i les posa en una bossa. L'alumnat va eixint d'un en un al centre i en trau una cada vegada. La persona que té la tarja la llig en veu alta i exposa la seua opinió al grup; la resta aporta la seua opinió.]

D'acord o en desacord?

- Els xics no es poden controlar sexualment; les hormones controlen per ells.
- Les xiques són menys sexuals que els xics.
- Les xiques no poden dir que no quan ja han començat una relació sexual.
- Les xiques no poden dir que no quan ja ha

començat la relació coital, encara que els moleste la penetració.

- És normal tindre sexe sense ganes perquè la parella estiga contenta.
- Les xiques tenen el poder en la relació sexual perquè elles són les que accepten o rebutgen.
- Un xic de veritat sempre aprofitarà una ocasió sexual.
- Els xics tenen el poder en la relació sexual perquè poden destruir la reputació d'una xica després de tindre sexe amb ella.
- Els xics tenen dret a pressionar per aconseguir sexe.
- Les xiques es poden controlar sexualment.
- Les xiques són molt difícils de complaure sexualment.
- Els xics són molt fàcils de complaure sexualment.
- La majoria de les xiques no es masturben.
- La majoria de xiques que es masturben ho fan sense penetrar-se.
- Els xics busquen sexe i les xiques una relació.
- En les relacions sexuals, les xiques arriben més que els xics.
- Els xics no suporten que les xiques porten la iniciativa de la relació sexual ni que tinguen experiència.

- L'anticoncepció és responsabilitat de les xiques, ja que són elles les que es queden embarassades.
- Les xiques que accedeixen a tindre sexe a la primera amb un xic són unes "guarres" i mereixen no ser respectades.
- Anar de prostitutes és una bona pràctica per a ser millor en les relacions sexuals. Les xiques haurien de fer-ho també.
- Les xiques fàcils valen per a una nit però no com a parella.
- Els xics han de portar la iniciativa sexual.
- Les xiques són productes i els xics són els compradors. Ells estableixen els preus en funció dels seus gustos personals.
- Una xica no pot esperar gaudir en una relació ocasional perquè els xics són egoistes i no es preocuparan pel seu plaer.
- És normal que les xiques tinguen sexe sense ganes per complaure les parelles i que no les deixen.

Text. Fins i tot la més lletja lliga!

A

«—Normalmente suelen ser las tías las que se enrollan con el que quieren.

—Ya, ya. Eso es verdad.

—Es que es una putada, porque...

—¡Hay tías que son feas, que madre mía!

i MEGÍAS, I., RODRÍGUEZ, E. et al (2005). *Jóvenes y sexo*. Injuve. Estudi de la Fundació d'Ajuda contra la Drogoaddicció a partir de grups de discussió i entrevistes amb joves de 15 a 19 anys de la Comunitat de Madrid i de Catalunya.

Els nostres cossos, els nostres drets

—Cuando te bebes cuatro copas, ya a las feas las ves guapas y todo, ¿sabes?

—Sí. Eso sí.

—Hombre... ¡Guapas tampoco! Más normales.

—No, no. Yo te digo que las ves guapas.

—Y verlas al día siguiente y decir "¡Con esa!" ¡Joder tío... Joder!

—Estás en una fase que dices "a ver... me da igual... o sea."

—Sí, sí.

—Pues yo nunca me he liado así, con un feto, feto. Hombre... con más guapas, con más feas, pues sí. Pero...

—...siempre dentro de una media.

—Por eso se supone que siempre te enrollas con la que quieres, tío.

—Pues sí.

—O porque puedes.

—Suelen ser guapas.

—O con la que puedes.

—Eso está bien dicho.

—...siempre con la que quieres, no.

—No.»

(CHICOS, 16-17 AÑOS)

B

«—Tú cuando sales un fin de semana..., este fin de semana puede que pille, pero es que ellas si quieren, pillan ¿sabes?

—Es verdad, tienen todas las de ganar.

—Tú dices "bueno, voy a pillar" te lo tienes

que currar; ellas... "tú, hola..." No, en serio, las tías tienen una facilidad...

—Depende de las tías.

—Hasta la más fea liga, tronco.»

(CHICOS, 18-19 AÑOS, RURAL)»

C

«—Te lías con una piba, esa piba acto seguido, te está diciendo de quedar y tal... acabas perdiendo interés por ella, pero...

—Una tía que, de repente que no es difícil, que no se hace la difícil, por nada que haces ya está, ya la consigues... y luego, de repente, ya está venga que tal, venga que cual... ya te está... ya sabes... es que no... involuntariamente ya pierdes interés por ella. En cambio, una piba que se

hace de rogar, que pasa de ti...

—Que te da una de cal y otra de arena.

—...te bajas los calzoncillos ¿sabes? Te pica el amor propio y dices "a esta la consigo por cojones."»

(CHICOS, 18-19 AÑOS, PUEBLOS DE LA CAM)

D

«—Porque yo al año y medio empecé a ser el más cabrón, ¿sabes? y ella me lo decía, pero yo no lo veía, yo veía que la tenía ahí, tío... en la palma de la mano.

—Es que es eso, cuando ves que la tienes ahí, la puteas, cuando pasa de ti, te bajas los calzoncillos y hasta te da por culo la chica.»

(CHICOS, 18-19 AÑOS, PUEBLOS DE LA CAM)

E

«—Ahí hay presión también.

—Presión en la piba de a ver si la das caña o no.

—Eso es una competición.»

(CHICOS, 18-19 AÑOS, PUEBLOS DE LA CAM)

F

«—Pues al final nerviosa, porque no sabía si había hecho bien o había hecho mal, porque pensaba, mira ahora a lo mejor me va a dejar, y pensaba, y si me deja, y si lo cuenta a todo el mundo, nerviosa; pero después no, estuvimos hablando y bien.»

(6GE-17-CHICA)

G

«—Cuando tienes una pareja estable y estás segura de que al menos en un par de meses no te va a dejar, que veas que un poco de futuro tiene, si son dos meses, pues mira, no pasa nada, pero que sepas que no mañana mismo lo cuenta a todo el mundo y te deja, pues no, eso, cuando tengas una pareja estable, que tú estés segura de ti misma, y que confíes en tu pareja.»

(6GE-17-CHICA)

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.11. El bes 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Erotisme

#Plaer

#Diversitat cultural

#Pràctiques sexuals

Desenvolupament

Vegeu i compareu, en gran grup, els vídeos:

"Luchador le da un beso a su rival"

"Los boxeadores que se retan con un beso"

Llegiu i comenteu, en grups de 4, l'article "El bes".

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Per què la sexologia no ha estudiat el bes? Quin valor té el bes en la nostra cultura? I en les altres cultures? Per què està tan mal vist socialment les mostres d'estima entre hòmens? Què podem fer per a canviar-ho? Us animeu a una campanya a l'institut per a saludar-se amb un bes entre xics? Què és el contagi de l'estigma? Hi té alguna cosa a veure amb la falta d'afectivitat entre barons?

Text. El bes

Leonore Tiefer comenta en el seu llibre *El sexe no és natural i altres assaigs* que: "quan reparam en la diversitat de costums a l'entorn del bes, sorprèn que hagen sigut tan pocs els especialistes de les ciències socials que van prestar atenció a aquesta manifestació. El bes és normalment relegat a una nota a peu de pàgina, si és que els autors es molesten a esmentar-lo. No interessa ni als mateixos investigadors del sexe.

Per a ells, el sexe és el coit, no els besos ni les carícies. Rara vegada trobem el bes en els índexs alfabètics dels textos sobre la sexualitat humana."

Aquesta ocultació és un fet que veritablement crida l'atenció, tenint en compte la naturalitat que sembla tenir el bes en els nostres hàbits sexuals i socials. En la cultura occidental, per exemple, és aclaparador el nombre d'usos no sexuals del bes: l'utilitzem com a salutació i comiat, també com a simbolisme religiós o cerimonial; besem imatges, fotografies, els daus de la sort i una infinitat més d'objectes. Els besos serveixen per a espantar el dolor, beneir vestidures sagrades o tancar un tracte. En relats i llegendes, un bes ha iniciat i acabat guerres, despertat la Bella Dorment i adormit Brunilda.

I per descomptat en la nostra sexualitat aquesta apassionada exploració de la boca i de la llengua que és el bes és una de les maneres que tenim d'expressar amor i de despertar desig. Associem els besos a la resposta eròtica, de la mateixa manera que associem un bon estiu amb el sol. En les pel·lícules occidentals el bes desenfrenat, espontani i desbordat sol acompanyar la història d'amor dels protagonistes.

Els antropòlegs Clellari Ford i Frank Beach van comparar els costums sexuals de nombroses societats tribals, i es van interessar entre d'altres qüestions pel bes. Sembla que el bes sexual és desconegut en moltes societats i en altres és considerat insà, perillós o repugnant /.../. Ford i Beach comenten que quan els *dongas* van veure besar-se els primers europeus, van riure i comentaren: "Mireu-los, s'engulen la saliva i la porqueria de l'altre".

Les varietats culturals del bes són moltes: hi ha els qui besen succionant els llavis i la llengua de la parella; els lapons s'estimen més besar al mateix temps boca i nas; hi ha el bes oceànic (anomenat així pel seu predomini entre les cultures d'Oceania però no limitat a aquestes) i els qui

col·loquen els llavis prop de la cara de la parella i inhalen de sobte. Els amants balinesos aproximen la cara prou per a percebre el perfum de la parella i sentir la calor de la pell, i estableixen contacte mentre mouen lleugerament el cap. Hi ha altres tipus de bes on el nas d'una persona pressiona la galta de la parella i segueix després una inhalació nasal seguida d'un esclafit dels llavis. En el famós bes esquimal, els nassos xoquen, movent-se ràpidament d'una galta a l'altra de la parella. En el Japó, el coit resulta natural, però un bes és pornogràfic. Per exemple, quan en els anys vint va arribar a Tòquio *El bes*, la famosa escultura de Rodin /.../ va ser ocultada de la vista del públic amb un paravent de bambú.

En el nostre entorn hi ha molts tipus de besos sexuals i també de zones corporals on es practica: el bes profund o amb llengua, el bes francès, el bes negre, etc. El famós bes entre la núvia i el nuvi amb què acaben les bodes formava part d'antics rituals pagans, i significa assumir uns vincles legals. /.../

És indubtable que els llavis, la boca i la llengua figuren entre les parts més sensibles del cos. La llengua percep la pressió, la temperatura, el sabor, l'olor i el moviment. Llavis, llengua i boca detecten i transmeten al cervell una gran gamma de sensacions, i al seu torn, el cervell dedica un gran volum de recursos al processament d'aquests missatges, a vincular-los a reaccions de la conducta i a funcions psicològiques que converteixen el bes en un important comunicador de les nostres emocions. Tocar quelcom suau amb la boca constitueix una sensació molt plaent, i a través d'aquests contactes experimentem gran part de les alegries, satisfaccions i frustracions sexuals (també que no tot és com en les pel·lícules).

Amparo Villar. *Andra*. Maig de 2002

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.12. El *petting* E

Nivell: ESO

Etiquetes:

#Plaer

#Pràctiques sexuals

#Coitocentrisme

Desenvolupament

Llegiu el text següent i contesteu les qüestions amb l'estructura cooperativa 1-2-4 (Vegeu l'annex "Estructures cooperatives".)

Qüestions:

1. Què és el *petting*?
2. És un tipus de relació exclusiva dels adolescents? Per què?
3. Quins avantatges té respecte d'altres pràctiques com el coit?
4. Les relacions dels adults es basen sempre en el coit? Per què penseu que és així?

Text. *Petting*

"*Petting* és una expressió nord-americana que ve del verb *to pet*, que vol dir «amanyagar, acariciar». Però *petting* vol dir alguna cosa més que acariciar: designa una mena de joc amorós en el qual tot, llevat del coit, és permès. El fet que no s'arribe al coit és una frontera, un límit que els mateixos protagonistes s'han marcat. /.../ Parlem de *petting* en sentit estricte si s'arriba a una satisfacció completa. Practicar el *petting* és més sensat quan es vol fer l'amor però no es volen tenir fills i no es pot o no es disposa de mètodes contraceptius /.../. Aquest pot tenir altres avantatges en relació amb el coit. S'aprenen més de pressa les reaccions sexuals

de l'altra persona perquè s'està obligat a prestar-hi més atenció. /.../ El *petting* no s'aprèn, sinó que es practica progressivament. Es fa un bes, s'acaricia i, gradualment, es passa a tocar-se sota la roba, fins que un/a es torna més valent/a i decidit/da; els participants es despullen més o menys mútuament i amb les mans comencen de buscar les parts sexuals de l'altre. Un dia, un dels dos té un orgasme i amb això n'hi pot haver prou per un temps. Però, a poc a poc, sorgeix o ha de sorgir el desig que l'altre també tinga també un orgasme."

Información sexual para jóvenes, de B. Claesson dins FONT, Pere (1991). *Pedagogia de la sexualidad*. La Magrana.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.13. Verge EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Virginitat](#)

[#Infantesa](#)

[#Ficció](#)

[#Coitocentrisme](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo [Què significa verge](#) (M. Davies, 2008) on una mare intenta explicar a la seua filla de 6-7 anys aquesta incòmoda pregunta. Respon individualment i comparteix les teues respostes en parella. Després, en gran grup.

Qüestions

1. Com valoraries l'explicació de la mare?
2. Què es considera "perdre la virginitat" en una relació heterosexual? I en una relació homosexual?
3. Entre la gent jove actual, es valora igual la virginitat masculina que la femenina? Per què?
4. El model sexual hegemònic, aquell que se suposa "normal", té una sèrie de característiques. Quines d'aquestes segueix la mami?
 - Genitalista (el plaer només se sent als genitals ; les altres parts del cos no tenen quasi importància)
 - Coital (la pràctica "completa", la millor i la més plaent és el coit; la resta són preliminars)

- Reproductista (l'objectiu de la sexualitat és la reproducció)
- Adultista (només es viu la sexualitat a l'edat adulta)
- Heterosexual (no considera les relacions ni les pràctiques homosexuals)
- Sexista (tracta diferent a xics i a xiques; per exemple, les xiques sexuals són "guerres"; els xics, uns "cracks")
- Normalista (només les persones normotípiques són desitjables i sexuals)
- Parellista (la sexualitat es viu en parella i per amor)

5. Com t'han educat a tu?

6. Què li diries a la xiqueta si volguera saber en realitat què significa ser verge (sexualment parlant)? I si et preguntara què és un orgasme?

Transcripció de l'explicació de la mare:

Xics i xiques més aviats adults... els seus cossos són diferents però estan fets per a unir-se d'una manera intel·ligent, com un trencaclosques. Quan mami i papi s'estimen mútuament molt, algunes vegades, solament per a mostrar quant s'estimen, papi té una coseta especial i li la mostra a mami, i quan mami i papi volen fer una cosa especial, per a fer un bebé, llavors papi pren la seua cosa especial i la posa en el lloc especial de mami, en un lloc especial del cos de mami, i això fa

sentir mami molt feliç. També fa sentir papi feliç. I de vegades, després d'un moment, de vegades tan ràpid, papi es posa tan content que té un tipus de boummmm, i una explosió, i totes les llavorettes de papi ixen disparades per a arribar de pressa fins a l'òvul de mami! I a això se li diu "fer l'amor". En fi... fins que tu ho fas, per primera vegada, ets verge.

Els nostres cossos, els nostres drets

**Informació per al professorat sobre el curt
"What's Virgin Mean?" (Michael Davies,
2008)**

Com pateix aquesta mami! I quina explicació més...!!

Què li arribarà a la xiqueta del que és la sexualitat?

- Fer l'amor és com muntar un trencaclosques format per peces que encaixen: els xics en tenen una part i les xiques una altra, i del que es tracta és d'acoblar-se. ("Xics i xiques més aviat adults... els seus cossos són diferents però estan fets per a unir-se d'una manera intel·ligent, com un trencaclosques.")
- No hi ha clítoris, penis, vulves, vagines... sinó que papà i mamà tenen unes "cosetes especials" amb les quals fan també "una cosa especial" ("papi té una coseta especial i li la mostra a mami, i quan mami i papi volen fer una cosa especial")
- En aquella "cosa especial" que fan, papi és la part activa i mami sembla que no fa res. ("Papi pren la seua cosa especial i la posa en el lloc especial de mami.")
- Mami i papi són feliços fent-ho, però és papi qui es posa "content" amb el boummm final. De l'orgasme de mami, no en sabem res. ("papi es posa tan content que té un tipus de boummm i una explosió")
- La sexualitat serveix per a fer bebés, perquè mami i papi es busquen quan en volen fer un, i les llavoretetes de papà persegueixen l'òvul de mamà ("i totes les llavoretetes de papi ixen disparades per a arribar de pressa fins a l'òvul de mami!")

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.14. Una cana a l'aire 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Vincles

#Amor(s)

#Ètica relacional

Desenvolupament

Llegiu el còmic "¿Una cana al aire?" i contesteu a les qüestions en grups de 4 utilitzant una variant de l'estructura cooperativa "Llapis al mig". (Vegeu l'annex "Estructures cooperatives".)

Qüestions

1. En el còmic ¿Una cana al aire?, quins personatges no actuen d'acord amb el codi moral sexual de la nostra societat? Per què? Penses que és una situació que es dona en la realitat? I per què creus que passa?
2. Per què està mal vista la infidelitat? És igual per a homes i dones?
3. A part de la fidelitat, quins altres elements, prohibicions i deures, formen part del codi moral sexual de la nostra societat? Fes-ne una llista. És igual d'estricta per a homes i dones?
4. És necessari aquest codi moral sexual per al bon funcionament d'una societat? Què passaria si no hi haguera cap codi sinó que cada persona actuara d'acord a la seua pròpia ètica personal? Com hauria de ser aquesta ètica?

5. Els codis morals sexuals són iguals en totes les cultures i en totes les èpoques? Quines normes morals coneixes que afectaren els vostres pares o iaïos/es, i que ara ja no us afecten a vosaltres?
6. Llegiu el text següent sobre la fidelitat, segons el filòsof Foucault: "Però és diferent si ens preguntem de quina manera viu el subjecte aquesta prescripció, si és fidel perquè és capaç de resistir les temptacions o perquè desitja la intensitat i la qualitat d'una relació permanent; si ho fa perquè se sap membre d'un grup social que accepta aquest precepte i el proclama als quatre vents o perquè intenta donar a la seua vida una certa noblesa o perfecció. En resum, si és fidel per obediència, per renúncia o per domini de si mateix." (M. Larrauri: *La sexualitat segons M. Foucault*, Tàndem, 2000.)
7. Per quins motius es pot ser fidel segons el text anterior? Quins et semblen més lloables? I més hipòcrites?
8. Busca exemples d'actituds hipòcrites (es defensa un codi moral estricte que no es segueix en la intimitat). Creus que les societats amb un codi sexual molt estricte són més hipòcrites que les més permissives?
9. Creus que és justa una societat hipòcrita i amb un codi diferent per a homes i dones? Què és pot fer per canviar-la?

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.15. Com anem d'autoestima? 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Autoestima

#Anticoncepció

Desenvolupament

Llegiu els fragments transcrits de les entrevistes a joves de 16 a 19 anys.ⁱ Responen a les qüestions en grups de 4. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions

1. En què es basa l'autoestima per als joves de les entrevistes? Subratlla les frases que en parlen. Passa el mateix en l'actualitat en el teu grup d'amistats i/o al teu voltant?
2. Què significa donar la talla i estar preparat/ada per als xics i xiques de les entrevistes? Subratlla les frases que en parlen. Passa el mateix en el teu grup d'amistats i/o al teu voltant?
3. Quin valor té per als xics de l'entrevista que la xica es prenga anticoncepció hormonal? Subratlla les frases que en parlen. Quin valor creus que té per a les xiques?
4. Per què l'experiència sexual prèvia de les xiques no és ben rebuda per part dels xics hegemònics entrevistats?

És així en el teu entorn? Et sembla igualitari?

5. Quina opinió tenen els xics entrevistats de la primera vegada coital?

Textos. Em fa por que em veja despullada

A

«—Miedo a que me vea desnuda, a quitarme el sujetador porque tengo muy poco pecho y a lo mejor no le gusta, aunque si no le gusto por el pecho que tengo es que ese chico no merece la pena y no me conviene.»

(1TA-17-CHICA)

«—Para mí, cuando he dado la talla significa que has quedado bien, que le has dado lo que quería o se esperaba, que le ha gustado. Es importante dar la talla, a mí me preocupa y me gustaría que él me lo dijera, porque a lo mejor te piensas que la das y resulta que no pones cachondo a nadie, pero eso pasa por tener miedos.»

(1TA-17-CHICA)

B

—Cuando llega el momento, te van a surgir las dudas, oye, y el condón ¿me lo sabré poner?

—Pero yo creo que eso es falta de confianza con la tía, porque si tú a la tía le dices...

— ¿Qué le dices?

—...Si tú no lo has hecho nunca, se lo dices a la piba, mira tía no lo he hecho en mi vida y tengo la suficiente confianza para hablar contigo y nos lo vamos a pasar bien. Bueno, la primera vez... es un poco diferente.

—Si es una tía con la que estás saliendo sí, pero...

—La primera vez es la peor, yo lo digo.

—Esas si molan, pero eso ya es un siguiente paso en la relación... que la tía se tome una pastilla, pues ya dices tú ¡joder!

—Dices soy el jefe.

—Y tanto, en cualquier lado.

—La chica esta con la que estuve nueve meses y la dije que no creía que era virgen, se tomaba pastillas. No tenía las hormonas o algo...

— Tendría problemas, para arreglar la regla.

—...cada vez que se toma una pastilla... dame su número.

— ¿Dar la talla?

—Dejar el pabellón alto, pues... Quiere decir, ¡coño! que tenemos un orgullo, una autoestima...

—Dejarla satisfecha.

ⁱ MEGÍAS, I., RODRÍGUEZ, E. et al (2005). *Jóvenes y sexo*. Injuve. Estudi de la Fundació d'Ajuda contra la Drogoaddicció a partir de grups de discussió i entrevistes amb joves de 15 a 19 anys de la Comunitat de Madrid i de Catalunya.

Els nostres cossos, els nostres drets

— ¡Qué cojones, dejarla satisfecha!

—Si das la talla, tío, pues das la talla y si no, pues no das la talla.

—Duras un minuto y medio, un minuto y medio.

—Eso es un problema.»

(CHICOS, 18-19 AÑOS, PUEBLOS DE LA CAM)

C

«—Porque también hay que saber hacerlo, ¿sabes? Que hay que estar preparado, pero cuando sabes hacerlo, porque no... Si no sabes hacerlo, no puedes estar preparado, ¿sabes?

— ¿Cómo que saber hacerlo?

—Si en tu vida has hecho eso... pues no vas a estar preparado, ¿sabes?

—La primera vez es la difícil. ¡Ya! Pero cuando ya lo has hecho una vez, dos, tres, cuatro, quince veces... pues ya es que dices "Ahora mismo". Y ahí sí que estás preparado desde el primer momento. Pero la primera vez no vas a estar preparado.

—Y por eso no es lo mismo preparado que dispuesto.

—Claro.

—Claro.»

(CHICOS, 16-17 AÑOS)

D

«—No, pero una piba... que sepa... mola, ¿eh?

—Sí.

—Pero sabe mucho más que tú.

—Y tú te quedas quieto, y lo hace todo ella...

—Hombre, que tampoco es... historia, sabes, que tampoco... una cosa rarísima.

—Hay tías que te tumban, te cogen...

—"Ponte aquí, ponte aquí, ponte allá, ponte aquí..."

—...hay pibas que a lo mejor lo han hecho mil y saben mil, y son más recataditas. Y otras a lo mejor...

—Claro, también va con la personalidad, tío...

— ¿Pero te sientes mal si saben más?

—Yo qué sé.

—...Tengo que estar encima...

—(...)

—O sea, no te mola que piense la piba "éste es un inexperto", sabes.

—(...)

—Es el hombre el que tiene que llevar la iniciativa en todo.

—Eso ya...

—Si te folla, pues no te mola, tío.

—A mí no me molaría que una tía me diga... "venga, ahora sí, ahora así", sabes, que no pueda decir "qué tal si nos ponemos así", ¿sabes?

—Claro.

—No, a mí me molaría si la piba sabe mucho, pero que me incluya a mí en sus experiencias. [RISAS] Pero que me diga... no me diga "túmbate"... no, esto,

tal, que así gusta más, tal, que me vaya incluyendo y me vaya enseñando. Que porque sepa más que tú no tiene por qué avasallarte, puede ayudarte o...

—"¿Pero tú esto por qué lo sabes?", "no, es que yo lo he leído"...»

(CHICOS, 18-19 AÑOS)

E

«—En las relaciones estables mandan las tías, a ver mandan los dos y sobre la marcha deciden, pero si quieren las tías mandan, pero de calle. En un lío no manda nadie, es todo venga... Las tías si quieren te hacen ir por donde quieran, los tíos no, a no ser que la tía esté muy colgada del tío. Lo de dar la talla y quedar bien en el sexo es una tontería como una catedral. Eso depende de la práctica, cuando lo has hecho unas 30 veces, ves cosas que puedes hacer mejor y vas aprendiendo. Desde luego, si la primera vez lo haces bien eres un fiero, un maestro; es cierto, la primera vez nunca te saldrá bien, por lo que conozco y por lo que sé. Lo haces y ni le preguntas a la chica, no le preguntas porque sabes que te dirá que... te dirá que bien pero... Eso no me da vergüenza ni me preocupa. Para mí es importante que ella disfrute, para algo está. En una relación estable disfrutamos los dos por igual, cen un rollo me da igual el otro, es más egoísta, es sólo yo. Porque es a lo que vas en un rollo, en una relación estable no, porque lo harás más veces, pero en un rollo es si te he visto no me acuerdo. »

(2LL-16-CHICO)

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.16. Mida i plaer E

Nivells: Segon cicle d'ESO [Per a primer cicle d'ESO, podem fer l'activitat sense treballar el text]

Etiquetes:

#Cossos i models

#Cirurgia

#Autoestima

#Masculinitat(s)

#Plaer

#Genitals

#Coitocentrisme

Desenvolupament

Imagineu que sou penis de diferents grandàries: un serà enorme, com el de R. Sifredi; altres seran més normalets, fins i tot hi haurà algun de molt xicotet (per a aquest exercici es repartiran cartolines amb els centímetres que mesurarà el penis de cadascú). Camineu per la sala i busqueu una parella. Conteuvos els uns als altres alguna aventura sexual molt plaent que hageu tingut. El text "La grandària de l'autoestima" us pot ajudar.

Després, poseu en comú la vostra experiència en grups de 4. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Us ha resultat difícil ser un penis xicotet? I un penis gran? Per què? El plaer depèn de la grandària? Presumeixen les xiques de tindre la vulva, el clitoris o la vagina gran? Per què passa això? Sabeu quan mesura el clitoris? Escriviu un poema que tinga per títol: "Vindicació del penis xicotet".

Text. La grandària de l'autoestima

Si un hombre encontrara la lámpara maravillosa, posiblemente pediría la inteligencia de Stephen Hawking, el dinero de Bill Gates... Pero si los deseos a pedir fueran infinitos, en algún momento saldrían John Holmes o Rocco Sifredi. ¿Qué tienen estos señores? Pues 33 y 31 centímetros, respectivamente, de miembro viril. "La caída del pelo y el tamaño del pene son los dos motivos físicos de preocupación más frecuentes del varón. Debido a una educación sexual centrada en el modelo genital, hay quien piensa erróneamente que a un pene pequeño corresponde una masculinidad poco valiosa", cuenta José Luis Sánchez de Cueto, del Instituto Andaluz de Sexología.

Las dimensiones no tienen nada que ver con el rendimiento. Pero los chicos siguen angustiados: "En los centros y en los teléfonos de información sexual son relativamente frecuentes (un 10%) las consultas acerca del tamaño del pene", añade Sánchez de Cueto. Deberían saber que las zonas de la vagina más sensibles son las de la parte más externa. Y que la vagina está formada por un tejido elástico que se adapta a las circunstancias (desde un dedo hasta la cabeza de un bebé pasando por penes S, M o XL). Por lo que respecta al conducto anal, éste no es elástico, con lo cual puede ser hasta contraproducente que el órgano que lo penetre sea muy grande. Si esto no basta para convencerte, piensa que la naturaleza tiene mecanismos de compensación, de tal modo que los penes pequeños crecen más que los grandes durante la erección.

"Me da igual tenerla chica, cuando ligo es

porque me enrolla bien. En la cama nunca me han dicho nada", dice Goyo (30 años). Vamos, que si no llega a la media (13,58 centímetros), hay dos opciones: o hacer un drama y esconderla cual avestruz, o aceptarlo y vivir sexualmente feliz. Si haces maravillas con el sexo oral o la masturbación, a tu pareja no le importará que para el coito no desenfundes una Tizona. /.../

"Algunos hombres darían cualquier cosa por más centímetros. Sin embargo, olvidamos a aquéllos a quienes les sobran y tienen problemas por ello", explica Manoli Rodríguez, psicóloga y educadora sexual. Uno de los problemas es el número de chicas que salen corriendo al ver eso. "Cometí el error de comentarle a mi novio que mi ex la tenía enorme. Él no estaba mal dotado, pero si salía el tema se defendía diciendo que mi ex debía de haberse quedado gilipollas por concentrar tanta sangre en la polla en vez de en el cerebro", relata Elvira, de 29 años.

Si a pesar de todo sigues en tus trece, siempre queda la cirugía. El doctor Roselló, director del Centro de Urología, Andrología y Sexología (Madrid y Palma de Mallorca), ha realizado más de cien operaciones de aumento de pene, la mayoría en los dos últimos años: "El micropene es aquel de menos de ocho cm., pero muchos hombres con medidas mayores tienen problemas". ¿Su cliente tipo? Varones de entre 18 y 25 años con la autoestima por los suelos. Pero antes de pasar por malos ratos e incluso por el quirófano, habría que aceptar esta gran verdad: no importa el tamaño sino *manejarla* con gracia.

Beatriz Sanz. *El país de las Tentaciones*

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.17. Plaer per a tothom 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Plaer

#Habilitats relacionals

#Masculinitat(s)

#Feminitat(s)

#Ètica relacional

#Bon tractament

Desenvolupament

Llegiu els textos "Si és un rotllo, l'important és que gaudisca jo"^{xxii}, on apareixen fragments d'entrevistes a joves de 16 a 19 anys. Responen a la qüestió 1 per parelles. Després, seguïu amb les altres qüestions. En acabar, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions

1. Segons les respostes del jovent, qui gaudeix més en la relació sexual, segons el jove de l'estudi? Hi estàs d'acord? Per què creus que passa?
2. Llegiu i comenteu la informació dels textos següents "El mite de la frigidesa femenina" i "La relació amb els genitals" [treballada al bloc 4].
3. Puntueu de l'1 al 10 aquestes afirmacions depenent del grau d'acord o desacord (1 és "poc d'acord", i 10 és "molt d'acord").
 - a. El coit no és la pràctica més plaent per a les xiques, ja que el gland del clítoris (part

més sensible) està a l'exterior. La vagina no és molt sensible.

- b. La relació sexual es redueix (quasi) sempre al coit, pràctica molt plaent per als xics però amb la qual la majoria de les xiques no arriben a l'orgasme.
- c. La societat és encara patriarcal i androcèntrica, per això privilegia com a pràctiques més plaents aquelles que proporcionen plaer als hòmens (la penetració en primer lloc, la fel·lació...).
- d. La relació sexual està centrada en l'erecció masculina. Si no hi ha erecció, no hi ha sexe. Difícilment es planteja que es poden fer altres coses també plaents en les quals no es necessita un penis erecte.
- e. L'orgasme masculí sol posar el punt final a l'encontre sexual, sense que es plantege que les xiques poden orgasmar d'altres maneres (sexe oral, amb les mans...).
- f. Les xiques solen ser les responsables de l'anticoncepció i, quan accedeixen a coits sense protecció, estan nervioses, i se senten culpables per no exercir el rol de posar fre als requeriments masculins, i això dificulta el gaudi.
- g. La preocupació pel què diran (o que el xic malparle d'elles) dificulta el gaudi de les xiques en les relacions esporàdiques.
- h. La preocupació per ferir el xic (fer-lo sentir poc valuós o poc experimentat) en la

relació de parella és un motiu pel qual les xiques no són sinceres ni expressen els seus desitjos.

- i. Els xics hegemònics es comporten egoïstament en les relacions heterosexuales ocasionals i no es preocupen pel plaer de les xiques.
- j. Els xics creuen que l'èxit de la relació sexual depèn de la durada de la seua erecció durant el coit.
- k. El plaer masculí no es qüestiona mai. Tots els xics senten que tenen dret al plaer i a ser complaguts. No solen tindre problemes per a sol·licitar-lo o, fins i tot, pressionar per a aconseguir-lo. I no se senten egoïstes ni culpables quan aconseguen el seu plaer a costa del "sacrifici" o sense les ganes de l'altra persona.
- l. Les capacitats erògenes i orgàsmiques de xics i xiques són iguals, o fins i tot superiors en les xiques.

Text 1. "Si és un rotllo, l'important és que gaudisca jo"¹

A

«—En el sexo depende, pero en general disfrutan más los tíos, porque para que un tío se corra o un tío tenga un orgasmo es mucho más fácil. Tú follas y el tío seguro que se corre; en cambio la tía no tiene porqué, y es mucho más fácil masturbar un tío que masturbar una

ⁱ MEGÍAS, I., RODRÍGUEZ, E. et al (2005). Jóvenes y sexo. Injuve. Estudi de la Fundació d'Ajuda contra la Drogoaddicció a partir de grups de discussió i entrevistes amb joves de 15 a 19 anys de la Comunitat de Madrid i de Catalunya.

Els nostres cossos, els nostres drets

tía; es más fácil para una tía masturbar un tío que no para un tío masturbar una tía, tienes que saber y, si no tienes experiencia, es muy difícil que la tía se lo pase bien. Con los tíos, las tías saben más o menos cómo hay que hacerlo y no tiene ningún misterio, en cambio con las tías es muy diferente porque tienes que saber cómo tratarlas y cómo manipularlas. Si la tía no disfruta depende, si es un rollo que se joda, tú ya has follado y ya está; y si es una pareja estable hay que hablar y preguntarle dónde le gusta y que la tía le explique al tío qué es lo que le gusta que le haga, eso también es importante. Al principio, si ves que ella no se lo pasa muy bien y eso pues, eso se habla y te dice lo que tienes que hacer y ya está. Si es una pareja estable lo importante es que disfrutemos los dos y si es un rollo, que disfrute yo.»

(3LL-16-CHICO)

B

«—En el sexo yo creo que disfrutan los dos por igual, pero en algunos casos los tíos disfrutan más porque... no sé... las chicas no se sabe cuándo han llegado al orgasmo y seguramente ha habido muchas chicas que se han quedado con las ganas de tener un orgasmo. Siendo yo un tío tengo que intentar aguantar hasta que vea que ella está bien y después a partir de allí, si tú has disfrutado durante aquel tiempo, entonces la haces disfrutar a ella, eso en la cama, fuera la puedes hacer disfrutar de otras maneras. Si ella no disfruta, te deja segurísimo, a mí no me ha pasado nunca. Si es un lío prefiero aprovechar y ser yo el que disfruta más, si es una relación estable tenemos que disfrutar los dos.»

(4LL-17-CHICO)

C

«—Bueno, los hombres... en una relación sexual supongo que disfrutan siempre, porque... No es, no es lo mismo el orgasmo masculino que el femenino. Pero bueno, las mujeres... normalmente es más difícil, pero hay que encontrar el punto, ¿no? Pero... aunque es difícil, muchas veces, eh... yo creo que... una mujer puede disfrutar del sexo, tranquilamente... aunque... no, no como el hombre, ¿no? yo creo que el hombre disfruta en cada relación sexual y las mujeres depende. Bueno, a mí... yo me siento muy bien haciendo disfrutar a la persona. Pero bueno, realmente también... en ese momento también quiero disfrutar, pero... yo cuando veo que la, que la otra persona está disfrutando con el sexo, yo me siento verdaderamente muy bien. Entonces... no, ya no... Me quedo tranquilo, digamos.»

(4JO-19-CHICO)

D

«—Los chicos disfrutan más, porque es eso que dicen, a las chicas les cuesta más disfrutar en el ámbito sexual. En los líos, los tíos disfrutan más pero ellas también, si no disfrutasen no lo harían. Si ella no disfruta lo ves muy claramente y paras, y es una cosa de dos; si mientras os vais liando y os vais poniendo a tono, tú te vas poniendo más a tono y ves que ella también, es que disfrutáis los dos y entonces no hay ningún impedimento de nada. Si eso no ocurre, en mi caso lo dejo automáticamente y si es otro caso, será la chica la que acabará diciendo "stop". Para mí es más importante hacer disfrutar porque te sientes mejor, porque ves que tú estás bien haciendo lo que haces y la chica también, y si la haces disfrutar la chica tendrá en la cabeza que cada vez que os liáis

se lo pasa bien, eso estoy hablando de una relación estable. En un rollo lo más importante es probarlo todo, es un rollo, si viese que quizás no disfruta continuaría, pero si viese que me está frenando la enviaría por ahí.»

(6LL-17-CHICO)

E

—Hay veces que el chico, a la mínima, ya está que... dice "punto. Ya he acabado yo". Y la chica se queda "joder, ¿pero qué ha pasado aquí que yo no he disfrutado?" ¿Sabes? Y bueno... es buscar este punto, no sólo se basa en la penetración, sino... en otras cosas. Porque si sólo se basa en la penetración el tío acabará en cinco segundos y la tía se quedará así "¿Qué pasa?!" Si no que... has de ir jugando, que si ahora te toco aquí... que si ahora te, te doy un beso aquí...»

(11JO-18-CHICO)

F

"—Yo muchas veces me he sentido utilizada.

—Sí, claro, si tú nunca...

—M: ¿Qué significa eso de sentirse utilizada?

—Sí, porque... yo por ejemplo...

—Claro...

—...a ti no te da placer, pues no sé, él se corre y tú te quedas ahí tirada, pues te sientes utilizada (...)

—No sé, no sé si a vosotras os pasará, yo no sé si ya... o si soy yo, ¿sabes?, no sé, pero yo pienso que... ellos terminan muchas más veces que nosotras.

—Eso sí es verdad, que... que ellos acaban más rápido.

Els nostres cossos, els nostres drets

—Y ya, claro, como no... a veces tú... no sé, o lo intentas seguidas, o... o te quedas ahí como... vale [RISAS].»

(CHICAS, 18-19 AÑOS, PUEBLOS DE LA CAM)

G

«—Porque ellos siempre acaban descargando, sí ellos, sí siempre, y además descargan a los 5 minutos y yo con 5 minutos no siento nada, si dices, ha estado un cuarto de hora dices, mira me he quedado a gusto, pero a los 5 minutos no te da tiempo ni a pensar.»

(8GE-18-CHICA)

Text 2. El mite de la frigidesa femeninaⁱⁱ

Contràriament al mite de la frigidesa femenina o a les afirmacions que les dones són més lentes o més complexes en el sexe, i que tarden molt a arribar a l'orgasme, les investigacions que la doctora Ellen Laanⁱ ha portat a terme a la universitat d'Amsterdam sobre la resposta sexual femenina, mostren que aquestes són molt ràpides. L'estudi es va dur a terme amb voluntàries a les quals es convidava a masturbar-se per tal de mesurar el flux sanguini i altres canvis corporals durant l'excitació. S'utilitzaven pel·lícules eròtiques com a estímul i, als segons de començar, totes les dones responien amb un immediat augment del flux sanguini, però no n'eren conscients; de manera que al principi no percebien que el seu desig sexual augmentava, i si se'ls preguntava si estaven excitades, responien negativament.

Aquesta resposta fisiològica que mostra l'erecció del clítoris i de la zona circumdant és inconscient i es dona al marge de la importància o de l'opinió que la persona tinga de l'estímul. Després, serà la interpretació que faça de l'estímul i de les circumstàncies que

l'envolten, la que determinarà la conducta, i en aquesta interpretació hi influeix poderosament la socialització rebuda. Imaginem que un baró heterosexual té una erecció involuntària mentre veu dos xics besant-se en una discoteca; el més probable és que si és un home hegemònic, s'avergonyisca de l'excitació i no vulga dur a terme cap pràctica homoeròtica per molt plaent que pugui resultar-li al seu cos. Imaginem també una dona excitada mentre balla amb un xic que acaba de conèixer en un pub. És probable que no vulga tindre una relació sexual el primer dia perquè si es deixa dur pel desig, pot patir la crítica social (per part del xic o del grup d'iguals) i en la balança de riscos i beneficis, els primers poden no compensar en aquell moment.

Text 3. Relació amb els genitals

La relació dels xics amb el seu cos i amb els seus genitals és en general més fàcil i directa que la de les xiques. Del seu cos, els n'han parlat de forma general: fort, musculós, prim, guapo...; però a més, se'ls ha deixat clar que posseeixen un penis que serà celebrat socialment, fins i tot en les ecografies (És un baró, i quina ferramenta se li veu...!). Estan acostumats a tocar-se'l per a orinar, a veure el seu i el d'altres barons en els urinaris o en les dutxes quan practiquen esports col·lectius; les ereccions són celebrades des de ben menuts (fan molta gràcia); la masturbació masculina és senyal de virilitat i els senyals de l'excitació són més evidents que en les xiques. També, arreglar-se els genitals davant de qualsevol persona és un gest molt masculí. D'altra banda, la representació dels penis a les parets, taules i portes dels urinaris o dels vestidors fan evident la importància social del fal·lus. Pel que fa a la sexualitat, el sexe és viscut com

una demostració de masculinitat i de potència, mesurada per la grandària del penis, la durada de l'erecció i el nombre de coits. La quantitat és igual a qualitat. Més és millor. El xic és l'element actiu i el seu cos ha de respondre com una màquina davant dels estímuls.

Pel que fa a elles, se les ha mirat i parlat de totes les parts del seu cos (el nas, els ulls, la boca, el pit, els malucs...) menys de la vulva. Els genitals femenins són anatòmicament més inaccessibles, i es necessita un espill per a veure-ho tot amb claredat. No està ben vist que les dones es miren les seues vulves ni que en parlen. Tampoc són celebrats socialment, tal com sí que es fa amb els xics, ni s'anima a l'autoconeixement (*No et toques, cotxina!*). En les parets o en les portes no hi ha clítoris (poca gent sabia com dibuixar-lo), només forats amb penis que els penetren o hi ejaculen. Resulta també més complicat que en els xics identificar els senyals de l'excitació: lubricació, erecció del clítoris, augment vaginal... A falta de curiositat, els primers contactes amb els genitals tenen a veure amb la regla. I són també constants els missatges que fan referència a la brutícia i a la mala olor dels genitals, i la recomanació de productes (sabons, desodorants...) per a la higiene íntima, sense que existisca la seua corresponent masculina. El reduccionisme reproductiu fa que les xiquetes sàpiguen que tenen úter i ovaris però desconeguen un clítoris que serveix exclusivament per a donar-los plaer.

ii "Conversations/ Ellen T.M. Laan; Science Is Finding Out What Women Really Want", agost, 1995. The New York Times. <http://www.nytimes.com/1995/08/13/weekinreview/conversations-ellen-tm-laan-science-is-finding-out-what-women-really-want.html>, agost, 1995. The New York Times.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.18. Els hòmens de veritat... EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Homofòbia

#Rols de gènere

#Masculinitat(s)

#Ficció

#Feminitat(s)

#Homosexualitat

Desenvolupament

[Després de veure el fragment de la pel·lícula *Qui vol ser normal* (si es disposa de temps, després de veure-la sencera), demanarem que algú isca a la pissarra i amb l'ajuda de la classe, s'aniran anotant els cinc passos que, segons *True Directions*, cal seguir per a "curar" l'homosexualitat. Fet això, demanarem dos voluntaris més i cadascú anotarà les característiques considerades "normals" per a xics i per a xiques.

Després, per parelles, responeu a les qüestions.

Qüestions

1. Llegiu la informació sobre la pel·lícula.
2. Què penseu de les diferents qualificacions segons el país?
3. Feu un debat en el qual a uns grups els tocarà defensar la censura per a menors de 17 anys de la pel·lícula i a uns altres, els tocarà estar-ne en contra.
4. Acabat el debat (potser en una altra sessió), elaboreu tríptics (o cartolines) on expliqueu 5 passos per a curar-se d'homofòbia (per parelles o en grups de 3-4).

Text. Informació sobre la pel·lícula:

But I'm a Cheerleader (J. Babbit, 1999, EUA)

Megan és una adolescent de 17 anys aparentment heterosexual. Té un xicot, anomenat Jared, i és animadora de l'escola (una *cheerleader*); però la seua cristiana família, les amigues i Jared pensen que és lesbiana i l'obliguen a anar a *True Directions*, una institució que la "curarà" de la seua homosexualitat. Allà coneix la directora Mary i Rock, el fill d'aquesta, l'instructor ex-gai Mike i un grapat de xics i xiques com ella. Graham esdevindrà la seua "amiga especial".

La pel·lícula va rebre la qualificació de NC-17 (prohibida a menors de 17 anys) per l'Associació de Cinema dels Estats Units (MPAA). Per a aconseguir la qualificació R (permesa a menors de 17 amb companyia adulta) la directora Jamie Babbit va haver de retirar una presa de dos segons en la qual la mà de Graham recorria el cos vestit de Megan; una altra presa de baix a dalt del cos de Megan mentre es masturbava i un comentari on Megan deia que "s'havia menjat a Graham" (argot per a referir-se al *cunnilingus*). Curiosament, *American Pie*, estrenada també el mateix any, mostrava un adolescent baró masturbant-se i va rebre la qualificació R. Babbit es va queixar de la discriminació per part de la MPAA, que usava diferents criteris per a les pel·lícules de temàtica lèsbica i per a les escenes sexuals protagonitzades per xiques. Al Regne Unit la pel·lícula va rebre la qualificació 15 (majors de 15 anys), 14A al Canadà (majors de 14 acompanyats) i 12, a Alemanya. /.../

(Font: Wikipèdia)

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.19. Amater 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Diversitat Funcional](#)

[#Ficció](#)

[#Pràctiques sexuals](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo *Amater* (2011) on un xic amb diversitat funcional s'enfronta a la seua primera vegada sexual després de l'accident que el va deixar en cadira de rodes. Un amic l'aconsella.

Responen a les qüestions utilitzant l'estructura col·laborativa "1-2-4". (Vegeu l'annex "Estructures cooperatives".)

Qüestions

1. Les preocupacions del protagonista són diferents a les de qualsevol altre xic?
2. Penseu que l'amic l'aconsella bé?
3. Què li hauríeu dit vosaltres?
4. Les persones amb diversitat funcional necessiten una educació sexual especial?

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.20. Actiu-passiu 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Homosexualitat](#)

[#Homofòbia](#)

[#Vloggers](#)

Desenvolupament

Vegeu el vídeo [Homofobia Gay](#), del vlogger Blue Equis, que es posiciona en contra de les etiquetes actiu-passiu, o d'altres qualificatius per a insultar o denigrar pel cos, els gestos o les pràctiques socials d'altres persones.

Llegiu i comenteu, per parelles, el text "Homoerotisme a Tunis" (dins Gómez Suárez, 2009)ⁱ. Prengueu nota de les idees més importants.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat. Què tenen en comú el vídeo de Blue Equis i el text de l'activista sexual tunisià? Per què és més positiu ser actiu que passiu? "Que et follen" o "Que et donen pel cul" solen ser insults? Per què, si es tracta, en principi, de pràctiques plaents?

Text. Homoerotisme a Tunis

"El activista sexual tunecino Mohamed narra así las relaciones homoeróticas en su país: "En el mundo árabe, casi todos los hombres son bisexuales [...]. Esta práctica no se limita a una comunidad específica, como sucede aquí con

algunos. Es una práctica sexual masiva. Allí, un hombre bisexual es alguien que está abierto a tener una experiencia con otro hombre, no alguien que quiere vivir con otro hombre [...]. En el mundo árabe, todos los hombres están más o menos abiertos a vivir una experiencia con otro hombre —con mayor o menor grado de compromiso [...] el bisexual activo ve al homosexual pasivo con el que mantiene relaciones sexuales como una extensión de la mujer, es decir, una mujer a medias. [...] A los hombres bisexuales no se los reprime porque ser activo no es algo degradante en el mundo árabe. Penetrar a otro hombre es algo perfectamente aceptable. Pero si una sola vez a uno lo descubren chupando o tocando el pene de otro hombre, o siendo penetrado, uno está maldito para la sociedad, es un 'bicho raro'. [...] Yo creo que la bisexualidad es más libre en el mundo árabe que aquí. La liberación se da a nivel de la gente, del hombre de la calle, de la sociedad como un todo" (Gollain, 1996: 58).

ⁱ GÓMEZ SUÁREZ, Águeda: "El sistema sexo/género y la etnicidad: sexualidades digitales y analógicas" (2009)

Els nostres cossos, els nostres drets

2.4.21. “Si la bese, em dónes cent corones?” EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Homofòbia](#)

[#Homosexualitat](#)

[#Ficció](#)

[#Orientació sexual](#)

Desenvolupament

Mireu el [fragment de la pel·lícula Fucking Amal](#). Podeu veure-la completa a casa o a classe. Si només en veieu un fragment, llegiu la informació sobre la pel·lícula. Per parelles, responeu a les qüestions i compartiu-les amb el grup classe.

[Si volem aprofundir en la violència que pateixen les persones LGTBI+, trobarem abundant informació i estudis en la xarxa. És molt interessant el projecte [It Gets Better](#), que té com a objectiu evitar el suïcidi d'adolescents LGTBI+. Podeu veure els vídeos:

- Vídeo [It Gets Better: Dan and Terry](#)
- Vídeo [It Gets Better: Apple Employees](#), i la versió amb [subtítols en espanyol](#).
- Vídeo [It Gets Better: Love, Pixar](#), i la versió amb [subtítols en espanyol](#).

Text. Fucking Åmål

Les protagonistes de *Fucking Åmål* (1998) són Agnès Ahlberg (16 anys) i Elin Olsson (14 anys), alumnes de secundària en un poble que es diu Åmål.

Elin és extravertida i molt popular amb els xics, però s'avorreix al petit Åmål. Agnès és tímida

i no ha fet cap amestat des que va arribar al poble amb la seua família fa poc més d'un any. Agnès està secretament enamorada d'Elin, però Elin no sap ni que existeix.

La pel·lícula comença amb l'aniversari d'Agnès, que, animada per sa mare, convida Elin i la germana Jèssica a la festa. Jèssica coneix el rumor que circula sobre l'homosexualitat d'Agnès i reta Elin perquè la bese a canvi de diners. Elin ho fa i fuig rient amb la germana. (Wikipèdia)

Qüestions

1. L'homofòbia és habitual a les escoles i els instituts, i les persones que la pateixen se senten soles i desamparades. Enamorar-se d'algú que no ens mira és dur. Com creus que se sent Agnès, enamorada d'una xica i patint la burla del voltant?
2. Com es pot reparar el dany patit per Agnès?
3. Imagina que el que li passa a Agnès li ocorreguera a una amiga teua. Com actuaries?
4. Analitza com influeix el grup en els nostres actes i decisions. Creus que els xics que es burlen d'Agnès al lavabo ho farien si no estigueren en grup? Les amigues d'Elin es burlarien en solitari?
5. Es podria haver fet alguna cosa perquè no ocorreguera aquesta situació de violència? Què podries haver fet tu individualment? I el teu grup d'amistats? I l'escola?

Els nostres cossos, els nostres drets

2.5. Sexualitat en la infantesa

Objectius. Sexualitat en la infantesa

- Entendre que la sexualitat és una dimensió humana que ens acompanya tot al llarg de la nostra vida, també durant a infantesa
- Entendre les manifestacions saludables de la sexualitat infantil
- Ser conscients del sexisme i treballar contra els estereotips en la infantesa
- Conscienciar sobre la diferent educació sexual que es dona a xiquets i a xiquetes durant la infantesa i promoure formes de criança més igualitàries i respectuoses

Els nostres cossos, els nostres drets

La sexualitat en la infantesa Informació per al professorat

La primera vez /.../ —creo que tenía cuatro o cinco años— no era realmente consciente de lo que estaba haciendo. Me habían metido en mi habitación para la aborrecida siesta de la tarde. La niñera se había asegurado incluso de que estaba metida en la cama antes de cerrar la puerta, haciendo oídos sordos a mi petición de permiso para ir al baño (conocía todos mis trucos). /.../ Todo empezó con la necesidad de hacer pipí. /.../

Mi madre nos había reñido a mis hermanos y a mí por tocarnos allá abajo. Lo consideraba dentro de la misma categoría que hurgarse la nariz o echarse un pedo. También tenía la vaga sensación de no querer que ella descubriera mi nuevo juego. Parecía estar hecho para momentos íntimos.

Una vez, sin embargo, me asaltaron las ganas mientras estaba en la sala con mi madre sentada al lado. Y así, sin pensarlo más, puse mi mano dentro de mis bragas y empecé a frotar.

Finalmente mi madre se dio la vuelta y me vio. Abalanzándose tiró de mi mano ofensiva y me preguntó lo que estaba haciendo. Por desgracia no me creyó cuando le dije que nada. Me dijo que frotarse era sucio y que si continuaba haciéndolo me llevaría al doctor.

Me pregunté qué era lo que andaba mal. Odiaba las visitas al doctor, pero no por ello dejé de frotarme. No mucho tiempo después mi madre me descubrió de nuevo al entrar de repente en mi habitación. Dijo que iba a llamar

a la policía y fue hacia el teléfono y empezó a marcar. Corrí hacia ella llorando, pidiéndole por favor que no lo hiciera. Recuerdo que la cárcel me aterrorizaba porque echaría de menos mi hogar.

Después de esto, traté de no masturbarme más. Pero finalmente la amenaza se hizo débil, sin importancia /.../. Simplemente aprendí a ser más cuidadosa.¹

Som sexuals des que naixem. I alguns nens i nenes descobreixen ben aviat el plaer que els proporciona el seu cos sexual, com relata Jane Wallace en el fragment anterior; però solen viure-ho d'amagat, i sovint amb culpa, quan les persones adultes s'hi fiquen i projecten la seua mirada i les seues pors. Si comença amb 3 anys..., quan en tinga 16, què farà? responia un alumne de quart d'ESO en una activitat dramatitzada on feia de pare que trobava la filla menuda tocant-se la vulva. En general, els progenitors que representa la gent jove solen ser molt conservadors. Què fas, porca de merda? comentava una alumna de segon d'ESO (curs 2008-09) en trobar la seua hipotètica filla de 12 anys masturbant-se. Amb un fill baró, la resposta era presa de les pel·lícules de Santiago Segura i del seu detectiu Torrente: ¿Nos hacemos unas pajillas? En un cas, l'insult i la repressió; en l'altre, la complicitat.

Dramatitzar situacions en les quals la gent jove ha de fer d'adult que s'enfronta a la sexualitat dels seus fills i filles, resulta sempre molt interessant. En general, els progenitors representats es

resisteixen o troben moltes dificultats per a explicar als menuts i a les menudes què és la sexualitat. Ja ho sabràs quan sigues major! sol ser la resposta més comuna a les seues demandes. Altres vegades deleguen la tasca en les dones de la família, especialment en les mares (*Que t'ho conte ta mare! Pregunta-li-ho a la teua germana!*). En alguns casos, i quan troben els menuts o les menudes jugant amb personetes del seu mateix sexe, les respostes són clarament homòfobes, especialment en el cas dels barons (*Un xic no li pot tocar la trompeta a un altre xic! Això és una porcada!*), tot i que també hi ha qui no li dóna importància i creu que és cosa de criatures que no saben el que fan.

Cómo hubiera podido explicarle a ella lo que había estado haciendo si ni yo misma lo entendía? comenta Wallace. Possiblement no saben el que fan si abans ningú els ha explicat res; però els mou la curiositat, el tafaneig, el joc, l'autodescobriment, la imitació dels comportaments adults... i, des de ben aviat, el plaer. Tanmateix, a la infantesa el gaudi sexual encara no ha adquirit els significats específics que donem les persones més grans i no podem interpretar la seua sexualitat des de la nostra òptica. La sexualitat és plaer, comunicació, imitació, experimentació, intercanvi afectiu, joc, i de vegades reproducció, dins i fora de la parella o del matrimoni, en relacions heterosexuales i homosexuals, fins i tot en persones transsexuals masculines.

Què respondríem a una xiqueta de set anys que ens pregunta què és follar? I si

¹ WALLACE, Jane (1985). La masturbación. Proceso contra la culpabilidad de las mujeres. Barcelona: La Sal.

Els nostres cossos, els nostres drets

ens preguntara què és *fer l'amor*? Ens hem descobert pensant en la reproducció? Massa vegades donem explicacions reproductives a les seues demandes i ens posem a parlar de llavoretetes i de plantetes, de papàs i de mamàs. I se'ns oblidada que la sexualitat fa molt de temps que ha deixat de tenir com a funció primordial la reproducció. Oblidem que dues persones poden fer l'amor de manera molt plaent sense ser parella, que ho poden fer dos xics, dos xiques o més persones, que no cal tenir fills per a estimar-se, que la sexualitat no té edat, etc. Ens falta formació per a parlar de la sexualitat als més menuts i menudes. *Jo li ho explicaré tot!* diu l'alumnat més atrevit quan representa les escenes. Però ben aviat aquest "tot" es converteix en el penis de papà dins de mamà, en la llavoreta que posa papà o en l'espermatozou dins de l'òvul. Altres vegades, els que volen explicar-ho tot renyen les criatures quan les troben tocant-se davant de les amistats o en un espai públic com un supermercat.

És el mateix qualificar d'*íntima* una pràctica a dir que *no es pot fer*? Wallace explica molt bé la sensació de saber que el seu joc és per a moments íntims. I és bo que els menuts i les menudes sàpiguen que tocar-se és normal, que quasi tot el món ho fa i sent plaer; però en la nostra societat i en la nostra cultura no és una pràctica que les persones realitzen en públic. A més, no és casualitat que la mare de Wallace situe en la mateixa categoria que masturbar-se tirar-se pets o furgar-se el nas. En el pas de l'Edat Mitjana a l'Edat Moderna es produeix el que el sexòleg alemany Helmut Kentler (1979) qualifica com a *procés de des-sexualització* i que va acompanyat de la privatització d'altres àmbits socials que van sent relegats a la intimitat, com per exemple la nuesa del cos, o altres mesures de tipus higiènic. Eructar o tirar-

se pets, considerades com a senyal d'un bon menjar, passen a ser vistes com a grolleries. El badall s'ha de tapar amb la mà i els mocs han de torcar-se amb un mocador. A la taula, ja no es veu bé que es compartesca el mateix plat ni el mateix got ni que es menge amb les mans. El pijama per a tapar el cos apareix, juntament amb la forqueta, amb el mocador del nas i amb la vergonya.

Malgrat el control social, que existeix en totes les cultures amb diferents graus de permissivitat i de càstig, si donem als menuts i a les menudes missatges on associem plaer amb brutedat o negativitat, el més segur és que continuen amb les seues pràctiques sexuals, però d'amagat i amb culpa.

Els nostres cossos, els nostres drets

Treballant contra els estereotips en la infantesa

Informació per al professorat

L'androcentrisme o la sobrevaloració de l'experiència masculina fa que moltes xiquetes els imiten i que s'òbriguen a activitats considerades masculines, fins i tot perquè les consideren més divertides; en canvi, els xics no ho han fet amb els jocs o les activitats de les xiques perquè allò femení té menys valor.

De vegades, els mateixos progenitors són els que no deixen que els xics transgredesquen l'estereotip –encara que siguin els xiquets els qui demanen cuinetes o nines– per tal de protegir-los de la discriminació, que es creu segura. Com diuen Jaramillo i Hernández, allunyar-los d'aquestes activitats és privar-los de jocs que els permeten mostrar sentiments, coquetejar, tenir cura... i és no ajudar-los a reconèixer el que les xiques els poden aportar.

El sexisme és percebut per les criatures. Els colps (encara que siguin fluixets) per a ells i les pessigolles i les abraçades per a elles. L'altre dia anava un pare pel carrer amb el seu fill, que devia tenir quatre anys. El xiquet va entropessar amb un brancalet que sobresortia, es va fer mal al peu i coixejava. El pare va dir: *¿Te has hecho daño, eh, macho?* i va continuar caminant. Em vaig quedar pensant si hauria respost de la mateixa manera si haguera sigut una xiqueta.

Les criatures veuen també que la iaia és la que neteja i cuina i el iaio el que s'asseu

al sofà; que als contes tradicionals i a les pel·lícules elles només són les protagonistes si són guapes, princeses o elegides pel galant de torn. Veuen que hi ha jocs per a xics i jocs per a xiques. Senten que se les protegeix més perquè són "fràgils". Quan proven la seua força o la seua habilitat, han de desistir perquè els diuen que poden caure i fer-se mal. A poc a poc, les actituds sobreprotectores les van privant de saber de què són capaces. Sovint també les vesteixen amb roba poc pràctica per a jugar, de vegades de colors tan clars que si volen anar polidetes pràcticament no s'han de moure. Aprenen aviat que per a presumir s'ha de patir i que el sacrifici és millor que la diversió o el joc que despena.

La coqueteria es considera exclusivament femenina i es limita en els xics. No és apropiat que els barons s'interessin massa per ornar-se, ni pel ball. *Això és de xiques.* L'activitat física, en canvi, no és tampoc estimulada en les xiques perquè en el model de bellesa tradicional, el múscul no és estètic. Per últim, hi ha l'aprenentatge de la competició. Ells lluiten per a ser els més forts. Elles, per a ser les més guapes.

De nou l'androcentrisme i el sexisme, i una miqueta les diferències anatòmiques, s'encarreguen de donar diferent valor al cos de les xiques i dels xics. És obvi que tenir penis no és ni millor ni pitjor que tenir clitoris, però sovint

a les xiques se'ls dona el negatiu: *els xics tenen penis, les xiques no; els xics pixin dempeus, les xiques no; papa posa la llavor dins de mamà* (ella és passiva: un cabent). Dels penis dels xics i de les seues ereccions, fins i tot des de menudets, es parla molt més que de les vulves de les xiques. Tal com passava amb els més grans, se'ls toquen i en presumeixen. Si de les xiques només parlem del que els falta, i no del que tenen, el més possible és que visquen el seu cos en negatiu, des de la incompletesa: *No tinc penis; No pixe dreta; Sóc xica perquè no sóc xic.*

Sol passar també que associem els genitals femenins amb la reproducció i que els parlem d'un úter que hi ha dins la seua panxeta, el qual quan siguin grans albergarà un bebé; i en canvi, la paraula clitoris pot no haver-se sentit mai ni a casa ni a l'escola. En el cas dels xics, de l'aparell reproductor intern (pròstata, conductes deferents...) no se'n parla.

Estem començant a desresponsabilitzar els barons del seu paper en la reproducció? Estem començant, sense saber-ho, a des-sexualitzar les xiques i a recordar-los el seu "destí" reproductiu?

Convé que recordem que nens i nenes són igualment sexuals i tenen la mateixa capacitat per al plaer. Reyzábal y Sanz (1995)ⁱ fan una repassada a la sexualitat infantil:

S'han detectat ereccions dins de l'úter i als pocs minuts del part i lubricació vaginal i

ⁱ REYZÁBAL, Ma. Victoria i SANZ, Ana Isabel: "Educación sexual". Dins REYZÁBAL, M.V. i SANZ, A.I. (1995). Los ejes transversales. Aprendizajes para la vida. Madrid: Escuela española.

Els nostres cossos, els nostres drets

erecció del clítoris en xiquetes acabades de nàixer. En el **primer any**, la sexualitat del bebé se centra en els contactes amb els pares o les mares a través de carícies i d'abraçades. L'excitació que experimenten mitjançant múltiples focus de sensació física es tradueix de vegades en respostes sexuals (ereccions i lubricació). També són freqüents les manifestacions de plaer amb el tocament dels genitals. Kinsey i els seus col·laboradors afirmaven que els xiquets i les xiquetes són capaços d'experimentar un orgasme a partir dels cinc mesos, aproximadament, i aquest no es diferencia del de les persones adultes. A partir dels **2 anys**, la curiositat pel seu cos augmenta i coneixen bé el gaudi sensual que els produeix l'estimulació genital. Dels **4-6 anys** es consolida el coneixement de les diferències anatòmiques entre els sexes. Comencen els jocs sexuals sobre el propi cos o amb altres xiquets o xiquetes, seguint les pautes observades en les persones adultes. Han après a jugar segons les regles dels més grans i n'han interioritzat la moral; però en la intimitat tenen una considerable gamma d'activitats realitzades amb consciència del plaer eròtic que impliquen: masturbació, jocs sexuals heterosexuales o homosexuals, activitats amb objectes, etc.

Hernández i Jaramillo (2003)ⁱⁱ proposen algunes recomanacions per a pares i mares que volen parlar amb les criatures de sexualitat.

No cal fer teatre. Si per exemple als pares o a les mares els fa vergonya mostrar-se nus, no s'ha de forçar. És més important la qualitat de la relació que els missatges.

Mostrar-se, parlar dels propis dubtes, temors i experiències és ensenyar els menuts i les menudes a acceptar-se tal com són i a acceptar les altres persones. Mostrar-nos és també explicar-los d'on vénen les nostres dificultats per a parlar de la sexualitat.

No ho sabem tot. Si no coneixem la resposta a una pregunta, es pot buscar en un llibre o preguntar a una altra persona. La solució no està tant en les respostes que se'ls donen sinó en les que troben. Sempre que atenguem la seua curiositat, no importa si no responen. Sovint no pregunten el que realment volen saber i hi ha coses que no pregunten. També cal tenir en compte que quan es respon a una pregunta, aquesta no està contestada per a sempre: sol repetir-se, de vegades perquè els agrada escoltar la resposta, o necessiten sentir-la diverses vegades per a assimilar-la o perquè apareixen nous matisos que els interessin...

Alguns coneixements no sorgeixen de manera espontània i en canvi necessiten saber-los per a relacionar-se bé amb el seu cos i desenvolupar de manera sana la sexualitat. **Avançar**, i no esperar que pregunten és bo. Informar-los i donar-los l'oportunitat de pensar sobre aquestes qüestions és obrir-los la porta perquè la seua mirada siga més àmplia, més sana i més fresca. Informar no és imposar ni sermonejar ni sentar càtedra, és contar allò que no saben i que els ve bé saber.

Cuidar-se és ensenyar a cuidar. És important que no renunciem al propi plaer, a les nostres apetències i/o necessitats,

especialment les dones. No solament per a no perdre la salut, sinó perquè la relació de la gent menuda amb persones capaces de respectar-se i tenir-se cura és beneficiosa.

Pel que fa a l'escola, les criatures són éssers sexuals i no es poden deixar el sexe en entrar a l'aula. El professorat, la família, els adults amb qui estableixen vincles afectius són referents per al desenvolupament sexual i afectiu i més hui en dia on la falta de germans i germanes i de persones adultes amb pocs o cap fill, fa que el pes de les relacions adultes i dels jocs solitaris siga major. Tanmateix, el temor que se sent des de l'escola perquè les famílies puguen interpretar el treball o l'afecte com a abús o perversió fa que de vegades es treballi més per a defensar-se de les famílies que per a la prevenció. La realitat és que cal protegir els xiquets i les xiquetes de la violència, no de la sexualitat. Per això s'ha d'ensenyar que les relacions afectives i sexuals són molt boniques quan les dues persones estan agust i fan el que volen, no obligats. I cal també aprendre a distingir el que és sa del que no ho és, a no acceptar la imposició de conductes inadequades i a no reproduir conductes violentes.

Una part fonamental de l'aprenentatge és el propi cos. Cal posar nom a la vulva, al clítoris, al penis, dibuixar-los, fer-los amb plastilina... fins i tot abans que ells i elles mostren interès, perquè és una manera de previndre en les xiques el sentiment d'incompletesa i d'inferioritat i en els xics de superioritat. Cal deixar clar que tenir penis no implica tenir cap privilegi i que xics

ii HERNÁNDEZ, Graciela, i JARAMILLO, Concepción (2003). La educación sexual de la primera infancia. Madrid: MEC.

Els nostres cossos, els nostres drets

i xiques tenen les mateixes possibilitats de gaudi i de joc.

Des del punt de vista emocional, moltes xiques estan des de ben menudes molt preocupades per agradar i també són molt curoses, tant que poden arribar a deixar de banda els seus propis interessos. Per contra, els xics veuen legitimada la utilització de la força per a aconseguir el que volen. Aquests xiquets blaus i aquests xiquetes de color de rosa són els models tradicionals que es perpetuen. Tanmateix, també hi ha xiques com Filomena, una nena molt especial que va existir de veritat. A ella, i a totes i tots els altres, cal ensenyar-los a sentir-se bé, encara que trenquen els models, i cal també que aprenguen a escoltar i a respectar les altres persones. El conte d'Irma Navarro "Filomena, una niña especial"ⁱⁱⁱ ens recorda que totes i tots hem tingut alguna vegada gustos de color lila, o de color verd..., desitjos que amb una miqueta d'empenta haurien pogut trobar el seu lloc sense culpa ni vergonya i haurien pintat de colorins la vida.

iii Entrada del blog Karícies "Filomena, una niña especial"

Els nostres cossos, els nostres drets

2.5.1. Pessigolles EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Masturbació](#)

[#Infantesa](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu el conte Pessigolles, escrit per Alba Barbé i Sara Carro, i amb il·lustracions de Núria Fortuny (edicions Bellaterra), protagonitzat per Ira, una xiqueta menuda que descobreix la masturbació.

En grups de 4, una parella escenificarà una situació en la qual sigueu els progenitors d'una xiqueta que es masturba, com la protagonista del conte. L'altra parella representarà la mateixa situació però amb un xiquet. Què els dieu? Què els expliqueu? Són molt diferents les reaccions?

Compartiu una de les representacions de cada grup amb la classe. Comenteu el que us crida l'atenció.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.5.2. Snipp, Snopp i Klittra E

Nivell: ESO

Etiquetes:

#Infantesa

#Masturbació

#Genitals

Desenvolupament

Vegeu el vídeo [Snoppen och Snippan](#) (en suec i amb subtítols en anglés, o [ací amb subtítols en castellà](#)). Forma part del programa infantil *Bacillakuten*, de la televisió pública sueca, que té com a objectiu ensenyar el cos humà a les criatures de 3 a 6 anys. Es tracta d'un vídeo musical protagonitzat per Snipp i Snopp, dos ninotets que representen un penis i una vulva –tot i que en els subtítols anglesos diuen “vagina”. Es va emetre al gener de 2015.

Responen a les qüestions en grups de 4, utilitzant una variant de l'estructura col·laborativa “Llapis al mig”. (Vegeu l'annex “Estructures cooperatives”.)

Qüestions:

1. [En anglés] Llegiu i comenteu la informació que acompanya la versió en anglés del vídeo [Willie and Twinkle](#).
2. La vulva i la vagina són el mateix? Quina diferència hi ha? Explica què és cada part amb les teues paraules. Per què creus que en els subtítols anglesos es confonen ambdós termes?
3. Youtube va qualificar el vídeo com a “contingut per a majors de 18 anys”; tot i que, finalment, es va obrir a tots els públics. Penses que no és apte per a menors?

4. Què opines dels criteris de Youtube o Facebook per a permetre o censurar determinats vídeos o imatges? Coneixes exemples de censura en els quals no estigues d'acord?
5. A Suècia, l'educació sexual és obligatòria a partir dels 10 anys, des del 1956. L'Associació Sueca per a l'Educació Sexual dona suport a aquesta educació i al novembre de 2014 va llançar una convocatòria a escala nacional perquè la gent proposara la paraula idònia per a designar la masturbació femenina. La guanyadora va ser Klittra (de *klitoris* i *glittra*, que ve de l'anglès *glitter* i significa “brillar”) i s'ha proposat que s'incloga al diccionari suec. Què et sembla la iniciativa? I el terme triat? Quin verb es podria utilitzar en valencià?
6. L'associació *Chrysallis Euskal Herria* ha elaborat el material didàctic “*Chicas y chicos. Identidad y cuerpo*” (2016) per a treballar la identitat i el cos i trencar amb l'associació penis-xic, i vulva-xica. Què en penseu? Us sembla adequat per a treballar-lo a les escoles?
7. Llegiu i valoreu els comentaris d'E. Campoamor i de S. Mill (de primer de Batxillerat) a l'entrada del blog [Karícies Snipp, Snopp i Klittra](#).
8. El vídeo suec i els materials de *Chrysallis* tenen en comú que no qüestionen el binarisme, tot i que el segon és més inclusiu. Se t'ocorren maneres de millorar-los?

Text. Willie and Twinkle

The Swedish cartoon video of animated genitals created a world wide buzz beyond imagination. The

Swedish television tv-show ‘Bacillakuten’ released a video showing dancing genitals to a catchy tune, Snoppen & Snippan (translates as Willie and Twinkle).

Due to the massive international interest the decision was made to make a translation of this track into English. And here it comes...

Now the whole world can hear what the fuss is all about and also understand that this cute little tune is actually a lot more harmless than anyone might have believed.

The show itself is a program for children about the human body and everything connected with it. What is blood made of? What happens when you break a leg? How come you get sick sometimes? Etc.

In every episode the band performs a specially written song about the ‘topic of the day’.

It's one of Swedens most popular childrens programs and children all around Sweden ask for new subjects to bring up. Questions had been raised by the young audience to have a program about the genitals of our body, so – for season three which now has started, the decision was taken to bring this up – and then of course, with a song to go with it.

The Snoppen & Snippan – trailer video has over five and a half million views on YouTube and counting FB video streams and re-posts of the video it's well over seven millions!

It is the most viral video ever posted by Swedish National Television.

Els nostres cossos, els nostres drets

Comentaris

E. Campoamor

Em pareix fantàstic que a Suècia es facen aquests programes i que una cosa tan important com l'educació sexual siga obligatòria des dels 10 anys: manté informats els xiquets quant al que és la sexualitat i com funciona, i serveix per a evitar futurs problemes com infeccions de transmissió sexual o embarassos no desitjats a una primerenca edat.

Tots els països hem de seguir l'exemple d'altres que pensen que la informació sexual és important. El fet que Youtube esborrara el vídeo, em pareix molt malament perquè no és cap cosa perjudicial per als xiquets. No obstant això, he de dir que ara Youtube ha permès la pujada de vídeos de sexe, sempre que siguin educatius.

D'altra banda, si ho mirem bé, encara que la decisió de la televisió sueca està molt bé, no mostra la realitat com és: a la sèrie, el penis és un xic i la vulva és clarament una xica. Això és un error molt greu perquè pot confondre els xiquets, i quan coneixen xiques que no tenen vulva i xics que no tenen penis no ho veuran com a una cosa normal. De la mateixa forma, quan els xiquets i xiquetes transsexuals vegem el programa se sentiran malament, perquè pensaran que són diferents dels altres nens.

Per això, l'associació Chrysallis Euskal Herria ha trencat amb aquestes associacions de xica-vulva i xic-penis, perquè els xiquets reben una educació sexual molt més àmplia i aprenen els diferents sexes que hi ha al món i a respectar-los com tots els altres. D'aquesta manera, crec que s'obtidran persones ben educades i que ajudarà que no hi haja tants casos d'assetjament escolar per aquestes coses. 14.6.16

S. Mill

Molt bones,

Sé que sembla estrany, és normal, precisament per això, perquè no és una qüestió molt normal, diguem, del dia a dia; i de vegades, el que és estrany és o rebutjat o tractat de manera diferent /.../

Però si estem veient que, per exemple, blogs com aquest tenen entrades com aquesta que el que pretenen és normalitzar la diversitat, què és el que encara ens resulta estrany? Tant no, no? Ja no tant. Perquè algú ens està presentant, d'alguna manera, que hi ha molt més món ple de novetats i diferències, com el nostre, però també és un món, on hi ha vida, com ací. Intente no 'enrotllar-me'.

Jo veig que el fet de tenir ja siga un pene o una vulva, és tan normal i tan similar com tenir un mig braç, com que en falte una cama o la meitat d'una altra, com tenir llavi "leporí", com qualsevol altra característica física possible, i per suposat natural i comú en tot ésser humà.

El que passa és que hi ha parts del cos que des de sempre han tingut una espècie de funció, aparell masculí (penis) i aparell femení (vulva), que ens permeten saber si algú és del sexe femení (xica) o masculí (xic); aleshores depenent del que em diguen un dels dos, una persona serà xica o serà xic. Però a partir d'aquesta característica física és fa una classificació que, més tard, podria ser posada en dubte i ser irrellevant perquè "la sensació sexual" d'una persona està en una altra banda, i potser que siga diferent al que indica el seu aparell. "Tinc penis = el meu sexe és masculí, doncs sóc xic. Però em sent xica, m'agrada aquesta sensació, doncs SÓC XICA", això és al que m'estic referint.

Ja vaig comentar una altra entrada similar a aquesta, on apareixia un vídeo d'unes dones amb uns ninots cantant una cançó, que es suposava que era per als xiquets, sobre dir no a la masturbació, l'entrada té com a títol "Autoerotisme" /.../. Faig aquesta relació per la qualificació que li va donar Youtube al vídeo de "Bacillakuten", que per cert els dibuixos són molt bonics, com a "contingut per a majors de 18 anys". Com es nota que per coses així no aconseguim avançar en la normalització d'una educació afectivosexual, però què té de mal? A tothom ens agrada gaudir, a tothom ens agrada el plaer sexual, no? Doncs, no sols es tracta de gaudir del plaer sexual sinó de conèixer 'els protagonistes' de l'acte que ens ho proporcionen, per tant jo no veig tan inacceptable permetre que hi haja programes com aquest, i molt menys si es comencen a difondre a una edat primerenca, prop d'una etapa que necessita començar a tindre un suficient coneixement sexual i físic; a aquestes altures crec que no cal considerar aquests temes com tabús, no.

Fins al pròxim comentari!! 5.6.16

Els nostres cossos, els nostres drets

2.5.3. Jugar a metges EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Infantesa](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Llegiu el conte "Metges i infermeres", que forma part de *Filomena desde la diferencia*, d'Irma Navarro (2012). Responen a les qüestions per parelles. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb una altra parella i amb el grup classe.

Qüestions

1. Són sexuals les criatures?
2. Quan hem d'ensenyar sexualitat? Qui ho ha de fer? A partir de quina edat? Hem d'esperar que pregunten?
3. Per què a la societat li agraden tant les etiquetes? És Filo lesbiana només perquè ha jugat amb la seua amiga Lula?
4. Filo ha tingut una "primera vegada" que ella ha viscut de manera molt plaent? Per què ha de ser més important (o l'única important) la primera vegada "coital"?
5. Com aconseguirem que la sexualitat deixi de ser un tabú?

Text. Metges i infermeres

Eixir a jugar totes les vesprades amb amics i amigues del veïnat era divertit i estimulants. [...] Jugaven a amagar-se, a la corda, al futbol, a polis i lladregots, a metges i infermeres, al sambori...

El joc que menys li agradava a Filo era la corda. Ho passava ben malament perquè, quan es ficava sota la corda, tenia la certesa que s'enrotllaria i cauria a terra. En el millor dels casos, si aconseguia botar, li entrava novament el pànic quan el ritme s'accelerava i ala... una altra vegada s'embolicava! I passava la major part del temps pagant.

En canvi, el joc que més li agradava era el de metges i infermeres. S'amagaven en un portal i decidien els papers. El metge i la infermera inspeccionaven el pacient llevant-li la roba, investigant el seu cos a través del tacte i buscant les malalties. Era molt excitant i els donava molt de gust tocar i que els tocaren, encara que sabien que si alguna persona adulta els descobria in fraganti, els cauria una bona pallissa. A Filo li encantava veure penis i vulves que no eren la seua. S'acariciaven tímidament i es feien algun bes, imitant les pel·lícules de la TV. Quan algú donava l'alarma, es vestien molt de pressa i eixien ràpidament al carrer amb el cor bategant de pressa... pum pum pum... fins que passava el perill, oblidaven el joc i es posaven a fer una altra cosa. Filo no entenia per què als majors no els agradava.

Un dia, un veí els va sorprendre:

-¡Xiquets, a això no es juga!

-Però... per què?, si no fem res dolent.

-Són porqueries i sou molt xicotets. És cosa de majors. Vinga, fora!

Porqueries? Però... si no taquem res. Per què només poden jugar les persones majors? No ho entenc, pensava Filo. I així passaven

algunes vesprades mentre es menjaven el berenar.

Els caps de setmana, la família de Filo se n'anava a una caseta als afores de la ciutat i allí tenia tot el dia per a jugar en els camps sembrats i els abandonats. Podia recórrer la contornada en bicicleta, traure granotes de les sèquies, caçar pardals (bé, intentar-ho!), pujar als arbres... Hi tenia amics i amigues amb qui descobrir territoris i jugar, a vegades, a metgesses i infermers.

Una vesprada, Filo estava a casa de la seua amiga Lula, amb qui passava hores en l'habitació, parlant i jugant. Filo tenia 6 anys i Lula era 3 o 4 anys major. Aquell dia, sense saber molt bé com, van acabar ficades al llit. Entre rialles i jocs, es van llevar la roba i van descobrir-se els cossos. Es van besar, es van acaronar, es van rebotar entre els llençols i van sentir com els bategaven les vulves. Era la primera vegada que Filo experimentava aqueixa sensació: es va sentir embolcallada pel plaer i s'ho va passar bomba.

Quan s'estava vestint, de pressa perquè s'havia fet tard i sa mare devia estar preocupada, Lula la va mirar des del llit i li va preguntar:

- Filo, tu, de major, seràs tortillera?

Filo es va girar amb cara estranyada. No havia sentit mai aquella paraula. No sabia què significava, però per la cara que va posar la seua amiga, o bé per pura intuïció, no va preguntar res.

- No ho sé - va respondre, i se'n va anar amb la bici.

Els nostres cossos, els nostres drets

Mentre pedalejava molt de pressa, pensava en la pregunta, en la resposta i en el que ella seria de major. Allò l'havia desconcertada. Potser ja havia de decidir què seria de major? Tanta importància tenia haver jugat amb la seua amiga a tocar-se, a riure i a gaudir? Havien fet alguna cosa dolenta?

Filo se sentia feliç, com si estiguera surant. Havia sigut una experiència nova i especial. Era la primera vegada que se sentia així. Per què li havia preguntat això la seua amiga? En fi... no trobava respostes i es va cansar de pensar. Total, el que comptava era com s'ho havia passat de bé i, en realitat, tampoc tenia clar què volia dir tortillera. I si era una dona que feia truites tan bones com les que cuinava sa mare? De pensar-ho, li va entrar fam i va desitjar que hi haguera truita per a sopar. Ummmm...

[Nota per al professorat: La sexualitat infantil és la gran oblidada de l'educació sexual. A les criatures se les considera asexuals i, per tant, o no se'ls parla del tema o se'ls reprimeix. Aquesta ocultació impedeix i dificulta que nens i nenes pensen sobre el tema, i els deixa, en molts casos, indefensos o amb sentiments de culpa. Fer educació sexual només a partir de l'adolescència menysprea la sexualitat al marge de les etapes vitals en les quals l'ésser humà és fèrtil i reforça el reproductisme, és a dir, la creença que l'objectiu de la sexualitat és la reproducció.]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.5.4. Verge EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Virginitat](#)

[#Infantesa](#)

[#Ficció](#)

[#Coitocentrisme](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo [Què significa verge](#) (M. Davies, 2008) on una mare intenta explicar a la seua filla de 6-7 anys aquesta incòmoda pregunta. Respon individualment i comparteix les teues respostes en parella. Després, en gran grup.

Qüestions

1. Com valoraries l'explicació de la mare?
2. Què es considera "perdre la virginitat" en una relació heterosexual? I en una relació homosexual?
3. Entre la gent jove actual, es valora igual la virginitat masculina que la femenina? Per què?
4. El model sexual hegemònic, aquell que se suposa "normal", té una sèrie de característiques. Quines d'aquestes segueix la mami?
 - Genitalista (el plaer només se sent als genitals ; les altres parts del cos no tenen quasi importància)
 - Coital (la pràctica "completa", la millor i la més plaent és el coit; la resta són preliminars)
 - Reproductista (l'objectiu de la sexualitat és la reproducció)
 - Adultista (només es viu la sexualitat a l'edat adulta)

- Heterosexual (no considera les relacions ni les pràctiques homosexuals)
- Sexista (tracta diferent a xics i a xiques; per exemple, les xiques sexuals són "guerres"; els xics, uns "cracks")
- Normalista (només les persones normotípiques són desitjables i sexuals)
- Parellista (la sexualitat es viu en parella i per amor)

5. Com t'han educat a tu?

6. Què li diries a la xiqueta si volguera saber en realitat què significa ser verge (sexualment parlant)? I si et preguntara què és un orgasme?

Transcripció de l'explicació de la mare:

Xics i xiques més aviats adults... els seus cossos són diferents però estan fets per a unir-se d'una manera intel·ligent, com un trencaclosques. Quan mami i papi s'estimen mútuament molt, algunes vegades, solament per a mostrar quant s'estimen, papi té una coqueta especial i li la mostra a mami, i quan mami i papi volen fer una cosa especial, per a fer un bebé, llavors papi pren la seua cosa especial i la posa en el lloc especial de mami, en un lloc especial del cos de mami, i això fa sentir mami molt feliç. També fa sentir papi feliç. I de vegades, després d'un moment, de vegades tan ràpid, papi es posa tan content que té un tipus de boummmm, i una explosió, i totes les llavoretes de papi ixen disparades per a arribar de pressa fins a l'òvul de mami! I a això se li diu "fer l'amor". En fi... fins que tu ho fas, per primera vegada, ets verge.

Els nostres cossos, els nostres drets

Informació per al professorat sobre el curt "What's Virgin Mean?" (Michael Davies, 2008)

Com pateix aquesta mami! I quina explicació més...!!

Què li arribarà a la xiqueta del que és la sexualitat?

- Fer l'amor és com muntar un trencaclosques format per peces que encaixen: els xics en tenen una part i les xiques una altra, i del que es tracta és d'acoblar-se. ("Xics i xiques més aviat adults... els seus cossos són diferents però estan fets per a unir-se d'una manera intel·ligent, com un trencaclosques.")

- No hi ha clitoris, penis, vulves, vagines... sinó que papà i mamà tenen unes "cosetes especials" amb les quals fan també "una cosa especial" ("papà té una coseta especial i li la mostra a mami, i quan mami i papà volen fer una cosa especial")

- En aquella "cosa especial" que fan, papà és la part activa i mami sembla que no fa res. ("Papà pren la seua cosa especial i la posa en el lloc especial de mami.")

- Mami i papà són feliços fent-ho, però és papà qui es posa "content" amb el boummm final. De l'orgasme de mami, no en sabem res. ("papà es posa tan content que té un tipus de boummmm i una explosió")

- La sexualitat serveix per a fer bebés, perquè mami i papà es busquen quan en volen fer un, i les llavoretetes de papà persegueixen l'òvul de mamà ("i totes les llavoretetes de papà ixen disparades per a arribar de pressa fins a l'òvul de mami!")

Els nostres cossos, els nostres drets

2.5.5. Què faries si... EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Infantesa

#Educació sexista

#Desigualtat

Desenvolupament

Imagina que ets un pare, una mare, o dues mares, o dos pares o... i escenifiqueu aquestes situacions (com vosaltres respondríeu). Després, responeu a les qüestions següents:

Qüestions:

1. Penses que els iaïos i les iaïes tenen sexualitat? I les criatures? I per què la sexualitat infantil o durant la vellesa desperta estranyesa o no és ben vista per algunes persones?
2. Hi ha moltes diferències entre la manera de reaccionar que creus que tindrien els teus pares i la teua? Per què creus que passa això?
3. Creus que hi ha diferències en l'educació sexual que es dona a xics i a xiques, xicotets i adolescents? Si és així, explica-les i intenta esbrinar per què creus que passa.

Situacions

1. Maria té 7 anys. Un amigueta més major de l'escola li ha ensenyat una revista pornogràfica. Quan arriba a casa us pregunta què vol dir *fer-ho* i què és *follar*. Què contesteu?
2. Albert i Jaume, de 6 anys, tenen la porta de l'habitació tancada. Els crideu per a berenar però, com que no us fan cas, entreu a l'habitació i els trobeu amb els pantalons abaixats. El vostre fill li està tocant la xufa a l'amic. Què feu?

3. Marcel·la va nàixer amb problemes de visió (només veu les siluetes) però és una xiqueta molt espavilada. Carol, la seua veïna, ve a jugar amb ella quasi cada dia. Només tenen 6 anys, però les trobeu amb les bragues abaixades, tocant-se l'una a l'altra. Què feu?
4. La iaia Marga està contant a la vostra menuda de 6 anys que els xiquets vénen de París i que els porta la cigonya. Què feu?
5. L'àvia Raquel ix amb un xicot deu anys més jove que ella. Aquesta vesprada ha quedat amb ell i està posant-se guapa. La vostra filla Raquel, de 13 anys, diu a l'àvia que està ridícula tan pintada i tan arreglada, i que cap de les àvies de les seues amigues ix tots els dies per aparençar que és jove. Què feu?
6. Josep, 14 anys, té Síndrome de Down. La directora de l'escola us ha cridat, preocupada, per a dir-vos que té una nòvia i que es passen els patis besant-se.
7. Els vostres pares, Joan i Joana, ja estan jubilats. Han anat a passar les vacances a casa vostra i us ajuden en la cura del menut. Un dia, torneu amb els vostres fills de 4 i 15 anys, i pilleu els iaïos fent l'amor al sofà. El major es pixa de riure i, més tard, el sentiu contar-ho a un amic per telèfon: *Quin fàstic, tio, si la deuen tindre com una pansa!* Què feu?
8. A Maria li agrada molt tocar-se; però hui teniu convidats a casa i la vostra filla, que només té quatre anys, està tocant-se la vulva al sofà. Què feu?
9. Carles i Maria ixen junts. Tenen 16 i 15 anys. Sou els pares de Maria i heu anat a una reunió que segurament acabarà tard. Maria aprofita

per a enrotllar-se amb Carles però arribeu abans d'hora i...

10. La directora del col·legi us ha cridat i us ha explicat que la vostra menuda (5 anys) es tanca sovint en el lavabo amb un amic i juguen a tocar-se. Què feu?
11. En el calaix de la vostra filla Carla, de 14 anys, hi havia una caixa de preservatius amagats entre la roba interior. La setmana passada era plena i ara és mig buida. Què feu?
12. En el calaix del vostre fill Carles, de 14 anys, hi havia una caixa de preservatius amagats entre la roba interior. La setmana passada era plena i ara és mig buida. Què feu?
13. Norbert és molt amic del vostre Joan (12 anys) i s'ha quedat a dormir aquest cap de setmana. Divendres a la nit, ja tard, sentiu uns sorolls estranys. Entreu a l'habitació i els pilleu masturbant-se mentre miren una pel·lícula pornogràfica. Què feu?
14. Us criden de la residència, on teniu la mare ingressada des de fa sis mesos, i la directora us diu que la mare insisteix a gitar-se amb un altre resident, contravenint les normes del lloc. Què feu?
15. Teresa, la vostra alumna d'infantil, es passa el temps tocant-se la vulva a classe; sovint es posa roja con un titot i no sabeu què fer.
16. Mireia ve corrent a dir-vos que Pau i Laia (6 anys) estan al lavabo amb els pantalons abaixats i fent "porcades".
17. Pau (5 anys) es passa el dia tocant el cul a les xiquetes de la seua classe. Ets la seua mestra i dues nenes han vingut a queixar-se.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.5.6. Sexualitat infantil EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Infantesa](#)

[#Plaer](#)

Desenvolupament

Individualment, llegiu la informació sobre la sexualitat infantil. Trieu una de les edats descrites i dibuixeu en una o dues vinyetes una situació que exemplifiqui com es viu la sexualitat en aqueixa etapa. Continueu explicant com creieu que serà la sexualitat en les edats següents fins a la vellesa. Compartiu en xicotet grup la vostra redacció. També podem utilitzar l'estructura cooperativa "1-2-4" (Vegeu l'annex "Estructures cooperatives".)

Text. Sexualitat infantil.

Úter

S'han detectat ereccions dins de l'úter i als pocs minuts del part i lubricació vaginal i erecció del clítoris en xiquetes acabades de nàixer. Quan se sap el sexe de la criatura a partir del tercer mes, el decorat (roba, complements, colors de l'habitació...) comença a generitzar-se.

0-2 anys

El primer any, la sexualitat del bebè se centra en els contactes amb els pares a través de carícies i abraçades. L'excitació que experimenten mitjançant múltiples focus de sensació física es tradueix de vegades en respostes sexuals (ereccions, lubricació). Els bebès exploren les diferents parts del seu cos, també els genitals. Són freqüents les manifestacions de plaer amb el tocament dels genitals. Són animats per la

família i l'entorn perquè desenvolupen la seua identitat masculina o femenina i aprenen algunes conductes que es consideren pròpies d'un gènere o de l'altre.

3-4 anys

Tenen gran curiositat pel seu cos i pels cossos dels altres i fan preguntes. Coneixen bé el gaudi sensual que els produeix l'estimulació genital. Es toquen i aprenen a masturbar-se. Juguen a metges, imiten activitats dels adults o jocs sexuals amb amics, germans... Cap als 2-3 anys ja es classifiquen com a xic o com a xica. Als 3 anys saben què és de xics i què és de xiques, però fins als 5 encara creuen que es pot canviar de sexe si es canvia allò extern, per exemple els vestits.

5-6 anys

Es consolida el coneixement de les diferències anatòmiques entre els sexes. Continuen els jocs sexuals sobre el propi cos o amb altres xiquets, seguint les pautes observades en els adults. Han après a jugar segons les regles dels adults i n'han interioritzat la moral; però en la intimitat tenen una considerable gamma d'activitats realitzades amb consciència del plaer eròtic que impliquen: masturbació, jocs sexuals hetero o homosexuals, activitats amb objectes, etc. Tenen curiositat per l'embaràs i el naixement. Manifesten una gran interès pels rols de gènere i afirmen que "això és (o no és) de xic o de xica".

[Nota per al professorat: Podem suggerir nosaltres les franges d'edat o deixar que siguin ells i elles els que les estableixen.]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.6. Sexualitat en la vellesa

Objectius. Sexualitat en la vellesa

- Entendre que la sexualitat és una dimensió humana que ens acompanya tot al llarg de la nostra vida, també durant la vellesa
- Combatre els prejudicis cap a la sexualitat de la gent gran, especialment cap a les dones o cap als col·lectius LGTBI

Els nostres cossos, els nostres drets

2.6.1. Sexualitat i vellesa EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Vellesa

#LGTBlfòbia

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el fragment del documental "Les persones grans LGTB", dirigit per Maria Khan (2014). Podeu veure'l complet ací (27").

Suggerim utilitzar la dinàmica col·laborativa "1-2-4". (Vegeu l'annex "Estructures cooperatives".)

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Quines dificultats afegides tenen les persones grans LGTB en comparació amb les heterosexuales? Com varen ser les seues vides durant el Franquisme? Com és en l'actualitat? Penseu que canviarà en el futur?

Els nostres cossos, els nostres drets

2.6.2. Sexe més enllà dels 50 2EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Vellesa

#DDHH

Desenvolupament

Llegiu i comenteu per parelles les dues notícies del *The New York Times* que tracten sobre la sexualitat de les persones majors: [El sexo después de los 50 años sí es importante, sentencia una corte europea](#) i [Nunca es tarde para el sexo y los asilos estadounidenses lo reconocen](#). Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Qüestions:

1. Creieu que és just que la indemnització siga menor perquè el sexe no és tan important a partir dels 50?
2. Penseu que la decisió de reduir la indemnització hauria sigut la mateixa si el protagonista haguera sigut un home?
3. Imagina que els teus iaïos estan a l'asil; què et semblaria que s'apuntaren al G-Date?
4. És important, o necessari, que hi haja un protocol per a les relacions sexuals entre les persones en els asils?
5. Proveu de redactar el que a l'article s'anomena "Política d'expressió sexual".

[Notícia 1. El sexo después de los 50 años sí es importante, sentencia una corte europea](#)

Por SEWELL CHAN. 1 de agosto de 2017. The New York Times

Resulta que el sexo después de los 50 años sí es importante. Esa fue la resolución del Tribunal Europeo de Derechos Humanos cuando rechazó una decisión tomada por jueces portugueses que redujeron los daños causados a una mujer que quedó incapacitada para tener relaciones sexuales después de una cirugía mal realizada, en la cual los médicos dañaron uno de sus nervios.

La operación —efectuada en 1995, cuando tenía 50 años— tuvo lugar a "una edad en la que el sexo no es tan importante como durante los años previos", decidieron los jueces en 2014. En ese entonces, la sentencia suscitó acusaciones de discriminación por sexo y edad.

La mujer, Maria Ivone Carvalho Pinto de Sousa Morais, ahora de 72 años, apeló la sentencia y presentó el asunto ante el tribunal europeo con sede en Estrasburgo, Francia. Recientemente esa corte emitió una resolución de 5 a 2 a su favor.

"La cuestión aquí no son las consideraciones de la edad o el sexo por sí mismas, sino el supuesto de que la sexualidad no es tan importante para una mujer de 50 años y madre de dos hijos que para alguien más joven", según la decisión de la mayoría. "Ese postulado refleja la idea tradicional de la sexualidad femenina como algo esencialmente vinculado a propósitos reproductivos y por lo tanto ignora su importancia física y psicológica para la realización de las mujeres como personas".

El abogado de Morais, Vitor Manuel Parente Ribeiro, elogió la nueva sentencia. "Se trata

del reconocimiento internacional a una injusticia personal", dijo en una entrevista telefónica. "Es una mujer muy debilitada físicamente y siente que la injusticia que sufrió en Portugal se ha atenuado".

En octubre de 2013, una corte ordenó al hospital pagar 80.000 euros a Morais (cerca de 93.000 dólares) como compensación por su sufrimiento físico y mental, y cerca de 16.000 euros para una empleada doméstica que la ayuda con sus tareas diarias.

En octubre de 2014, la Corte Suprema Administrativa de Portugal redujo la compensación un tercio aduciendo, entre otras cosas, que "probablemente solo necesite cuidar a su esposo", porque sus hijos ya eran grandes.

El gobierno portugués reconoció que hubo un "uso desafortunado de términos", pero señaló que la sentencia debía mantenerse. La corte europea no estuvo de acuerdo y sentenció que "el sexo y la edad de la mujer al parecer fueron factores decisivos" en la sentencia emitida en Portugal.

[Notícia 2. Nunca es tarde para el sexo y los asilos estadounidenses lo reconocen](#)

Por WINNIE HU. 21 de julio de 2016. The New York Times

Cuando Audrey Davison conoció a un hombre especial en su asilo para ancianos, quería estar con él. Sus enfermeras y ayudantes en el Hebrew Home de Riverdale no intentaron detenerla. Al contrario, le permitieron que se quedara en la habitación de su novio con la puerta cerrada bajo la "política de expresión

Els nostres cossos, els nostres drets

sexual” en el asilo. Una ayudante incluso le hizo un letrero a la pareja, que decía “No molestar” para que lo colgaran en la puerta. “Lo disfruté y fue un muy buen amante”, dijo Davison, de 85 años. “Eso fue parte de lo mucho que nos acercamos; tocamos nuestros cuerpos y nos besamos”.

Davison forma parte del grupo de estadounidenses mayores que están teniendo relaciones íntimas ya entrados en sus setenta y ochenta años. /.../ Estos amantes de edad avanzada se han enfrentado a las nociones tradicionales del envejecimiento y, en algunos casos, plantean nuevos retos logísticos y legales a sus familias, a sus cuidadores y a las instituciones que se han convertido en su hogar.

/.../ “El sexo es parte esencial de quien somos como personas”, dijo Marguerite McLaughlin, directora sénior de la American Health Care Association, la asociación comercial más grande de asilos que representa a casi 10.000 instituciones.

El Hebrew Home ha aumentado las iniciativas para ayudar a los residentes que buscan relaciones. Los empleados han organizado una hora feliz y un baile para ancianos, así como un servicio de citas llamado G-Date. Actualmente, cerca de 40 de los 870 residentes tienen una relación.

Beverly Herzog, de 88 años, es viuda y dijo que extrañaba compartir su cama. Su esposo, Bernard, solía acostarse con un brazo extendido. Acomódate, le decía, y ella se acurrucaba a su lado. “Odio meterme en una cama fría”, dijo. “Siento que nadie debería estar solo”.

/.../ Daniel Reingold, el presidente y director general de RiverSpring Health, la

empresa que opera el Hebrew Home, dijo que envejecer se trataba de experimentar la pérdida de facultades como la visión, audición, movilidad e incluso los amigos. ¿Por qué debería acabarse la intimidad? “No perdemos el placer que nos provoca el tacto”, dijo. “Si la intimidad hace que se tengan relaciones sexuales, entonces lidiemos con eso como adultos”.

El asilo creó una política de expresión sexual en 1995, después de que una enfermera entrara en una habitación donde dos residentes estaban teniendo sexo. Cuando la enfermera le preguntó a Reingold qué debía hacer, él le respondió: “Sal sin hacer ruido y cierra la puerta”.

Antes de adoptar sus políticas, el Hebrew Home encuestó a cientos de asilos en Nueva York y otros lugares, con lo que encontró que “la mayoría de ellos incluso le negaban a sus residentes que tuvieran sexo”, recordó Reingold. Más tarde habló sobre los hallazgos en una conferencia comercial y le preguntó a la audiencia de más de 200 personas si las personas tenían sexo en sus asilos. Las únicas que levantaron la mano fueron tres monjas en la primera fila, dijo.

Hoy, la política de expresión sexual está publicada en el sitio web del asilo y todos los empleados la conocen. Reingold dijo que su propósito no solo era animar a que las personas tuvieran intimidad, sino también proteger a otros de acercamientos no deseados y establecer directrices para los empleados. /.../ Aunque el asilo jamás ha recibido demandas, algunas familias se han negado a ese tipo de relaciones. En especial si uno de los residentes aún está casado con alguien que no está en la institución.

/.../ Kelley Dixon, de 74 años, dijo que el sexo se había convertido en algo importante para él porque no ocurría tan a menudo como le gustaría. “No se trata de hacerlo y despedirse”, dijo. “Se trata de disfrutar la compañía de la persona con la que estás teniendo sexo. Ya no llevo la cuenta. No hay marcas en mi pizarrón”.

/.../ Davison, que es divorciada, dijo que lo último que esperaba era encontrar al amor de su vida en un asilo. Conoció a Leonard Moche en el elevador: era inteligente y la hacía reír. Se mudó a su piso para estar más cerca de él. Davison dijo que planeaban casarse cuando de pronto él se enfermó; murió este año y ella sigue de luto. “Lo considero mi segundo esposo”, dijo. “Fue grandioso, inesperado y maravilloso mientras duró”.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.6.3. La primera vegada de Bego EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Vellesa

#Virginitat

#Ficció

#Pràctiques sexuals

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el curt La primera vez (Borja Cobeaga, 2001). La protagonista és Begonya, una dona gran que ha decidit no morir-se sense provar el que tota la gent diu que és tan meravellós. Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Quan es parla de la primera vegada coital, se solen comentar les pors de les xiques, però quasi mai les dels xics. Per què passa això?

[El vídeo és molt interessant perquè mostra una persona gran (una dona!) amb desig i curiositat per la sexualitat, que no vol morir-se sense tastar el que suposadament dóna tant de gust. A més a més, també mostra la "feblesa" d'ell (un professional), que està ple de pors i de dubtes, com molts xics, encara que es parle ben poc (o gens) de les inseguretats masculines. Habitualment, en la primera vegada coital hetero només es parla dels dolors de les xiques; mai de les pors o les inseguretats dels xics perquè per a la masculinitat tradicional els hòmens han de ser potents i sense dubtes!]

[Nota per al professorat: El vídeo és molt interessant perquè mostra una persona gran (una dona!) amb desig i curiositat per la sexualitat, que no vol morir-se sense tastar el que suposadament dóna tant de gust. A més a més, també mostra la "feblesa" d'ell (un professional), que està ple de pors i de dubtes, com molts xics, encara que es parle ben poc (o gens) de les inseguretats masculines. Habitualment, en la primera vegada coital hetero només es parla dels dolors de les xiques; mai de les pors o les inseguretats dels xics perquè per a la masculinitat tradicional els hòmens han de ser potents i sense dubtes!]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.6.4. Leocàdia i la sexualitat 2EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Vellesa

#Ficció

#Comunicació

#Habilitats relacionals

#Rols de gènere

#Coitocentrisme

#Salut emocional

Desenvolupament

Després de veure el fragment de la pel·lícula *La vida empieza hoy* (Laura Mañá, 2010), o la pel·lícula completa, llegiu el relat de Rosa Sanchis "Leo Sensesma". Per parelles responeu a les quatre primeres qüestions. Escriviu el relat individualment. Podeu compartir (de manera voluntària) el vostre escrit amb la classe.

Text. Leo Sensesma

Leo espera que la visite el metge, millor dit, la metgessa. Asseguda a la sala, plena de dones de totes les edats i un jubilat al costat, mira un pòster on el metge ausculta una dona d'uns seixanta anys, com ella. La veritat és que no entén per què diuen "metges" o per què apareix un home a la foto, si a l'ambulatori del barri no hi ha més que dones.

La seua no té pinta de doctora. Mai porta bata, només el fonendo penjat al coll, un

pírcing a la cella i les mateixes samarretes que li agrada posar-se a la seua Filo, que sembla que la va tenir fa quatre dies i ja va a quart d'ESO. Allò de la menuda fou una jugada de la fortuna. I sobretot del seu marit. A Antònio mai li han agradat els condons i a ella no li queien bé les pastilles. Als 45, i amb dos fills ja criats i casadors, es quedà embarassada. Tal vegada va ser la casualitat o allò que diuen que les hormones te les lleven, però les ganes de fer-ho començaren a anar-se'n a mesura que el seu ventre anava inflant-se. El naixement de Filo no va canviar res, li va multiplicar la feina per mil, encara que ella va seguir complint tots els dissabtes, religiosament, més algun extra quan Antònio arribava a casa content perquè el València havia guanyat. Tot sense alegria, com una obligació.

"Leocràcia Sensesma, passe!", va cridar la doctora. I a Leo la pillà per sorpresa i sense haver-se preparat com li ho diria. Va estar a punt de donar el torn al iaio del seu costat, però en aquell moment entrà la cunyada a l'ambulatori i, per por que li preguntara el motiu de la visita, va obrir la porta de la consulta i es va colar com un lladre.

"Quinze anys són molts anys", digué Leo a la doctora. "No és que abans fóra meravellós. Jo no he sentit mai això que els passa a algunes de les pel·lícules. I si ho haguera sentit, tinga vosté clar que no hauria cridat, que no cal ser tan exagerada ni parèixer una qualsevol. El meu Antònio

tampoc no és que siga molt delicat. Ell em fa un bes a la boca, em posa les mans als pits i enseguida ala... Però a mi m'agrada que el meu home m'estime."

Leo es va quedar callada, com si la resta de paraules que portara al cap hagueren desaparegut de sobte, i la doctora va seguir mirant-la, esperant, mentre intentava endevinar on volia anar a parar aquella estimada pacient, sempre enfeinada, a qui visitava des de feia quinze anys i que només acudia a consulta quan li passava alguna cosa realment greu. Devia estar malalt Antònio? No, ell li ho hauria dit. O potser no. Leo sempre tenia cura de tots "els seus homes", que és com li agradava anomenar el marit i els fills. Antònio havia anat a l'ambulatori feia dues setmanes i, quasi en secret, li havia demanat la Viagra. No ho diga a la meua dona, que ella es disgustarà. "És més jove que jo i és normal que tinga més ganes. Jo no vull fallar-li ni que se'n busque un altre de menys edat."

La infermera va cridar a la porta per consultar sobre una altra pacient i Leo va tragar saliva. "M'han dit que hi ha uns pegats d'hormones que te tornen les ganes. Me'ls podria vosté receptar?"

Qüestions

1. Què li passa a Leo Sensesma, la protagonista del relat? I al seu home? Tenen una bona relació de parella? I una bona relació sexual?

Els nostres cossos, els nostres drets

2. Imagina que ets la doctora. Què li contestaries? (Pots trobar informació a les entrades de Karícies "El cos de les dones és un camp de batalla" i "Torneu-nos els nostres cossos"). Creus que Leo està malalta per no tindre desig sexual?
3. Quines són les pors de Leo? I les del seu home?
4. És comú veure relacions d'hòmens grans amb dones joves, però no ho és tant al contrari. Per què creus que passa?
5. Com imagines la sexualitat a la vellesa? Escriu un relat en primera persona de la teua pròpia vida sexual quan tingues 65 anys. Si et fa vergonya, escriu la d'una altra persona.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7. Diversitat funcional i sexualitat

Objectius: Diversitat funcional i sexualitat

- Entendre que les persones amb diversitat funcional (DF) són éssers sexuals.
- Promoure l'autonomia de les persones amb DF.
- Conèixer les dificultats de les persones amb diversitat funcional per a viure la seua sexualitat plenament, i les dificultats de les famílies i professionals per a donar-los suport.
- Reconèixer el dret a decidir sobre la pròpia sexualitat de les persones amb DF.
- Prendre consciència de la necessitat d'espais d'intimitat i persones de confiança que donen suport a les persones amb DF.
- Conèixer que les persones amb DF són més vulnerables a l'abús sexual i treballar per a previndre i eradicar qualsevol tipus de violència.

Els nostres cossos, els nostres drets

El capacitisme i la teoria Crip Informació per al professorat

La teoria crip és una teoria sociològica sobre el cos que proposa entendre com a socialment i culturalment construïdes categories tradicionalment considerades biològiques o naturals. Tal com explica Laura Moyaⁱ, la teoria crip seria una mena de teoria queer però aplicada a la diversitat funcional (DF), en el sentit que fa una crítica del cos normatiu i afirma que aquest cos "normal" és una construcció cultural que parteix d'un ideal funcional que confon funcionalitat majoritària amb discapacitat, i deixa de banda altres funcionalitats minoritàries. Per exemple, si prenem la capacitat de traslladar-se d'un lloc a l'altre, la funcionalitat majoritària ho fa sobre dues cames, però hi ha funcionalitats minoritàries, com moure's en cadira de rodes, amb un bastó o caminador, etc. que compleixen la mateixa funció. També la capacitat de comunicar-se tindria en la llengua oral la funcionalitat majoritària, però existeixen altres formes de comunicació com la llengua de signes o el Braille. Entendre les funcionalitats majoritàries com si foren les úniques normals i vàlides, divideix els cossos en capacitats i discapacitats, en cossos sans i en cossos deficients o malalts, i deixa de banda la diversitat.

Així, la categoria "discapacitat" comença a desmuntar-se perquè en realitat no és un problema individual que té una persona concreta, sinó que està provocat per un entorn que incapacita. Per a la teoria crip, la incapacitat no

és tant una característica objectiva i diagnosticable en un individu, sinó més aviat el resultat d'un món incapacitant que no garanteix l'acompliment de les necessitats de les persones. Les persones amb DF poden contribuir al desenvolupament social en la mateixa mesura que la resta de persones, sempre que s'eliminen els obstacles construïts per la societat.

El terme crip deriva del vocable anglès *cripple*, que significa "tolit, contrafet, esguerrat...". Comença a utilitzar-se als EUA a les darreries del segle passat, quan gent amb DF s'apropia del terme pejoratiu i reivindica la seua diferència amb orgull, tal com les persones LGBT ho feien amb el terme queer (desviat, rar) en autodenominar-se amb la paraula que pretenia situar-los en l'abjecció. Les persones amb diversitat funcional reclamen ser acceptades tal com són, sense haver d'ocultar la diferència. La discapacitat no els fa excepcionals, ni dignes d'admiració ni de llàstima, tal com afirma Stella Young en el Ted Talk "[I'm not your inspiration, thank you very much](#)", on explica el que ella anomena porno inspiracional (*inspiration porn*), i que consisteix a mostrar persones amb DF fent activitats "normals" amb missatges com aquests: "L'única discapacitat en la vida és una actitud negativa" o "La teua excusa és invàlida". Per a Young, aquests missatges, que són compartits en les xarxes socials de manera benintencionada, són pornogràfics perquè cosifiquen un col·lectiu en benefici d'un altre.

El porno d'inspiració no mostra pena, ni presenta les vides de les persones amb discapacitat com a horribles, i això és un cert avançⁱⁱ. Però una actitud positiva no permet automàticament la superació de la discapacitat. Contràriament, fer arribar el missatge que superar la discapacitat depèn de la força de voluntat, desresponsabilitza la societat i fa que no haja de plantejar-se el seu capacitisme. A més, oculta els diferents eixos de desigualtat i/o discriminació que travessen les persones, ja que no és el mateix ser dona amb diversitat funcional que home, ni pertànyer a una família acomodada que a una sense recursos, etc. En definitiva, el porno d'inspiració promou que la gent normotípica tinga la consciència tranquil·la, és a dir, que seguisca pensant que la societat està bé i que no cal canviar res. Tal com explica Anita Botwin en l'article [Inspiración Porno](#), les barreres no desapareixen amb la bona predisposició, i la valentia o el positivisme no fan que les escales es convertisquen en rampes o que els vídeos se subtitulen per art de màgia.

El concepte de "diversitat funcional" prové del Fòrum de Vida Independent, que és una visió des de dins del propi col·lectiu que s'oposa al discurs tradicional de la discapacitat. Aquest moviment de Vida Independent també s'origina als EUA als anys 70, i els seus principis eren independència, autonomia, autodeterminació i emancipació, perquè en aquell moment la gent

Els nostres cossos, els nostres drets

amb DF no eixia de casa i no tenia capacitat per a decidir res. Però darrerament el Moviment de Vida Independent està començant a parlar més d'interdependència, ja que el model de cos normatiu autònom no és real en la mesura que tots i totes som interdependents i necessitem col·laborar per a viure. Laura Moya proposa canviar el nom per Moviment de Vida Interdependent, ja que tots els éssers humans, i els éssers vius del planeta, ens necessitem.

Antonio Centeno explica en l'entrevista [Sexualizar \(la diversidad funcional\)](#) para politizar, que totes i tots som dependents emocionalment i materialment, però hi ha uns processos que invisibilitzen aquesta dependència. No és cert, per tant, que uns siguin dependents i els altres autònoms, com pretén el "capacitisme" imperant. Centeno proposa pensar la diversitat funcional, no tant en termes de "com podem ajudar-los" sinó ressaltant allò que la diversitat funcional pot oferir a la societat, per exemple en aspectes que tenen a veure amb el gènere, el cos i la sexualitat. Mirar els cossos "fora de catàleg" que no encaixen en la "normalitat" obri una oportunitat de plantejar-se si el model sexual hegemònic (coital, heterosexual, genital...) és adequat i desitjat per tot el món o només un ideal que perpetua el sexisme i la desigualtat.

Seguint les consideracions anteriors, i partint de la base que totes les persones som diverses funcionalment, en aquest treball utilitzem la terminologia "diversitat funcional" per a referir-nos al que tradicionalment s'ha anomenat "discapacitat" (i en temps anteriors "minusvàlua", "deficiència", etc.). El terme "diversitat funcional" posa l'èmfasi en la discriminació patida, més que en la diversitat en ella mateixa. En realitat, la denominació més ajustada hauria de ser:

"Persones discriminades per la seua diversitat funcional".

Tot i que dins de la diversitat funcional incloem la diversitat física, intel·lectual, sensorial, etc., en alguns casos utilitzem també el termes neurotípic i neuroatípic, partint del reconeixement de la diversitat neurològica humana, i fugint de denominacions patologitzants com trastorn o malaltia mental. Som conscients que els termes tenen una història i que no es tracta de proposar-ne de nous per simple correcció política. Tot al contrari: les noves denominacions apareixen perquè les persones estan reivindicant-se i autoanomenant-se sense la intervenció d'instàncies "expertes" que patologitzen les diversitats; i alguns col·lectius proposen fins i tot reapropiar-se dels tradicionals insults estigmatitzants (*loca, tullido, contrafet...*) per a empoderar-se, com hem vist en la teoria crip.

Els nostres cossos, els nostres drets

Diversitat funcional i sexualitat

Informació per al professorat

La clàssica terminologia mèdica que s'aplica a la diversitat funcional (malaltia, paràlisi, retard, deficiència...) deriva del model mèdic de discapacitat que representa les persones amb diversitat funcional (DF) com a biològicament imperfectes, d'acord amb uns patrons teòrics de normalitat. Aquest model patologitzant s'està transformant en un model social, de la mà dels moviments de Vida Independent, per als quals les persones amb DF no són imperfectes o malaltes, sinó individus que viuen en societats imperfectes que els defineixen en funció d'una manera "normal" de ser físicament, sensorial o psicològica.

Aquesta "normalitat" abasta totes les esferes de la vida, entre elles la sexualitat. El model sexual de la nostra cultura és coitocèntric, reproductista i capacitista, i qualsevol variació es considera una sexualitat inferior, anormal o antinatural. Com que es pensa que el sexe ha de ser espontani i genital, i que ha de seguir les directrius d'aquest model sexual hegemònic, les persones amb DF no poden tindre un sexe "real" i/o "complet".

Tot i que la sexualitat és encara un tema tabú per a tot el món, la repressió de la sexualitat és doblement intensa cap a les persones amb DF. En general, la seua sexualitat es considera un problema que

cal reconduir o normalitzar. La sexualitat i els afectes no es consideren per a aquestes persones, ni des de l'àmbit mèdic ni des de l'educatiu. I en lloc d'apoderar-les perquè siguin independents i autònomes en la mesura de les seues possibilitats, no se'ls dóna educació sexual, ni tan sols la merament biologicista, sinó que a tot estirar es prepara la família o els professionals per a reaccionar si aquesta es dóna. El més habitual és, doncs, que l'autoestima de les persones amb DF siga prou baixa, i que senten que no són aptes per a relacionar-se sensualment amb altres. També és habitual que patisquen uns índex d'abús sexual superiors als de la població normotípica.

A més, sobre les persones amb diversitat funcional pesen una sèrie d'errors o mites:

- El primer és considerar que són un col·lectiu homogeni (tots/es són iguals i necessiten el mateix), en lloc d'acceptar que la diversitat, també d'orientacions, és tan comuna com en qualsevol grup humà.
- El segon error és la infantilització (són innocents, com criatures), no solament per part de la família, sinó també per part dels professionals que les atenen. Independentment de la seua edat, se les considera menors d'edat, dependents i incapaces de prendre decisions pròpies; i això justifica les mesures que s'adopten

per a garantir-ne la protecció i control.

- El tercer error consisteix a pensar que les persones amb DF no són atractives, o que només ho són per a persones d'igual condició. Aquest mite passa per alt que el que ens converteix en sexualment desitjables és únic per a cada individu, i que el desig se sustenta en una barreja de factors: la mirada, la personalitat, els valors..., i no només en un cos determinat.
- El quart mite és que les persones amb DF no convé que tinguen parella ni fills perquè la seua descendència pot heretar el seu "problema", perquè no se'n podran fer càrrec o educar adequadament, etc.
- El cinquè mite o error és que les persones amb DF no són sexuals o no estan interessades en la sexualitat, i que són passives o no prenen la iniciativa en les relacions. Contràriament, la sexualitat i les relacions afectives són centrals per a la majoria de la gent; i si és veritat que les persones amb DF no prenen la iniciativa o no són sexuals, això no ocorre per una qualitat intrínseca, sinó perquè se'ls educa perquè senten que tenen cossos incapaços que no produeixen ni ofereixen plaer, cossos que no senten, cossos que no estan habilitats per a ser desitjants o desitjats. Silvina Peirano, experta i orientadora sexual en DF, es pregunta:

Els nostres cossos, els nostres drets

“Què és la satisfacció sexual per a un cos que no sap de què és capaç ja que no se li ha permès descobrir-ho?”.

A més a més, la privacitat necessària per a viure la sexualitat amb plenitud no se sol garantir. Una persona amb dificultats motrius que viu, per exemple, en un centre hospitalari, ha de demanar permís per a bloquejar la porta si vol una mica d'intimitat; però la majoria d'institucions neguen la privacitat als residents. A la manca d'espais propis on puguen relacionar-se amb iguals o tindre pràctiques autoeròtiques sense la presència d'altres persones, s'hi afegeix que no veuen models realistes de persones sexuades que s'assemblen a ells i a elles, ja que les úniques relacions que observen són les de gent normotípica.

Les persones amb diversitat funcional senten, desitgen i són desitjades, estimen i són estimades, s'enamoren i es desenamoren com tot el món. És això precisament el que reclamen els moviments de Vida Independent: els drets sexuals són drets humans, també per a les persones amb DFⁱ.

[Recomanem el vídeo [Beatriz Preciado sobre diversidad funcional](#), on el filòsof Preciado –ara es fa dir Paul– explica la construcció social i cultural de la discapacitat]

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.1. “A quién le importa” 2EBC

Nivells: Segon cicle d’ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Cossos i models](#)

[#Diversitat funcional](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo “[Filigranas](#)”, amb imatges de persones amb diversitat funcional, del blog [Mitologia de la sexualitat especial](#). També podeu veure el vídeo “[Ustedes y nosotros](#)”.

Comenteu el vídeo [Por una corporeidad postmoderna](#) (a partir del minut 2’13) on Soledad Arnau i Antonio Centeno reclamen el dret de tots els cossos a la sexualitat.

Busqueu informació sobre els diferents termes que s’han utilitzat al llarg de la hist ria per a referir-se a les persones amb diversitat funcional física, intel lectual, sensorial, etc. (subnormal, retardat, minusvàlid...). L’entrada “[Discapacitat](#)” de la Viquipèdia cont  prou informació sobre el tema.

Per grups, busqueu informació sobre sexualitat i diversitat en les pàgines següents:

- o [Accesibilidad global](#)
- o [Foro de vida independiente y divertad](#)
- o [Oficina de vida independent](#)

Compartiu la informació amb el grup classe.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.2. Parelles i diversitat intel·lectual 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Cossos i models](#)

[#Diversitat Intel·lectual](#)

[#Diversitat funcional](#)

Desenvolupament

Extraieu les idees més importants del text "Diversitats intel·lectuals". Compartiu-les amb una parella i fusioneu el vostre resum o esquema. Podeu també veure i comentar els vídeos de les diferents històries i deixar un comentari al seu canal.

Text. Diversitats intel·lectuals

Les persones amb diversitat intel·lectual estimen i desitgen, com tot el món. Marina i Andrés són una parella d'adolescents neuroatípics que s'enamoraren durant el rodatge del documental *Ópera Prima* (Mar Domínguez i Amparo Mendo, 2013). Mònica i David són una parella amb síndrome de Down que han decidit casar-se i la cosina de Mònica ha contat la seua relació en el documental *Mónica y David* (A. Codina, 2010). Cinc joves anglesos amb diversitat intel·lectual han decidit independitzar-se i comparteixen pis. Van a classe, treballen, lliguen, es diverteixen, també es disgusten, com qualsevol altra persona; i ens conten la seua vida en la sèrie "*The Specials*". Verònica és lesbiana i té Síndrome de Down, i ens conta en aquesta [entrevista radiofònica](#) com és la seua història.

Viviana i Andrea es conegueren en una institució de salut mental i s'enamoraren. Hagueren de demostrar que entenen el que volia dir casar-se

perquè la llei les considera "incapaces". Viviana té 58 anys, una sentència d'inhabilitació i una restricció de la capacitat jurídica; Andrea en té 32 i una sentència d'insània que limita quasi completament la seua capacitat de decidir, i per aquest motiu va necessitar el permís d'un jutge que avaluà si sabia el que significava contraure matrimoni. En tot aquest llarg procés, que va durar dos anys, Vivi i Andrea comptaren amb l'ajuda de curadors, funcionaris públics que les representen legalment i que els van aconseguir un subsidi perquè pogueren viure fora de la institució mental de manera independent.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.3. Qui és perfecte? Uns maniquins alternatius EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Cossos i models](#)

[#Diversitat funcional](#)

[#Publicitat](#)

[#Anglés](#)

Desenvolupament

Comenteu la campanya de [Pro Infirmis Because Who Is Perfect?](#) (en anglés) on es dissenyen maniquins a partir dels cossos de persones amb diversitat funcional. Ho podeu fer al blog [karícies](#) (a l'entrada [Qui és perfecte?](#)) o al vostre quadern.

Posteriorment, inicieu un debat-reflexió al voltant de la campanya i de la importància dels referents per a l'autoestima de les persones.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.4. Educació sexual per a tothom EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Cossos i models](#)

[#Diversitat intel·lectual](#)

[#Diversitat funcional](#)

[#Ficció](#)

Desenvolupament

Mireu i comenteu el vídeo [Shortfilm 'Bésame Mucho'](#) on apareixen Marina i Andrés, una parella d'adolescents amb diversitat intel·lectual que s'enamoraren durant el rodatge d'[Ópera prima: el documental](#) (Mar Domínguez i Amparo Mendo, 2013).

[Podem completar l'activitat amb el curt [Yolk, part 1](#) i [part 2](#) (Stephen Lance, 2007, en anglés), on Lena, una xiqueta de 15 anys amb síndrome de Down, comença a interessar-se per l'amor i la sexualitat. Ací es pot veure subtitulat en dues parts: [Yolk \(part 1 sub. esp\)](#) i [Yolk \(part 2 sub. esp\)](#).

En xicotets grups, comenteu la veritat o falsedat de les afirmacions següents sobre les persones amb diversitat funcional:

- són asexuals;
- no s'han de reproduir;
- no poden rebre educació sexual perquè no ho entendrien;
- no són atractives;
- no se'ls ha d'animar a tindre relacions sexuals...

Elaboreu un díptic animant la gent a respectar els drets sexuals de les persones amb diversitat funcional.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.5. No estem en la llista de convidats! EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Cossos i models](#)

[#Diversitat intel·lectual](#)

[#Diversitat funcional](#)

[#Anglès](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo en anglès [Oh, no! I am not \(on the guest list!\)](#), (Antonio Quiles, 2013) i la informació que l'acompanya.

El passat mes de maig de 2017, un pub de Lleida va prohibir l'entrada a un grup de 14 joves amb Síndrome de Down que volien celebrar un aniversari. L'escena ja havia ocorregut la setmana anterior, i els propietaris havien al·legat el mateix: que es tractava d'una festa privada, tot i que un dels monitors que acompanyava els joves havia pogut accedir-hi sense problemes. Després que Down Lleida presentara una denúncia davant de la fiscalia, el local es va disculpar. [En aquest vídeo podem veure els protagonistes](#) parlant dels fets.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat. Les persones amb diversitat intel·lectual no han d'entrar als mateixos pubs que les persones normotípiques? Què penseu que passaria si un grup de persones amb Síndrome de Down hi anara a les discoteques o pubs que freqüenteu?

Informació del vídeo. Oh, no! No estic en la llista de convidats

En este segundo vídeo, más canalla e irreverente, inspirado en la moda, los anuncios de perfumes y video-clips musicales hablamos, a través de la noche y la fiesta, del concepto de belleza, de los sueños y deseos y de las exclusiones e imposibilidades que estas sociedades contemporáneas nos imponen, en mayor o menor grado, a todos. Muchos no estamos en esas "listas de invitados", ¿Por qué? Y una vez que nos inviten ¿queremos entrar?

Creemos que al menos los sueños y el acto de desear, son de los pocos reductos democráticos que aún nos quedan. Soñar nos hace libres y nos conecta con "los otros" pues en el fondo nuestros deseos no son tan diferentes, se podrían reducir a dos: procurar ser felices y querer y que nos quieran.

Os aseguramos que nos reímos todos mucho grabando este vídeo, y esperamos que les entren ganas de bailar con nosotros. Por supuesto, estáis tod@s invitados.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.6. Down, enamorament i sexualitat E

Nivell: ESO

Etiquetes:

[#Diversitat intel·lectual](#)

[#Diversitat funcional](#)

[#Enamorament](#)

[#Ficció](#)

[#Desigualtat](#)

Desenvolupament

Llegiu i comenteu el vídeo [Edad adulta: sexualidad](#) (6'52"), que tracta la sexualitat de les persones amb síndrome de Down.

Vegeu i comenteu el curt *Yolk*, [part 1](#) i [part 2](#) (Stephen Lance, 2007), on Lena, una xiqueta de 15 anys amb síndrome de Down, comença a interessar-se per l'amor i la sexualitat.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Són diferents els joves amb síndrome de Down dels joves normotípics quant a la vivència de la sexualitat? Necessiten una educació sexual diferent?

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.7. Diversitat funcional i sexualitat 2EBC

Nivells: Segon cicle d'ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Diversitat funcional](#)

[#Ficció](#)

[#DDHH](#)

Desenvolupament

En grups de 4, vegeu el curt "[Discapacidad no es incapacidad](#)" (Helena de Julián, 2012), on una xica que va amb cadira de rodes coneix un xic al mercat i se sent atreta per ell.

En el mateixos grups, vegeu i comenteu els reportatges "[Yo soy igual que tú. Discapacidad y sexualidad. Parte 2](#)" (7,4" Canal Judicial, Mèxic, 2016) i "[Yo soy igual que tú. Discapacidad y sexualidad. Parte 3](#)" (8,41", Canal Judicial, Mèxic, 2016), on Sara Villanueva, una jove de 35 anys defensa el seu dret a la sexualitat.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.8. Per què el meu germà pot i jo no? EBC

Nivells: ESO, Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Diversitat intel·lectual](#)

[#Vincles](#)

[#Amor\(s\)](#)

[#Famílies](#)

[#DDHH](#)

[#Diversitat funcional](#)

Desenvolupament

Vegeu i comenteu el vídeo "[Per què el meu germà pot i jo no? \(Indiscutibles\)](#) (5,8")ⁱ, un fragment del documental [InDiscutibles](#) (Chuz López, 2016, 56'44"), que pretén fer-nos reflexionar sobre el dret de les persones amb diversitat funcional a gaudir d'una sexualitat lliure, plena i consentida.

Llegiu i comenteu per parelles la informació sobre el documental. Anoteu les coses que us criden l'atenció i comenteu-les en gran grup.

[Amb alumnat de Batxillerat i Cicles podem veure sencer el documental [InDiscutibles](#) (Chuz López, 2016, 56'44"); també podem visitar la [pàgina web del projecte](#) i treballar àmpliament les activitats que proposa la [guia didàctica](#)]

Text: Informació sobre el documental

Introducció

Una de cada dues dones i un de cada quatre homes amb discapacitatⁱ intel·lectual i del desenvolupament han patit abús sexual al llarg

de la seva vida.

Que les persones amb discapacitat són més vulnerables a patir maltractaments és una certesa que no podem obviar, com tampoc, que la societat en el seu conjunt hi té una gran responsabilitat.

Per tal d'aconseguir que les persones adultes amb discapacitat siguin capaces d'afrontar amb el màxim nivell d'autonomia possible determinades situacions de conflicte del seu present i el seu futur, sembla del tot necessari que tothom, sense excepcions, ha de creure en la nostra infància, la infància de tots.

És per això que es fa imprescindible prendre consciència de la importància de treballar en equip i actuar el més abans possible per poder preveure situacions potencials on les persones amb discapacitat, degut a la seva situació particular de vulnerabilitat, puguin ser víctimes de qualsevol abús, no només el sexual.

Aquest vídeo, basat en experiències positives de superació, vol ser una eina per la prevenció de situacions d'abús que faciliti la consciència social.

Què és inDiscutible?

InDiscutible és un vídeo pedagògic que pretén fer-nos reflexionar sobre el dret de les persones amb discapacitat a gaudir d'una sexualitat lliure, plena i consentida.

Per tal de reforçar el seu vessant didàctic, es presenta en tres blocs clarament diferenciats. Alhora, cadascun d'ells consta de tres parts:

- Part 1: reflecteix les opinions sobre els temes abordats, tant de les persones amb discapacitat com dels familiars i professionals del sector que han participat en les sessions de treball al llarg de tot el procés.
- Part 2: recull una sèrie d'escenes teatralitzades on es proposen situacions que mostren les dificultats de les persones amb discapacitat per viure la seva sexualitat, i les dificultats de les famílies i professionals per donar-los suport.
- Part 3: al final de cada bloc, es plantegen unes preguntes senzilles, directes i necessàries que resumeixen el contingut del bloc, i pretenen ajudar-nos en el procés de reflexió sobre els temes treballats.

Estructura del vídeo:

- BLOC 1: Dret a decidir sobre la pròpia sexualitat.
- BLOC 2: Espais d'intimitat i persones de confiança.
- BLOC 3: Abús sexual. Creure a les persones afectades.

Estructura de cada bloc:

- Testimonis de les persones participants.
- Escenes teatralitzades.
- Preguntes per a la reflexió.

Per tal que sigui accessible per a tothom, el vídeo està configurat amb subtítols i audiodescripció,

ⁱ Respectem el terme "discapacitat" que s'empra en la informació del documental, tot i que al llarg d'aquest treball hem preferit usar "diversitat".

Els nostres cossos, els nostres drets

en català i castellà. Us el podeu descarregar a l'apartat corresponent d'aquest web.

Com s'ha fet inDiscutible?

Durant un any, 12 persones amb discapacitat física i intel·lectual, 6 familiars directes d'usuaris de la Fundació Pere Mitjans, i 8 professionals del sector (Fundació Vicki Bernadet i Fundació Pere Mitjans) ens hem reunit durant tres hores setmanals per tal de reflexionar, a partir de testimonis directes dels participants, sobre els aspectes que afecten a la sexualitat de les persones amb discapacitat.

A partir d'aquestes sessions de treball, hem redactat uns guions que reflecteixen part de les problemàtiques sorgides, i que posteriorment han estat interpretats pels propis participants en forma d'escenes de ficció.

Tot el procés ha estat desenvolupat seguint la metodologia d'Aprenentatge Servei, la qual combina de manera simultània processos d'aprenentatge i servei a la comunitat.

Per què inDiscutible?

- Perquè el dret a la sexualitat és un dret fonamental i personalíssim, per tant és inDiscutible.
- Perquè el dret a decidir sobre la pròpia sexualitat és un dret inDiscutible (només un pot decidir sobre la seva pròpia sexualitat).
- Perquè els abusos sexuals són una realitat existent inDiscutible que cal afrontar i abordar
- Perquè és inDiscutible que tothom necessita suport per fer front a les pròpies pors.
- Perquè és inDiscutible que és responsabilitat de tothom afrontar aquesta realitat.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.9. Postporno i diversitat funcional BC

Nivells: Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

#Pornografia

#Diversitat funcional

Desenvolupament

Vegeu el vídeo [Previo taller postporno](#) on el grup Post Op explica les bases ideològiques del taller de postporno que realitzaren per al documental "[Yes, We Fuck](#)" (Antonio Centeno i Raúl de la Morena, 2015). Llegiu la informació sobre el documental.

Comenteu la informació sobre el taller de postporno.

Després, poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe. Teniu en compte les qüestions per al debat que us suggerim.

Qüestions per al debat: Què significa "diversitat funcional"? I "capacitisme"? Què és la postpornografia o el postporno? Què pretén? Quines diferències té amb el porno mainstream o comercial? Què significa "sexualitzar cossos no normatius"?

Informació sobre el documental

El documental mostra 5 històries reals on el sexe esdevé un arma no sols de plaer, sinó també política que defensa la llibertat i els drets individuals i col·lectius de les persones. Miriam va en cadira de rodes i ens obri les portes de sa casa per a ensenyar-nos la història d'amor i de sexe amb Pama, la seua parella índia. Mertxe és una dona cega que sempre ha estat interessada en la sexualitat i el feminisme i decideix assistir a un taller sobre ejaculació femenina que

imparteix Kani, un xic trans. Un grup de joves amb diversitat intel·lectual parlen entre ells sobre els seus gustos, pràctiques i inquietuds sexuals i, paral·lelament, pares i mares expliquen com han influït en la vida sexuals dels seus fills i filles...

El documental teixeix aliances amb altres col·lectius que treballen políticament qüestions vinculades al cos i a la sexualitat (transfeminisme, LGTB, queer, intersex...). Com diuen els propis autors: "L'estratègia passa per mostrar històries reals amb imatges explícites que revelen a les persones amb diversitat funcional com a éssers sexuals i sexuats, com a cossos desitjants i desitjables que trenquen la idea de normalitat i ens interpel·len sobre com entenem el desig, el plaer i la bellesa."

Informació del vídeo "Previo taller postporno"

Nuestro artista de la cámara, Raúl de la Morena, está perpetrando otro de sus afilados documentales. Tenemos la suerte de que éste irá sobre diversidad funcional y sexualidad (parece que con el sugerente título de "Yes, we fuck ¡¡") Una de las historias que recogerá el documental es la realización de un taller post-porno en Barcelona el día 21 de abril. Lo organizará el colectivo Post-op y también participará Diana Pornoterrorista. La idea es que sea un grupo de 5-20 personas, la mitad (más o menos) con diversidad funcional. Nadie está obligadx a nada, tampoco se puede ir a hablar/mirar sin participar. Si se desea, se puede ocultar la cara con máscara o similar. Se grabará y de ahí saldrá material para el documental. En un taller de postporno hay un tiempo para hablar

sobre deseos, miedos, cuerpos, prácticas... y un tiempo de crear postporno, es decir, practicar sexo que cuestione el modelo heteronormativo y capacitista que nos oprime.

Esto no es un acto (sólo) lúdico, es un acto (fundamentalmente) político. La idea es compartir un espacio de reivindicación de identidad, de la diferencia y de la diversidad humana, de derechos, de libertades personales y colectivas. Puede funcionar bien para quienes compartan ese posicionamiento político, también puede ser decepcionante para quienes imaginen una especie de "excursión en la que alguien les dará sexo". Mi sugerencia siempre es que, en caso de duda mejor no participar, la convicción sobre el planteamiento y los objetivos es imprescindible. /.../

Nosotrxs trabajamos principalmente con postpornografía, es decir, creemos firmemente que podemos utilizar la pornografía para generar otro tipo de porno en el que se muestren otros cuerpos y otras prácticas que vayan más allá del sistema binario (hombre, mujer).

Es decir, creemos que a través del porno comercial se nos está enseñando qué es deseable y qué no, qué son roles masculinos y femeninos, qué es sexo y que no lo es, y qué cuerpos son normativos y cuáles no. De este modo se crea una verdad sobre la sexualidad en la que muchxs de nosotrxs no entramos (bolleras, marimachos, transgéneros, gordxs y cómo no, gente con DF...)

Por ello vimos necesario generar otro tipo de pornografía, que llamaremos postporno, en la

Els nostres cossos, els nostres drets

que se visibilicen otros cuerpos y otras prácticas que no aparecen en la pornografía dominante. De este modo, al visibilizar estas otras prácticas y cuerpos, se genera un imaginario que hace ver como deseables cuerpos que hasta entonces no existían (no eran representados). Para nosotrxs es fundamental que este nuevo imaginario esté hecho en primera persona, es decir, por aquellxs que hasta ahora no estábamos representados o éramos representadxs por otros.

Hace unos meses tuvimos la oportunidad de conocer en las jornadas de Vitoria-Gazteiz a gente del grupo de trabajo de Diversidad funcional de Sol. En este encuentro nos dimos cuenta de la cantidad de puntos en común que tenía nuestra lucha por la sexualización de otros cuerpos no normativos y las personas con diversidad funcional, y nos entraron ganas de intentar hacer un taller entre todxs.

Nosotrxs hemos hecho varios talleres de postporno y tenemos experiencia en trabajar con prótesis y con prácticas sexuales más allá de la genitalidad y el cuerpo, pero no tenemos experiencia con gente con DF, por ello creemos realmente enriquecedor el trabajo conjunto.

Els nostres cossos, els nostres drets

2.7.10. Revolució Asperger BC

Nivell: Batxillerat i Cicles

Etiquetes:

[#Diversitat Intel·lectual](#)

[#Diversitat funcional](#)

[#Ficció](#)

Desenvolupament

En grups de 4, llegiu i comenteu l'entrada del blog Asper Revolution "[El sexo y yo](#)". També podeu llegir [El sexo y yo II. Primeras experiencias](#). L'estructura cooperativa "1-2-4" pot ser útil per a realitzar les qüestions. (Vegeu annex "Estructures cooperatives")

Qüestions

1. L'autora parla de la societat neurotípica i de persones neurodivergents. Què vol dir?
2. Per què la sexualitat és un tema tabú?
3. Què podem fer perquè deixi de ser-ho?

Mireu el curt "[Inocente](#)" (Àlvaro Pastor, 2013) i l'explicació del vídeo [Personas con discapacidad dan el salto al cine en "Inocente"](#). Utilitzen la tècnica "lectura compartida" (Vegeu annex "Estructures cooperatives")

Compareu el personatge de ficció del curt, Elsa, amb l'experiència en primera persona de l'article.

Poseu en comú les vostres reflexions amb el grup classe.

Entrada. El sexo y yo (I)

Sé que el tema de la sexualidad en las personas con diversidad funcional y

neurodivergentes ha sido y es un asunto bastante tabú, aunque en mi opinión (y sé que la de bastante gente) debería dejar de serlo. No soy la primera que trata el tema ni la que mejor lo hace pero quería contribuir con mi granito de arena.

Mi experiencia personal es la de una niña, una chica, una mujer, que se sabía diferente pero que no conocía su condición y, por tanto, no conocía sus vulnerabilidades ni sus fortalezas, ni las herramientas más adecuadas para desenvolverse en el mundo. En mi experiencia sexual esto ha sido exactamente igual.

Mi perfil es el de una aspergirl hipersensible, esto significa que soy extremadamente sensible a la luz, los sonidos, las texturas, los olores, el movimiento, etc. Esta sensibilidad puede ser más aguda o más apagada dependiendo del momento y de ciertas circunstancias (cansancio, sueño, hambre, estado anímico, contexto social, etc). Para mí las relaciones sexuales suelen ser experiencias abrumadoras, tanto para bien como para mal.

Desde niña me di cuenta de mi gran apetito erótico aunque era un deseo más mental que una necesidad física. Yo soy de esas personas autistas que tienen ciertos reparos con el contacto físico hacia otras personas (supongo que en parte debido a mi hipersensibilidad). Un roce puede dolerme como si me rascarán con una lija. También puede proporcionarme un placer inigualable. Es difícil manejar esta intensidad y mucho más difícil compartirla con otros.

Tal vez en otra entrada me centre en el carácter social de la sexualidad (y será una

entrada divertida porque no he podido ser más incorrecta y vehemente con mis parejas sexuales, la verdad) pero en esta he decidido centrarme en el aspecto de la vulnerabilidad, tanto por mi sensibilidad exacerbada como por mi ingenuidad.

El no tener un diagnóstico (ni siquiera un auto-diagnóstico) aporta la ligera ventaja de que la sociedad y sus integrantes no te consideran una persona discapacitada, pero eso no impide que sus miembros más desalmados no se den cuenta enseguida de que eres una presa fácil. Por poner mi ejemplo particular (y sabiendo que por desgracia no es el único ni resulta anecdótico), con 17 años me enamoré de un hombre de 27 y mantuvimos una relación de pareja durante nueve largos y penosos años. Con él experimenté mi primer coito, algo totalmente premeditado por mi parte. No me supuso un trauma ni nada parecido pero ojalá hubiera quedado así, ojalá eso hubiera sido todo. Ojalá alguien me hubiera explicado hasta la saciedad que mi carácter obsesivo hace que me enganche con suma facilidad a algo que yo consideraba amor pero que lejos estaba de serlo. Ojalá también hubiera sido consciente de que la sociedad neurotípica en general, y algunos individuos en particular, no son tan honestos como yo y que a veces son deliberadamente engañosos. Ojalá hubiera puesto en duda cada una de sus palabras. Ojalá hubiera hecho caso a mi instinto, a mi hipersensibilidad, pues cuando sus caricias empezaron a dolerme y resultarme desagradables debería haber huido. Les aspies somos más propensos a sufrir abusos pues es muy fácil engañarnos;

Els nostres cossos, els nostres drets

una educació sexual honesta y temprana podría ayudar a disminuir el número de este tipo de abusos. Si algo he descubierto es que si nos enseñan (o aprendemos por nuestra cuenta) a defendernos, somos capaces de hacerlo, con uñas y dientes si hace falta.

Por otra parte, mis experiencias sexuales no han sido en su mayoría nefastas. Cuando el respeto y el entendimiento hacia mi forma de ser y sentir están presentes, la sexualidad se convierte en algo sublime y maravilloso. A esto es lo que debería aspirar la sociedad para cada una de las personas que la conformamos.

Els nostres cossos, els nostres drets

Els nostres cossos, els nostres drets

Nota: Orientacions didàctiques

Com veureu, algunes de les activitats incloses en aquest projecte contenen instruccions que us ajudaran a posar-les en pràctica a l'aula. Quan aquest no siga el cas, les podreu treballar individualment, mitjançant alguna de les estructures cooperatives que expliquem en l'annex "Estructures cooperatives", o bé com a xicotet projecte de treball. D'altra banda, és també recomanable treballar els continguts de forma transversal en les diferents assignatures del currículum que es consideren adients.